

Nam chử, anh ta
**CÔNG ĐỨC
VÔ LƯỢNG**

Editor: Qing Yun

NGUYỄN

CHIỀU
KHÉ

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

NAM CHỦ, ANH TA CÔNG ĐỨC VÔ LƯỢNG

Nguyệt Chiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Edit: Qing Yun

Dự báo thời tiết nói đêm nay có mưa, đêm không trăng, tầng mây đen trải rộng trên bầu trời, một chút ánh sáng cũng không có, đen kịt một khoảng không.

Trong bóng tối này, nhìn từ xa, trường trung học của thành phố A giống như một người khổng lồ đen nhánh, lộ ra vài phần dữ tợn.

Mà ở tầng ba của trường, phòng học thứ tư lại lộ ra một tia sáng màu cam quý dị.

Bàn trong phòng học đều bị đẩy ra, ở bên trong chỉ còn một cái bàn, có năm nữ sinh đang vây quanh cái bàn đó.

Ngọn nến màu trắng để trên bàn, ánh nến màu cam chính là ánh sáng duy nhất trong phòng học, nhưng một chút cũng không khiến người khác thấy an tâm, chỉ mang đến hơi thở quý quý.

Từ Vi nhìn cái bóng của mọi người kéo dài trên nền đất mà không nhìn được run rẩy của mình, cầm lòng không được ôm lấy người bên cạnh, run run nói: "Thiến Thiến, chúng ra về đi, tớ có chút sợ..."

Trương Thiến vỗ vỗ tay cô, nói: "Không có việc gì, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu."

"Có thể có chuyện gì? Từ Vi, lá gan của cậu sao lại nhỏ như vậy?"

"Đúng đó, Từ Vi, bọn tớ đều không sợ, cậu sợ cái gì?"

Nước mắt lưng tròng, Từ Vi không nói gì nữa.

"Được rồi, các cậu lại không phải không biết từ trước đến nay Từ Vi đều nhát gan như vậy!"

Lớp trưởng Triệu Lộ nói chuyện, cô nhìn thoáng qua đồng hồ treo bên cạnh bảng đen, đặt ở đây vì muốn học sinh bọn họ biết thời gian quý giá, nên đã đặt ở nơi gần nhất.

Mà hiện tại, chỉ còn năm phút nữa là đến 12 giờ.

"Sắp đến giờ rồi..." Triệu Lộ lẩm bẩm, không nhận được khẩn trương trong lòng.

"Ting!"

Ba kim của đồng hồ chạm nhau, 12 giờ đêm khuya, tới rồi!

Dường như đồng hồ vừa điểm 12 giờ, mưa liền tí tách rơi xuống, vang vọng trong không gian an tĩnh, toàn bộ trường học đều bị bao phủ bởi một màn mưa bụi mờ mịt.

"Đã đến giờ, mau! Lấy ngón tay cái đặt lên đĩa..." Nhìn thời gian, hai mắt Trương Thiển sáng ngời, các cô chờ chính là lúc này.

Chỉ thấy ở trên bàn, ngoại trừ ngọn nến còn có đồ vật khác, một cái đĩa tròn màu trắng, trên cạnh cái đĩa có vẽ một mũi tên màu đỏ. Mà ở dưới cái đĩa có một tờ giấy trắng, theo mép đĩa vẽ ra một vòng tròn trên giấy, giống như một kết giới bao quanh cái đĩa, mà ở trên tờ giấy còn viết đủ loại tin tức.

Đúng vậy, việc mấy người Từ Vi đang làm chính là mời Đĩa Tiên!

Trong lúc Trương Thiển không ngừng thúc giục, Từ Vi giống như vừa khóc vừa run run đặt ngón tay lên cái đĩa.

"Đĩa Tiên Đĩa Tiên mời xuất hiện, Đĩa Tiên Đĩa Tiên mời xuất hiện..."

Hô như thế vài tiếng, năm người không nhin được nuốt một ngụm nước miếng, nhìn nhau một cái, có chút khẩn trương, cũng có chút hưng phấn.

Năm người các cô, ngoài Từ Vi thì lá gan bốn người còn lại đều không nhỏ, giống Triệu Lộ, chính là thuần túy cảm thấy chơi rất vui.

Vài phút sau, việc gì cũng không xảy ra.

Trong lòng Triệu Lộ có chút thất vọng, cô rất hứng đối với mấy việc yêu ma quỷ quái, chỉ là hiện tại, Đĩa Tiên cái gì chứ, quả nhiên là không tồn tại.

Nghĩ như vậy, cô liền muốn rút tay về, lại phát hiện ngón tay không thu về được.

Biểu tình Triệu Lộ cứng đờ, bạn sẽ rất khó hình dung cảm giác này, rõ ràng là cơ thể của chính mình, thế nhưng bạn lại mất đi quyền khống chế nó.

Loại cảm giác này, không hề nghi ngờ, cực kỳ không xong.

"Rắc"

Đĩa tròn bắt đầu chuyển động, rời khỏi vòng tròn được vẽ trên tờ giấy trắng.

Một luồng khí lạnh chạy dọc theo cột sống đi lên, Triệu Lộ đột nhiên cảm thấy lạnh, cô theo bản năng ngẩng đầu, đột nhiên cảm thấy, phòng học hình như tối hơn rồi.

Ngoài cửa sổ không có một chút ánh sáng, mà trong phòng học, ngoại trừ nơi các cô đang đứng thì những nơi khác chỉ có bóng đêm bao trùm, hình như Triệu Lộ nhìn thấy bóng dáng màu đen ở sau lưng bọn họ.

Đầu ngón tay lạnh lẽo, Triệu Lộ cúi đầu, thấy bên chân mình có một bóng đen.

Không chỉ có Triệu Lộ, bốn người khác thấy đĩa tròn di động, trong lòng cũng dâng lên cảm giác sợ hãi.

"...Có phải các cậu dùng sức đẩy nó?"

"Không..."

"Không có."

"..."

Mọi người cùng im lặng, đều nói không có, chẳng lẽ các cô thật sự mời được Đĩa Tiên?

Nghĩ vậy, mấy người bắt đầu hưng phấn lên.

"Tớ trước, tớ trước!" Hai mắt Trương Thiển sáng lên, chỉ cảm thấy hưng phấn kích thích, hoàn toàn không cảm thấy sợ hãi, cô gấp không chờ nổi mà mở miệng: "Đĩa Tiên Đĩa Tiên, tôi có thể ở bên Hàn Húc không?"

Hàn Húc là học sinh giỏi của trường bọn họ, rất anh tuấn, thành tích tốt, gia thế không tồi, điều kiện của cậu ta thật sự rất hoàn mỹ, Trương Thiển đã sớm để ý đến cậu ta, lần này mời Đĩa Tiên, điều đầu tiên cô muốn hỏi chính là cái này.

Đĩa tròn bắt đầu chuyển động, sau đó nó dừng lại, mũi tên màu đỏ dừng lại ở một chữ trên tờ giấy, là chữ "Có."

Thấy thế, cả người Trương Thiến đều hưng phấn, "Các cậu xem, Đĩa Tiên nói tớ và Hàn Húc có thể ở bên nhau!"

Thấy cô được trả lời, ba người khác cũng không nhịn được tò mò, chỉ có Triệu Lộ cảm thấy có chút không thoải mái, cái loại không thoải mái này không chỉ ở tâm lý, cả thân thể cũng thế.

"Đĩa Tiên Đĩa Tiên, nghỉ hè tôi có thể đến nước M chơi không?"

Mũi tên trên đĩa tròn chỉ chữ "Không", nháy mắt, nữ sinh hỏi chuyện này có chút nhụt chí.

Nhưng mà chuyện này cũng không ảnh hưởng tinh thần tích cực của mọi người, ngược lại chuyện này làm các cô càng thêm hưng phấn, từng bước từng bước các vấn đề không ngừng được đặt ra.

"Ai, Triệu Lộ, Từ Vi, sao hai cậu không hỏi?" Trương Thiến nhớ tới, Triệu Lộ và Từ Vi vẫn luôn rất trầm mặc, hai người cái gì cũng chưa hỏi.

"Các cậu cũng hỏi đi, Triệu Lộ, không phải cậu muốn hỏi có đậu đại học B hay không sao? Hỏi mau hỏi mau!"

Triệu Lộ ngẩng đầu lên, ánh sáng mờ mờ, biểu cảm trên gương mặt cô có chút cứng đờ.

"..... Đĩa Tiên, người đã chết như thế nào?" Cô đột nhiên mở miệng hỏi.

Nghe vậy, thần sắc mấy người Trương Thiến cứng đờ trong nháy mắt, Trương Thiến có chút hoảng, nói: "Cậu hỏi cái gì, không phải nói không thể hỏi vấn đề này sao?"

Mời Đĩa Tiên có rất nhiều kiêng kỵ, như là những việc có liên quan đến Đĩa Tiên, đều tuyệt đối không thể hỏi.

"Thiến Thiến, cái đĩa, cái đĩa đang rung....." Từ Vi chỉ vào đĩa tròn, run run nói.

Không biết vì sao, đĩa tròn trên bàn bắt đầu run rẩy làm cho cái bàn cũng bắt đầu run rẩy theo, ngọn nến trên bàn càng yếu ớt, phảng phất sẽ bị tắt ngay sau đó.

Chuyện này đã vượt qua lẽ thường, quả thực làm tim bọn họ cũng muốn run lên, sợ hãi bao trùm căn phòng.

Trương Thiến hô to: "Mau, mau mời Đĩa Tiên quay lại!"

"Đĩa Tiên Đĩa Tiên xin trở về, Đĩa Tiên Đĩa Tiên xin trở về....."

Năm người run rẩy thanh âm, gọi như thế ba lần, lúc này cả người đã đầy mồ hôi lạnh, run run hỏi: "Đĩa Tiên, đi rồi sao?"

Đĩa tròn không rung nữa, Trương Thiến thử rút tay, thấy không có việc gì phát sinh, nhịn không được thở dài một hơi, vui vẻ nói: "Không có việc gì, không có việc gì."

Chính là khi cô quay đầu, tươi cười trên mặt cô liền cứng đờ —— vì sao bên cạnh cô lại có thêm một Triệu Lộ? Như vậy, người ngồi đối diện cô là ai?

Hoặc là nói, kia thật là người sao?

"Triệu Lộ" ở đối diện ngẩng đầu lên, rõ ràng ăn mặc giống Triệu Lộ, chỉ là gương mặt kia lại là gương mặt của người khác.

"Chết! Chết! Chết! Các người đều phải chết!" Liên tiếp ba từ "Chết", "Triệu Lộ" ở đối diện lộ ra một nụ cười tràn ngập ác ý với các cô.

"A a a!"

Tiếng thét chói tai xuyên thấu bầu trời đêm, đầu óc mấy người Trương Thiển đều trống rỗng, không chút suy nghĩ liền chạy cả ra cửa, chỉ là các cô dùng sức xoay chốt cửa nhưng cánh cửa một chút động tĩnh cũng không có.

"Các người trốn không thoát....."

Sau lưng "Triệu Lộ" đang ép gần, mấy người Trương Thiển xoay người lại, mặt lộ vẻ tuyệt vọng.

"Răng rắc"

"Phanh"

Phía sau đột nhiên bị đẩy mạnh, bốn người đồng loạt ngã xuống đất.

"Các cậu đang làm cái gì?"

Một luồng ánh sáng chói mắt chiếu vào mặt các cô, mấy người Trương Thiển lúc này mới phát hiện, các cô thế mà đã thoát khỏi phòng học.

"Buổi tối mà các cậu còn ở phòng học làm cái gì?" Người tới lại hỏi.

"Việt..... Việt Khê?" Từ Vi không xác định kêu một tiếng.

Việt Khê khoanh tay ở trước ngực, khuôn mặt trước nay luôn âm trầm lạnh nhạt vậy mà bây giờ lại khiến các cô rất an tâm.

Trương Thiển lấy lại tinh thần, chỉ vào bên trong: "Bên trong..... Có quý, có quý!"

Việt Khê liếc nhìn các cô một cái, cầm đèn pin đi vào trong phòng học.

Ngọn nến trong phòng học không biết đã tắt từ khi nào, bên trong một mảnh đen nhánh, Việt Khê trực tiếp bật đèn lên, phòng học liền sáng như ban ngày.

Vì để học sinh có thể học tập thật tốt vào buổi tối, trường học đã lắp loại đèn tốt nhất trên thị trường.

Đèn vừa bật lên, cảnh tượng trong phòng học liền đập vào mắt, bao gồm cả mấy thứ rối loạn lung tung trên bàn.

Bốn người Trương Thiến ở sau lưng nhô đầu ra, thấy Triệu Lộ ngã trên mặt đất.

"Triệu Lộ!" bốn người Trương Thiến vội vàng chạy tới, đỡ Triệu Lộ té xỉu trên mặt đất lên.

Việt Khê đi quanh phòng học hai vòng, sau đó dừng lại trước người Triệu Lộ, nhìn cô ấy chăm chăm.

"Việt Khê, chúng tớ đưa Triệu Lộ đi bệnh viện." Trương Thiến sốt ruột nói.

Việt Khê hí hí mắt, đột nhiên ngồi xổm xuống, trực tiếp duỗi tay bóp cổ Triệu Lộ.

"Việt Khê cậu làm gì?" Những người khác kinh hãi, duỗi tay cản cô, chỉ là Việt Khê nhìn gầy yếu, nhưng cánh tay bóp cổ Triệu Lộ giống như kìm sắt, bốn người các cô đều không kéo ra được.

"Ta chỉ nói một lần....." Việt Khê không biểu cảm, nhìn chăm chăm Triệu Lộ, gằn từng chữ một, "Cút ra ngoài cho ta, bằng không đừng trách ta không khách khí!"

Nghe vậy, thân thể mấy người Trương Thiển cứng đờ, đột nhiên nghĩ tới cái gì, biểu tình cứng đờ nhìn về phía "Triệu Lộ".

Việt Khê khẽ cười một tiếng: "Vậy đừng trách ta không khách khí."

Nói xong, cô giữ chặt cổ tay "Triệu Lộ", nắm ngón tay giơ ra, đột nhiên vung mạnh lên.

(Nếu thấy lạ vì tại sao đang Rùa tôi lại chuyển thành Qing Yun thì chính là vì tôi muốn đổi tên, trong đầu tôi đã xuất hiện một vạn tám trăm ngàn cái tên khác nhau rồi, tôi thậm chí còn muốn để tên người edit mỗi chương một tên khác cơ, cho nên mọi người đừng quá để ý mấy cái này, dù sao ở đây cũng chỉ có mình tôi thôi)

NAM CHỦ, ANH TA CÔNG ĐỨC VÔ LƯỢNG

Nguyệt Chiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Edit: Qing Yun

"A!"

Tiếng thét chói tai ở bên tai vang lên, như là tiếng kim loại cùng cát đá ma sát với nhau, sắc nhọn chói tai, quả thực làm người da đầu tê dại.

Đám người Trương Thiến nghe được thanh âm này đều cảm thấy đau đầu.

Việt Khê khẽ nhíu mày, ngón tay hơi hơi dùng sức, tiếng thét chói tai kia đột nhiên im bật.

Mấy người Trương Thiến phục hồi tinh thần, cũng thấy thứ trên tay Việt Khê, nó có hình người, có chân có tay, chỉ là chân tay dài hơn người bình thường, lại được bao phủ bởi một tầng sương màu đen.

"Đây là cái gì?" Từ Vi run rẩy hỏi, tiểu cô nương nhát gan, nước mắt đã treo trên lông mi rồi, nhìn qua thật đáng thương.

"Khụ khụ khụ!" Cùng lúc đó, Triệu Lộ đột nhiên đột nhiên ho khan.

"Tớ..... Tớ làm sao vậy?" vẻ mặt Triệu Lộ đầy mê mang, chính là thực mau như là nhớ tới cái gì, mặt lộ vẻ sợ hãi, run giọng nói, "Quý, quý, có quý!"

Trong đầu cô còn nhớ rõ chuyện xảy ra trước ngất xỉu, bóng người đen nhánh đứng ở bên cạnh cô, hơn nữa còn vươn tay tới. Sau đó, cô liền cái gì cũng không biết.

Triệu Lộ này xem như Diệp Công thích rờng, trước kia chưa từng gặp chuyện thế này, nhưng lại rất có hứng thú đối với quỷ thần, chỉ là lần này gặp phải thì bản thật lại sợ hãi run rẩy.

Việt Khê nhàn nhạt liếc mấy người đang run bần bật một cái, ôm nhau thành một đống, thoát nhìn như là bầy chuột hamster nhỏ đang run bần bật, chính là lá gan lại lớn hơn hamster, ít nhất hamster không có lá gan chạy đi mời quý quý.

"Buổi tối không ngủ mà chạy ra ngoài, còn chọn đúng giữa đêm, không phải là muốn gặp quỷ sao?" Việt Khê duỗi chân đá đá cái đĩa tròn té rớt trên mặt đất, coi như có nhận thức mới với lá gan của mấy người Triệu Lộ.

"Việt..... Việt Khê?" Triệu Lộ lúc này mới chú ý tới Việt Khê đang đứng ở một bên, trong lòng kinh ngạc, hỏi, "Sao cậu lại ở đây?"

"Triệu Lộ, cậu không biết, may mà có Việt Khê, bằng không chúng ta đều nguy hiểm!" Trương Thiển dăm ba câu kể hết mọi việc, dùng ánh mắt kính sợ liếc nhìn Việt Khê.

Tuy nói là bạn cùng lớp nhưng các cô lại không biết nhiều về Việt Khê, Việt Khê ở lớp bọn họ cứ như không có cảm giác tồn tại.

Hơn nữa, cô cho người ta cảm giác vô cùng không tốt, cả người nhìn âm u, thật sự là không dễ tiếp cận. Rất nhiều người, đều nói cô là một quái nhân.

"Đây là..... Quý?" Triệu Lộ có chút sợ hãi nhìn thoáng qua bóng đen trong tay Việt Khê, bóng đen đó khiến người ta cảm thấy không tốt.

"Cái này? Chỉ là một vật nhỏ!" Việt Khê giật giật tay, theo cánh tay của nàng đong đưa, bóng đen trên tay cũng lắc trái lắc phải, mấy người Triệu Lộ nhìn thấy mà kinh hồn táng đả.

Việt Khê rũ mắt nhìn về phía bóng đen trong tay, ở trong mắt mấy người Triệu Lộ thì nó chỉ là một đám sương khói tối đen như mực, nhưng ở trong mắt cô, đây lại là một người, hơn nữa còn là một bộ dáng không dễ nhìn.

Đương nhiên, đối phương khi còn sống có khả năng cũng là một mỹ nhân, nhưng khi chết thế nào thì thành quỷ cũng là đáng về ấy. Mà nữ quỷ này, thực hiển nhiên khi chết không đẹp để gì, sọ não đều nát, huyết nhục mơ hồ, Việt Khê nhìn thoáng qua, liền có chút ghét bỏ.

Quá bẩn, quá xấu.....

Chỉ là, tuy âm khí trên người vật nhỏ không đủ, nhưng cũng vẫn có thể hiện thân được.

Mà ở trong mắt nữ quỷ, Việt Khê còn đáng sợ hơn cả quỷ, âm khí dày đặc bao trùm kia, thật khiến người ta không cách nào tin nổi cô là một người sống. A, đã quên, cô ta vốn dĩ là quỷ, còn Việt Khê lại là người khiến quỷ nhìn thấy liền sợ hãi.

Triệu Lộ có chút không xác định hỏi: "Cái này, quỷ..... đang run sao?"

Run đến mức làm lớp sương khói sắp nhìn không ra hình người.

Xem nó run thành dáng vẻ kia, trong lòng mấy người Triệu Lộ bất tri bất giác cũng không còn cảm giác sợ hãi. Hiện tại xem ra, quỷ này có khi còn sợ hơn các cô.

Việt Khê mặt không biểu tình nhìn nữ quỷ trong tay, con người đen nhánh hắc bạch phân minh, rất có cảm giác áp bách, rõ ràng chỉ là một cô

gái bé nhỏ, lại làm nữ quý run bần bật.

Cứu mạng, dọa quý!

"Thì ra quý ở trường là cái dạng này." Trương Thiển lá gan lớn, xem nữ quý bị Việt Khê bắt lấy căn bản không thể nhúc nhích, nói ra một câu đầy thất vọng.

Việt Khê nghĩ nghĩ giải thích nói: "Các cậu chỉ là người thường nên chỉ nhìn thấy âm khí thôi."

"VẬY..... Ở trong mắt cậu, quý có dạng gì?" Trương Thiển lại hỏi.

Việt Khê nghĩ nghĩ, cảm thấy mặc kệ giải thích như thế nào đều không có sức thuyết phục bằng để các cô ấy tận mắt nhìn thấy, cho nên vươn năm ngón tay lên, nói: "Quý trong mắt tớ, là cái dạng này....."

"..... A a a a!"

Vài tiếng kêu thảm thiết vang lên ở khu dạy học, mấy người Triệu Lộ ôm nhau run bần bật, hình ảnh huyết nhục mơ hồ xuất hiện trước mặt các cô như ẩn như hiện, làm cho các cô cảm thấy buồn nôn.

Việt Khê còn giải thích nói: "Khi chết là bộ dáng gì, biến thành quý chính là dáng vẻ ấy."

"Sau này không phải chúng tớ sẽ luôn thấy quý chứ?" Từ Vi khóc

Khóc không ra nước mắt.

"Cái này thì không, người quý khác nhau, nếu các cậu không tự tìm chết thì khả năng cả đời cũng không thấy được quý."

Mấy người tự tìm chết Triệu Lộ: "....."

"Các cậu hiện tại có thể thấy quý là do chịu ảnh hưởng của âm khí gần đây, chờ trở về phơi nắng nhiều một chút thì sẽ không xảy ra chuyện gì." Việt Khê vẫn nói một câu.

Triệu Lộ nghĩ nghĩ, có chút lo lắng hỏi: "Kia hiện tại chúng tớ thấy quý, có thể có di chứng gì không? Không phải nói, gặp quý rất dễ dàng sinh bệnh sao?"

Việt Khê gật đầu: "Các cậu trên người nhiễm âm khí, âm dương không đều, khả năng khi về sẽ bị bệnh nhẹ. Nhưng cũng không phải không có biện pháp giải quyết, à, cái này là hoàng phù, cầm về đeo lên người, không bệnh không đau, cái gì cũng không sợ."

Nghe vậy, hai mắt bọn Triệu Lộ sáng ngời: "Việt Khê, cậu thật là người tốt."

Người tốt Việt Khê mặt không biểu tình nói: "Một tấm hoàng phù hai trăm đồng!"

"..... Chúng tớ không mang tiền trên người."

"Không vấn đề gì, dùng Alipay cũng được."

"....."

Nghe được tiếng thu tiền leng keng của Alipay vang lên, biểu tình trên gương mặt Việt Khê khó được ôn nhu hai phần, nói: "Đây là bảo bối ở cửa hàng của tớ, nếu có cơ hội thì các cậu hãy giới thiệu cho anh em bạn bè đến mua, tớ có thể chiết khấu cho họ 5%."

Mấy người Triệu Lộ biểu tình phức tạp nhìn Việt Khê, các cô cũng không mong có cơ hội giới thiệu bạn bè thân thích tới mua đồ. Nhưng không biết có phải tác dụng tâm lý của cá cô hay không, sau khi đeo hoàng

phù Việt Khê cho, cảm giác thân thể giống như thoải mái nhiều, trên người đã không còn cảm giác lạnh băng như vừa nãy.

"Không nghĩ tới, trên thế giới thật sự có quý....." Từ Vi mang theo vài phần sợ hãi, ánh mắt nhìn Việt Khê rất phần phức tạp —— quý quá đáng sợ, như vậy Việt Khê có thể làm quý quá sợ hãi, lại là ai đây?

"Thời gian không còn sớm, ngày mai còn phải đi học, các cậu vẫn nên nhanh chóng quay ký túc xá đi." Việt Khê mở miệng.

Mấy người đỡ nhau đứng dậy, Triệu Lộ hỏi: "Việt Khê, cậu thì sao?"

Việt Khê quơ quơ đồ vật trên tay, nói: "Tớ đem thứ này đi xử lý....."

Nói xong, cô như là nhớ tới cái gì, lại nói: "Bên ngoài đang mưa, khi tới tớ đã mang theo ba cái ô, các cậu lấy ô đi về. Một cái ô hai mươi đồng, trở về nhớ phải chuyển tiền qua Alipay cho tớ."

Mấy người Triệu Lộ: "....." Cảm động trong lòng nháy mắt biến mất không dấu vết.

Hơn nữa, Việt Khê mặt không biểu tình nói ra ra những lời y như gian thương, thật làm người ta cảm thấy buồn cười.

Chờ mấy người Triệu Lộ rời đi, Việt Khê lại cúi đầu nhìn chăm chăm nữ quý trên tay.

Nhìn dáng vẻ nữ quý không còn thần trí, là đối diện với Việt Khê thì vẫn sợ hãi theo bản năng. Thế phân âm dương, quý thuận âm, quý có âm khí càng nặng thì càng mạnh.

Mà ở trong mắt nữ quý, âm khí trên người Việt Khê so với quý còn đáng sợ hơn, đặc sệt đen nhánh như mực, giống như có thể chạm vào được.

Đầu ngón tay vụt ra một ngọn lửa đen nhánh, ngọn lửa quý dị, chỉ là nhiệt độ cực cao, không gian bốn phía lại như vụn vẹo vì ngọn lửa này.

Ngọn lửa rơi xuống ở trên người nữ quý, nháy mắt liền lan tràn đến toàn thân.

"A!"

Người thường khó có thể nghe được tiếng kêu thảm thiết vang lên, thể lương thống khổ, nhưng hét thảm một tiếng cực kỳ ngắn ngủi, rất liền biến mất. Mà nữ quý trước mặt Việt Khê cũng bị ngọn lửa thiêu đốt hầu như không còn chút gì, chỉ còn lại âm khí tối đen còn có một chút ánh sáng trắng.

Việt Khê duỗi tay nhét tia âm khí ấy vào miệng, đối với người bình thường thì âm khí rất lạnh, nhưng với cô nó chỉ là đồ ăn vặt thôi. Chỉ là cơ hội có cơm ăn miễn phí như vậy không nhiều, dường như đám quý rất sợ đến gần cô.

"..... Vị đậu xanh....." khuôn mặt luôn vô cảm của Việt Khê xuất hiện một chút chán ghét, cô rất chán ghét hương vị đậu xanh.

Ghét bỏ mím môi, Việt Khê đặt ánh mắt lên tia sáng trắng. Rõ ràng chỉ là một chút ánh sáng như đom đóm, vậy mà ánh sáng lại cực mạnh, ngay cả ánh đèn trên đỉnh đầu cũng như ảm đạm đi vài phần.

"Đây là cái gì?"

Việt Khê có chút kỳ quái, vừa rồi cô phát hiện trên người nữ quý có cái gì đó khiến cô phát thèm, xem ra chính là cái này.

Không biết là cái gì, kia cứ nếm thử là xong, nhìn qua còn rất ngon miệng!

Không có chút do dự nào, Việt Khê nhét luôn tia sáng ấy vào miệng.

A, là hương sữa!

Mà ở ngoại ô cách thành phố A không xa, bóng đêm như mực, mưa dầm kéo dài, ở nơi cỏ hoang mọc um tùm, vô số quỷ ảnh từ dưới đất chui lên.

Ở trong bóng đêm này, một bóng người từ xa đến gần.

Đó là một hòa thượng, một thân khoác áo cà sa màu mận chín, hăn chấp tay trước ngực, dáng vẻ vô cùng xuất chúng, trên ấn đường có một nốt ruồi đỏ, nhưng mà mặc kệ bên ngoài hăn thế nào, điều người ta chú ý đầu tiên khi thấy hăn chính là đôi mắt của hăn, đôi mắt kia hàm chứa ý cười ôn nhuận, mang theo vô vàn thương hại với chúng sinh. Mà ở mắt phải của hăn lại có một vết máu loang lổ, vô cớ làm hăn nhiều vài phần tà khí.

Hoà thượng này được bao bởi ánh sáng công đức nồng đậm, ở trong mắt trăm quỷ nơi đây, thật giống như một miếng thịt thơm ngào ngạt, căn bản không chút do dự, trăm quỷ nhào tới chỗ hăn.

"A di đà phật....."

Phật hiệu hô lên, hòa thượng bước lên phía trước một bước, bước chân vừa chạm đất, trăm quỷ như bị ấn hạ nút tạm dừng, nháy mắt biến thành tro bụi.

"Không đủ, còn kém một chút....."

Từng dòng khí đen lao tới phía hòa thượng, đó là âm khí trên người lũ quỷ, âm khí được nuôi dưỡng ở mảnh đất chết trăm năm đều bị hăn hấp thụ.

Hòa thượng cup mắt xuống, huyết sắc trong mắt lưu chuyển, lộ ra tia không tốt.

"A?"

Hòa thượng đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt hướng tới một nơi xa xa. Phương hướng kia, chính là trường Nhất Trung của thành phố A

Tích Diệp Công thích Rồng: Thuở ấy có một người tên là Diệp Công, nổi tiếng về chuyện thích Rồng

Mũ, áo, quần, thắt lưng của ông ta đều thêu Rồng. Trong nhà, mọi thứ đều chạm Rồng, khắc Rồng. Cột nhà, tường nhà, trần nhà đều đắp Rồng, chạm Rồng. Ấm chén uống rượu, uống trà của ông đều khắc Rồng. Cái gối của ông ta, thứ thì thêu Rồng, thứ thì chạm Rồng. Có đủ thứ Rồng: Rồng bay, Rồng lượn, Rồng phun mây, Rồng lấy nước, Rồng nhả ngọc, Rồng phun châu vv..Tiếng tăm Diệp Công thích Rồng không chỉ lan truyền khắp kinh kỳ, kẻ chợ mà con rung động tới chín tầng mây, thấu tới cõi Trời. Rồng thật ở trên trời nghe tiếng rất lấy làm cảm động. Thế là Rồng đã cười gió mây, bay xuống cõi trần, tìm đến nhà Diệp Công, gây ra cảnh mưa to, gió lớn, sấm sét đùng đùng, chớp lóe trời đất. Rồng thò đầu qua cửa sổ, còn cái đuôi dài vắt trên mái nhà, nóc nhà. Miệng Rồng thở phù phù làm cho ngôi nhà Diệp Công rung chuyển. Cặp mắt Rồng đỏ rực như hai hòn than khổng lồ.Diệp Công nép vào cánh cửa nhìn Rồng. Mặt ông ta trắng nhợt ra, toàn thân run lên cầm cập, co dúm lại, vô cùng hãi hùng khiếp sợ. Rồi ông tung cửa bỏ chạy trong cảnh mưa gió ào ào, sấm sét ầm ầm.

Rồng bay lên cười, cười ngật nghẻo. Cái đuôi Rồng cứ đập lên đập xuống. Lúc bấy giờ Rồng thật mới rõ là Diệp Công thích Rồng không phải là Rồng thật mà thứ có dáng như Rồng, có màu sắc như Rồng!Rồng vừa bay về trời vừa trầm ngâm suy nghĩ, thương hại cho tay Diệp Công nọ.

NAM CHỦ, ANH TA CÔNG ĐỨC VÔ LƯỢNG

Nguyệt Chiêu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Edit: Qing Yun

Ngày hôm sau mấy người Triệu Lộ mới nhớ tới đêm qua bọn họ quên dọn dẹp lại phòng học, nếu như bị giáo viên phát hiện thì nhất định không tránh khỏi bị phạt.

Nhưng khi đến phòng học mới kinh ngạc phát hiện, trong phòng học bàn ghế chỉnh chỉnh tề tề, đã được người sắp xếp lại rồi.

Người duy nhất các cô có thể nghĩ đến chỉ có Việt Khê.

"..... Phục vụ sau khi bán." Đối với cảm kích của các cô, Việt Khê giải thích như thế.

Nhưng mặc kệ thế nào, mấy người Triệu Lộ vẫn rất cảm kích Việt Khê, tối hôm qua nếu không phải có Việt Khê, các cô sợ là tính mạng cũng sẽ gặp nguy hiểm.

"A, Việt Khê, đôi mắt của cậu....." Từ Vi chú ý tới mắt Việt Khê, hơi trừng lớn mắt.

Chỉ thấy đuôi mắt phải của Việt Khê có hình vẽ màu vàng, nhìn kỹ thì thấy đó là một đóa hoa sen. Da cô rất trắng, hoa sen kia rất dễ thấy được.

Việt Khê xoa xoa đuôi mắt, không để ý nói: "Ăn nhầm đồ, không có gì."

Ăn nhằm đồ mà đuôi mắt có thể xuất hiện một bông hoa?

Mấy người Triệu Lộ nói thầm, chỉ là ma quỷ các cô cũng đã gặp qua nên có thể chắc chắn trên đời này có nhiều việc mà khoa học cũng không giải thích được.

Nghĩ đến đêm qua, Từ Vi liền sợ hãi, nhưng sờ đến bùa hộ mệnh trong túi, trong lòng cô lại an ổn vài phần.

"A, đúng rồi! Mọi người định đi leo núi, Việt Khê cậu cũng đi cùng mọi người đi." Triệu Lộ muốn Việt Khê đi cùng.

Mấy hoạt động của lớp học trước đây Việt Khê đều không tham gia, ở lớp cô giống như người tàng hình, nhắc tới tên cô sợ là có người không biết cô là ai.

Thân là lớp trưởng, Triệu Lộ cảm thấy, thật vất vả mới có thể tiếp xúc với Việt, cô rất cần thiết làm Việt Khê gia nhập hoạt động của.

Đối với việc này, Việt Khê cảm thấy cô có thể tham gia, leo núi mất chi phí, mà cô cũng đã nộp quỹ lớp.

Không thể lãng phí!

Nghĩ vậy, cô vui vẻ đáp ứng lời mời của Triệu Lộ.

Nhìn thoáng qua thời gian, Việt Khê nói với mấy người Triệu Lộ mình muốn đi toilet.

Cô vừa rời đi, liền có người mở miệng hỏi Triệu Lộ: "Lớp trưởng, từ lúc nào mà cậu thân với Việt Khê như vậy? Bạn học này thật cho người khác cả giác không dễ ở chung."

Triệu Lộ giải thích nói: "Việt Khê rất tốt, cậu tiếp xúc với cậu ấy sẽ biết, cô ấy là người rất nhiệt tình."

Người nhiệt tình Việt Khê rửa sạch tay rồi ra khỏi toilet, vừa vịn thấy bên tay trái có một thiếu niên bị người xô đẩy đụng vào trên tường. Đối phương quay đầu tới, mặt mày sạch sẽ, một đôi mắt đặc biệt đẹp, sáng ngời lộng lẫy, tựa hồ những điều xấu xa trong trời đất này cũng không thể nhiễm bẩn mắt cậu, là thiếu niên vô cùng anh tuấn tiêu sái.

Rất nhanh, thiếu niên bị một đám học sinh bất lương lôi kéo vào wc nam.

Việt Khê mặt không biểu tình đi ra toilet, cảm thấy sọ não có điểm đau.

—— vòng sáng công đức trên người thiếu niên kia thiếu chút nữa là chọc mù mắt cô!

Ánh sáng công đức đủ để lóa mù mắt người như vậy đều được Thiên Đạo che chở, nói trắng ra một chút, đó chính là con của Thiên Đạo. Người chọc đến hần, đó chính là cùng Thiên Đạo đối đầu.

Cho nên, Việt Khê hoàn toàn có thể nghĩ đến kết cục không mấy tốt đẹp của đám thiếu niên bất lương kia.

Trong WC nam.

Một đám thiếu niên bất lương đem người xô đẩy đến góc trong WC, Hoàng Mao đi đầu không có ý tốt nói: "Bạn học, gần đây các anh em có chút khó khăn, cậu đưa bọn này chút tiền đi."

Thiếu niên trước mặt cậu ta, tay chân thon dài, đôi mắt khi nhìn người khác tựa hồ mang theo vô vàn từ bi, nhìn qua đúng là người dễ bị bắt nạt. Mà vị học bá này, tính tình rất giống với cảm giác mà người khác nhìn được ở cậu, bản thân chính là một người có tính cách mềm mại, bị người bắt nạt thì cậu cũng có thể lấy ơn báo oán, đây cũng là lý vì sao Hoàng Mao lại chọn cậu để trấn lột tiền.

Những người như bọn họ, thích nhất là người dễ bắt nạt!

Đôi mắt Hàn Húc giật giật, bộ dáng nhìn qua vô cùng thuần lương vô hại, cậu móc tiền trong túi ra, nói: "Tôi chỉ có năm trăm đồng, cho các cậu cả đấy."

Thấy cậu thức thời như vậy, trong lòng Hoàng Mao rất cao hứng, nhón chân duỗi tay vỗ vỗ vai đối phương, "Bạn học tốt, thực biết điều."

Hàn Húc hơi hơi mỉm cười, cúi đầu nhìn thoáng qua thời gian, nói: "Nghỉ trưa đã kết thúc, tôi có thể đi học chứ?"

Cầm tiền rồi nên Hoàng Mao cũng không khó xử cậu, xua xua tay ý bảo cậu có thể đi ra ngoài.

Chờ Hàn Húc đi rồi, phía sau Hoàng Mao có một người cảm thấy không ổn, kéo kéo áo cậu ta, nói: "Hoàng ca, tiền này..... Nếu không thôi bỏ đi, thằng nhóc này có điểm..... Tà môn!"

Nói xong lời cuối cùng, ngữ khí của cậu ta đã có chút thần bí.

Hoàng Mao nhú mày, không để bụng nói: "Cái gì tà môn với không tà môn?"

Người nọ có chút sốt ruột, nói: "Em nói chính là thật sự, tên Hàn Húc này thật sự rất tà môn, dường như những người bắt nạt cậu ta đều không có kết cục tốt. Đến cả Dương Liễu của Nhị Trung, lần trước định đánh cậu ta, còn chưa kịp ra tay đã bị chậu hoa không biết từ đâu xuất hiện rơi xuống trúng đầu.

"Đó là Dương Liễu xui xẻo....."

"Không chỉ thế, trước kia em học cùng lớp với cậu ta, phàm những người bắt nạt cậu ta đều không có kết cục tốt. Đơn giản thì xui xẻo một

đồng, nghiêm trọng hơn, đều trực tiếp thấy máu. Lúc trước Hàn Húc còn bị người bắt cóc, anh đoán thế nào, bọn bắt cóc trên đường xảy ra tai nạn xe cộ, một cái xe tải trực tiếp đâm tới, một xe người, ngoại trừ Hàn Húc, những người khác toàn bộ đều đã chết!"

Nghe thế, tất cả mọi người nhin không được chà xát tay, cảm thấy sờn tóc gáy.

Hoàng Mao lại chưa bao giờ tin mấy thứ này, hừ nói: "Đó là những người đó xui xẻo, ông đây có thể giống như bọn họ sao? "

Người nói chuyện thấy không khuyên được Hoàng Mao thì cũng không hề nói thêm cái gì, nhưng đáy lòng lại âm thầm quyết định, thời gian tới cậu ta sẽ tránh xa mấy người này.

Bọn họ không gặp nên không biết, trong lòng cậu ta rất rõ ràng, Hàn Húc này thật sự rất tà môn, căn bản không đụng vào được!

Việt Khê từ toilet trở về, liền nghe thấy trong phòng học nghị luận sôi nổi thảo luận tin tức hôm nay.

"Việt Khê!" Triệu Lộ kêu cô, đem điện thoại đưa qua, mở tin tức ra cho cô xem, "Cậu mau xem cái này, hắc hồ ở ngoại ô trong một đêm nở đầy hoa sen!"

Hắc hồ ở ngoại ô, đó là một mảnh đất chết, nghe nói vài thập niên trước khi còn ở thời kỳ chiến loạn, nơi đó là một hố chôn người chết, nước R giết người liền đem thi thể ném ở kia. Mà hiện giờ, nơi đó không có một ngọn cỏ, mặc kệ trồng thứ gì cũng không thể sinh trưởng.

Chính là chỉ trong một đêm, nơi đó lại nở rộ tràn đầy hoa sen!

Triệu Lộ chờ mong nhìn Việt Khê, nhỏ giọng hỏi: "Đây không phải là... những thứ đó làm sao?"

Từ sau tối hôm qua, Việt Khê trong mắt Triệu Lộ đã không còn giống như người thường, trở nên thâm trầm và cao thâm khó đoán, dù sao thì cũng không phải người thường, mang theo hơi thở thần bí.

Mà trong một đêm, vùng đất chết nở rộ đầy hoa sen, kia tuyệt đối không phải việc người thường có thể làm được.

Nhìn tin tức trong di động, chút đau lòng thoáng hiện trong mắt Việt Khê.

Vùng đất chết kia có vô số âm hồn, đều là lão quỷ vài thập niên, những người này khi còn sống đã chịu tra tấn, sau khi chết cũng không được an bình, thành lệ quỷ, cũng bị vây trói ở nơi đó.

Lúc trước Việt Khê vốn định ăn bọn họ, chỉ là sau khi biết chuyện này lại mềm lòng không ra tay.

Sớm biết thế này, cô đã ăn chúng nó không chút do dự!

"Lớp trưởng, các cậu đang nói cái gì?" Một âm thanh vang lên, Hàn Húc đứng ở cạnh bàn Việt Khê hỏi.

Hàn Húc!

Triệu Lộ lập tức đứng thẳng thân thể, theo bản năng biểu hiện ra dáng vẻ mà cô coi là đẹp nhất, nói: "Chúng tớ đang nói đến tin tức hôm nay, hắc hồ bên kia nở ra rất nhiều hoa sen chỉ trong một đêm..."

"Cái này à, tớ cũng xem!" Hàn Húc nhìn thoáng qua, thở dài, "Thế giới vô biên, quả nhiên việc lạ gì cũng có."

Nói, cậu quay đầu nhìn về phía Việt Khê, khẽ đảo mắt, duỗi tay chạm vào đuôi mắt của cô.

Việt Khê tránh thoát tay cậu theo bản năng, ánh mắt cảnh giác nhìn cậu.

"Xin lỗi." Hàn Húc mặt lộ vẻ xin lỗi, giải thích nói, "Tớ chỉ thấy mắt Việt Khê hình như có thứ gì đó."

Việt Khê xoa mắt đuôi, cái này đại khái di chứng sau khi ăn cái tia sáng kia, cũng không biết đó là thứ gì, ăn xong còn làm đuôi mắt cô xuất hiện một bông hoa như vậy.

Những người xung quanh thấy Hàn Húc nói như vậy thì kinh ngạc cực kỳ.

Vừa rồi, Hàn Húc là khen Việt Khê đi?

Hôm nay là cuối tuần, cho nên chỉ học buổi sáng, sau khi tan học mọi người liền quyết định đến hắc hồ kia.

"Việt Khê, cậu thì sao? Muốn đi xem với bọn tớ không?" Triệu Lộ quay đầu hỏi Việt Khê.

Việt Khê mới vừa tỉnh ngủ, mê mang nhìn cô, cô ngủ cả buổi sáng, khuôn mặt bị đỏ một mảng.

Nhìn qua, lộ ra vài phần ngây thơ ngoan ngoãn.

"Chúng tớ muốn đến hắc hồ nhìn một chút, Việt Khê cậu cùng đi với mọi người đi." Hàn Húc thần sắc ôn nhu nói, một đôi mắt sạch sẽ trong suốt.

Việt Khê rũ mắt nghĩ nghĩ, tối hôm qua khẳng định hắc hồ đã xảy ra chuyện gì đó, bằng không mảnh đất chết đấy cũng không nở nhiều hoa sen như vậy.

Cô đi xem nói không chừng lại tra được lý do.

Cho nên, Việt Khê gật gật đầu, nói: "Được!"

NAM CHỦ, ANH TA CÔNG ĐỨC VÔ LƯỢNG

Nguyệt Chiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Edit: Qing Yun

Trước nay Việt Khê không giao lưu gì với bạn cùng lớp, hoạt động tập thể lại càng không tham gia cho nên bọn họ đối với cô rất tò mò.

Đối với những ánh mắt đánh giá của mọi người, Việt Khê làm như không thấy, chậm rì rì đi đi ở cuối cùng.

Trạm xe gần trường học rất đông người, trừ bọn họ còn có nhiều người cũng muốn đi đến hắc hồ, dù sao cũng là chuyện lạ nên ai cũng muốn đi nhìn một cái.

Việt Khê đứng ở cuối, nhìn thấy toàn người là người, thật đáng sợ.

Đợi hai xe đi qua cuối cùng bọn họ cũng có thể lên xe, chỉ là trên xe có rất nhiều người, chỉ cần xe rẽ đột ngột thì trên xe sẽ đầy tiếng kêu.

"Việt Khê, tay cậu thật lạnh....." Triệu Lộ đứng cạnh Việt Khê, không tránh được đụng chạm với cô, những người khác đều rất ấm áp, chỉ có Việt Khê, trên người cô rất lạnh.

"Hơn nữa, trên người của cậu thơm quá.....a, mùi này có chút giống mùi hoa sen" Cô lại tiến đến gần cổ Việt Khê ngửi ngửi, đôi mắt có chút tỏa sáng.

Mùi hương này rất thoải mái, không phải cái loại mùi hương của nước hoa, mà là càng thêm tự nhiên thanh đạm, ở nơi hương vị hỗn tạp trên xe bus này, người thấy khiến người rất thoải mái.

"Là do thể chất của tớ, tớ thể hàn nên nhiệt độ cơ thể sẽ thấp hơn mọi người." Việt Khê giải thích một câu.

—— trên người tất cả đều là âm khí, sao có thể không lạnh?

Triệu Lộ không nhịn xuống, trực tiếp duỗi tay ôm lấy Việt Khê, sau đó thật sâu hít vào một hơi, cảm thấy cả người đều sống lại.

Ôm Việt Khê, đó là thật sự một chút cũng không nóng!

Việt Khê lại cảm thấy thân mình cứng đờ, cô còn chưa từng thân cận với ai như vậy, trong lúc nhất thời có chút không biết làm sao

Từ Vi dịch bước chen tới, Việt Khê ngẩng đầu nhìn cô ấy một cái.

"Việt Khê....." Từ Vi thấp giọng kêu một tiếng, sắc mặt có chút tái nhợt, nhìn kỹ có thể thấy cô đang khẩn trương sợ hãi còn có vô thố.

Trong xe thật sự quá chật, khoảng cách giữa người với người gần như bằng không, ở không gian thế này không khó gặp mấy cái móng heo.

Việt Khê khẽ hừ một tiếng, đang muốn làm cái gì, lại nghe thấy Triệu Lộ đột nhiên chửi ầm lên: "Cút ngay, con mẹ nó lão già xấu xí, dám sờ mông của bà, xem bà có đánh chết mày không!"

Nói, mọi người chỉ nghe thấy một tiếng kêu đau, Triệu Lộ đá một cái muống đoạn tử tuyệt tôn của hần, hần liền ôm hạ thân kêu la.

Mọi người: "....."

Nam giới trên xe đều nhin không được cảm thấy phía dưới chột lạnh, theo bản năng kẹp chặt hai chân.

"Mày... con ranh chết tiệt!" Đó là một người đàn ông có khuôn mặt vô cùng đáng khinh, hắn đang dùng tay ôm lấy JJ của mình, mắng Triệu Lộ bằng mấy câu ô uế khó nghe.

Ai, nói như thế nào cũng chỉ là cô gái nhỏ, bị người mắng như vậy, trong lòng khẳng định khó chịu ừy khuất.

"Bang!"

Triệu Lộ nhìn như sắp khóc đến nơi, tức giận giơ tay cho hắn một bạt tai, cô gái nhỏ đứng trước người đàn ông cao lớn nhưng khí thế lại là nửa điểm không yếu, nói: "Lão già xấu xí, dám mắng tôi..."

Hắn ta khó thở, vươn tay muốn đánh Triệu Lộ.

Cái tát này, nếu thật đánh vào mặt Triệu Lộ, sợ là sẽ chịu vết thương không nhỏ.

Triệu Lộ theo bản năng rụt rụt cổ, bàn tay kia đến giữa không trung thì bị ngăn lại.

Việt Khê dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn hắn, trên tay hơi hơi dùng sức, mọi người lập tức nghe thấy được âm thanh giống như tiếng xương cốt vỡ vụn.

"A!" Hét thảm một tiếng.

Xe buýt vừa vặn đến trạm, mọi người chỉ thấy một người thất tha thất thểu chạy xuống xe buýt, thần sắc trắng bệch. Mà mọi người không phát hiện chính là, ngay khi hắn xuống xe liền có một đám khí màu đỏ bám theo rồi dung nhập vào cơ thể hắn.

Làm xong tất cả, Việt Khê thu hồi tay, mím môi, một bộ cái gì cũng chưa phát sinh.

Nếu đối phương thích quấy rầy người khác, như vậy cũng làm hẳn thử qua cảm giác bị quấy rầy. Trên đời này, có một loại quý gọi là điểm quý, thích nhất chính là cùng người làm mấy việc phong lưu.

Điểm phúc khó tiêu nha!

Triệu Lộ quả trách Từ Vi, hận sắt không thành thép nói: "Gặp gỡ loại người này, cậu liền không cần khách khí, đập chết nó. Chính vì tính tình cậu quá mềm, mọi người mới có thể bắt nạt cậu."

Từ Vi chỉ cười với cô, tươi cười cũng là mềm mại, thoạt nhìn đúng là dễ bắt nạt.

Triệu Lộ đau đầu, chính cái tính tình này của Từ Vi mới luôn bị người theo dõi, bị bắt nạt.

Quay đầu nhìn về phía Việt Khê, Triệu Lộ nhin không được nói: "Việt Khê, cậu vừa rồi thật là lợi hại."

Tuy rằng đá đối phương một chân, trong lòng cô vẫn là chưa hết giận, căm giận nói: "Loại người này, nên bị giáo huấn một trận thật tốt, còn không biết có bao cô gái bị hấn ra tay làm bậy, vừa nãy tớ nên đá hẳn thêm mấy cái nữa."

Việt Khê mặt không biểu tình nói: "Vừa rồi tớ đã bẻ gãy tay của hẳn."

Nghe vậy, Triệu Lộ hai mắt sáng ngời, nói: "Việt Khê, làm tốt lắm."

Nghe vậy, nhóm nam giới trên xe cảm thấy trong lòng có điểm lạnh, con gái bây giờ đều bạo lực như vậy sao?

Một bên Hàn Húc rũ mắt, khước môi gợi lên, lộ ra một nụ cười nhàn, lập tức làm mấy cô gái bên cạnh đỏ mặt.

Ở trên người cậu có loại từ bi ôn nhu, nhưng cái này cũng không có nghĩa cậu rất dễ tiếp cận, loại ôn nhu này càng khiến người ta chỉ dám nhìn từ xa.

Hắc hồ ở ngoài thành, khoảng cách không tính quá xa, xe buýt đi hơn hai giờ mới tới điểm cuối, bọn họ còn phải đi thêm một đoạn đường mới có thể đến hắc hồ.

Sau khi xuống xe bus thì có thể thấy xe tư gia tới tới lui lui, so với mảnh đất chết hoang vu trước đây thì đúng là hoàn toàn khác biệt, kể ra thì đây cũng là một kiểu náo nhiệt.

"Mọi người khẳng định cũng đã xem tin tức, đến xem náo nhiệt." Một bạn học nam trong lớp tên Hoàng Sơn mở miệng, "Bà tớ nói hắc hồ này chắc có tiên nhân đặng tới mới một đêm nở đầy hoa sen như vậy, hẳn là mọi người đều muốn đến để chiêm chút tiên khí."

"Tớ cũng là bà kê đến, mong tớ có thể học tập rồi thi đại học thật tốt."

"Ba mẹ tớ cũng nói....."

Từ cổ chí kim, hoa sen đã dính đến hai chữ thánh khiết, không dính dáng một chút đến âm khí, chẳng trách mọi người lại suy nghĩ nhiều như vậy.

Triệu Lộ nhìn về phía Việt Khê, quyết định dò hỏi ý kiến của nhân sỹ chuyên nghiệp: "Việt Khê, cậu nói làm thế này thật sự hữu dụng sao?"

"So với cầu thần bái phật, tớ cảm thấy vẫn nên thành thật nghe giảng thì có tác dụng hơn." Việt Khê tuy rằng mặt không biểu tình, nhưng Triệu

Lộ lại phảng phất thấy trên người cô có một luồng oán niệm, "Nếu cầu thần bái phật có thể cho làm cho thành tích tốt hơn, tớ đã sớm làm như vậy."

Lời này mới có sức thuyết phục làm sao!

Nghĩ đến thành tích thậm không nỡ nhìn của Việt Khê, cô liền thoát khỏi ảo tưởng mà tiếp nhận sự thật, không cần nói thêm cái gì cũng đủ chứng minh lời nói của Việt Khê là thật sự.

Xem ra, nếu muốn thành tích tốt, còn phải dựa vào chính mình!

Triệu Lộ thở dài.

Đoàn người đi đến phía trước hơn mười phút, còn chưa thấy hắc hồ thì bọn Việt Khê đã ngửi được một mùi hương thanh ngát, nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt, cho người ta cảm giác, đậm mà u, thấm vào ruột gan.

Ngửi thấy mùi hương này tức khắc cảm thấy tai thính mắt sáng, cả người vô cùng bình tĩnh thanh tĩnh.

"Tớ cảm thấy hiện tại nếu đưa đề thi Lý cho tớ thì tớ khẳng định có thể tìm ra đáp án." Một người kích động, nhin không được mở miệng nói.

Việt Khê nhin không được nhìn cậu ta một cái, ánh mắt quái dị, người này thành tích ở lớp học chỉ có thể coi như trung bình mà thôi.

"Việt Khê, làm sao vậy?" Chú ý tới ánh mắt cô, Triệu Lộ hỏi một câu.

Việt Khê thành thật nói: "Tớ chỉ nghĩ là, cảm thấy chính mình có thể giải ra toàn bộ đáp án của đề lý chính là ảo giác lớn nhất trong cuộc đời."

Những người khác: "....."

"Phốc!" Một tiếng cười khẽ, những người khác ánh mắt nhìn qua, Hàn Húc mỉm cười nói, "Không nghĩ tới, Việt Khê thế mà hài hước như vậy"

Những người khác vừa nghe cũng nhin không được mím cười, ngay cả bạn học nam nói ra câu nói đó cũng nhin không được sờ sờ cái mũi, nở nụ cười.

Đột nhiên cảm thấy, Việt Khê này, giống như cũng không khó thân cận như vậy.

Triệu Lộ ha ha cười nói: "Áo giáp lớn nhất trong cuộc đời, cảm thấy chính mình có thể làm được tất cả đề kiểm tra môn Lý..... thật trùng hợp, tớ cũng vừa mới nghĩ như vậy."

Lời này, lại làm mọi người nở nụ cười, thật trùng hợp, vừa rồi lại có nhiều người cùng như như vậy.

Việt Khê: "....."

Những người này thật là kỳ quái, có cái gì buồn cười.

Chỉ là, mùi hương này mặc dù không làm người khác trở nên thông minh nhưng thật sự có thể khiến họ càng thêm bình tĩnh, lý trí.

Bởi vậy có thể thấy được, hoa sen trong hắc hồ này, đích xác không phải phạm vật.

NAM CHỦ, ANH TA CÔNG ĐỨC VÔ LƯỢNG

Nguyệt Chiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Edit: Qing Yun

Hắc hồ có tên như vậy là bởi vì nó là cái hố to, đáy rất phẳng, hàng năm đến mùa nước rút thì đáy hồ lại lộ ra màu đen, nghe nói đó là máu nhuộm dần ở bên trên, nhiều năm không được rửa sạch nên máu đã chuyển thành màu đen.

Hắc hồ lúc trước còn có cái tên không dễ nghe, gọi là hố vạ người. Trong lịch sử, người dân bị nước R giết đều ném xuống hồ này. Cũng bởi vì ý do này nên âm khí nơi đây rất nặng, xung quanh không có một ngọn cỏ, chính phủ đã từng mang đến loại cây sinh trưởng tốt để trồng ở đây, đáng tiếc không có một gốc cây có thể sống sót.

Thăng đến trước đêm qua, nơi này đều là một mảnh hoang vu.

Khi bọn Việt Khê đến gần, đầu tiên là ngửi được mùi hương thanh đậm như có như không kia, mùi hương quá đậm, lại vô cùng mê người, làm người cảm thấy đầu óc trở nên thanh tỉnh. Cảm giác này làm cho người cảm thấy nơi này thực thần kỳ, biểu tình trên gương mặt mấy người Triệu Lộ cũng đều trịnh trọng hơn rất nhiều.

Xung quanh đều là người, tới tới lui lui, có người còn mang theo tiền giấy và nển quỳ trước hồ, trong miệng không biết đang niệm cái gì.

Người quá nhiều, có cả người mặc cảnh phục đang duy trì trật tự, căng dây phong tỏa hắc hồ, không cho người đến gần. Nhưng mọi người có thể thấy giữa hồ nở rộ từng đóa hoa sen.

Hoa sen hồng phấn, lá xanh mơn mớn.

"Oa....."

Chỉ có tới nơi này thì mới biết cảnh tượng này xinh đẹp cỡ nào, không khỏi khiến mọi người cảm thán kinh ngạc.

Việt Khê chỉ liếc những bông hoa sen đó một cái, ánh mắt lại dừng ở trên người mấy hòa thượng và đạo sĩ gần đó, ở giữa đám người bình thường, trang phục của đạo sĩ và mấy cái đầu trọc của hòa thượng thật sự là rất nổi bật.

"Không thể tưởng tượng, âm khí nơi này thế mà lại biến mất toàn bộ." Người nói chuyện là một lão hào thượng mặc áo tăng màu trắng, tên là Không Sắc, có khả năng nhiều người ngoài giới không biết, nhưng trong mắt một vài người lại không như vậy, hẳn là chủ trì Trường Ninh Tự, đức cao vọng trọng, phật hiệu tinh thâm, tu vi càng là cao thâm khó đoán.

Sáng nay Không Sắc nghe được tin tức thành phố A xảy ra chuyện lạ, ông ta liền đi máy bay đến đây.

Bên cạnh có một đạo nhân hỏi: "Không Sắc đại sư, ngài xem rốt cuộc là người phương nào làm?"

Không Sắc duỗi tay ngắt một đóa hoa sen, hoa sen này nở thật tốt, những người khác chỉ cảm thấy hương khí thanh nhã, khiến người thoải mái, chính là ở trong mắt tu sĩ bọn họ, lại có thể nhìn thấy dòng kim khí lượn lờ, mang theo thiên ý.

Khí này, mang theo khí Phật gia!

"..... trong Phật gia có một chiêu thức gọi là bộ bộ sinh liên, đó là chiêu thức cao nhất trong Phật gia, chỉ có phật hiệu cực kỳ cao thâm, mới có thể làm được chuyện này. Hiện giờ trên đời có thể đạt tới chiêu thức ấy, không vượt qua ba người."

Một người trong đó chính là Không Sắc.

"Chỉ là hơi thở nơi này, không thuộc về ai trong ba người này cả." Không Sắc khẽ lắc đầu, "Khi nào, lại xuất hiện một vị đại sư phật hiệu cao thâm như vậy?"

Hắn nghĩ trăm lần cũng không ra, tu sĩ có thể làm chuyện này tuyệt đối không phải người vô danh. Chính là, cách thi pháp này hắn chưa bao giờ gặp qua.

Đạo sĩ mặc đạo bào màu xanh Từ Sâm khẽ nhíu mày nói: "Hắc hồ nguyên bản là cái hố vạ người, lệ khí của người chết rất mạnh, nhiều năm như vậy qua đi, âm hồn đều trở thành lệ quý, mạnh mẽ siêu độ không thể. Chính là hiện tại, âm hồn đều hoàn toàn biến mất. Ta hỏi qua quý sai của miếu Thành Hoàng, bọn họ cũng không có tiếp thu lượng lớn quý hồn nào. Nói cách khác, âm hồn nơi này, không biết tung tích....."

"..... Có lẽ, không phải không biết tung tích, mà là trực tiếp bị mai một?" Một người khác mở miệng, là sư đệ Từ Sâm, tên là Ngô Đạo.

Nghe lời hắn nói, Từ Sâm lại hơi hơi sửng sốt: "Mai một? Chuyện này không có khả năng, lượng âm hồn lớn như vậy, nếu muốn giải quyết bọn họ, không có khả năng chúng ta không hề phát giác. Hơn nữa, đối phương là Phật tu, thủ đoạn sao có thể tàn nhẫn như thế?"

Không Sắc nói: "Bên trong Phật gia, cũng có Tu La Phật, Tu La hiểu chiến, thủ đoạn càng tàn nhẫn."

Tu Phật giả, đại đa số đều là người lòng mang đức, đại từ đại bi, nhưng là trong đó lại còn có một loại Phật tu, tên là Tu La Phật, Tu La Phật một đường hiểu chiến.

"Chỉ là....." Không Sắc lại có chút chần chờ, "Theo cảm giác của ta, đối phương, cũng không giống Tu La Phật."

Nếu không phải Tu La Phật, búng tay gian liền khiến âm hồn tận diệt, gột rửa vô số âm khí của hố vạ người, vậy có nghĩa là tu vi của đối phương đã vô cùng cao thâm, dù là Không Sắc hẳn cũng không so được. Kia khẳng định là chân chính đại năng giả. Chính là đã là Phật tu thì nên mang theo từ bi, nhưng chiêu thức của đối phương lại không có một chút nhâ từ.

Đau đầu!

Không Sắc niệm một tiếng A di đà phật, nói: "Việc này, ta phải trở về cùng sư huynh thương nghị."

Nếu Tu Giới thật sự xuất hiện một vị phật hiệu cao thâm như vậy, thủ đoạn hành sự lại cực kỳ tàn nhẫn, này cũng không biết rốt cuộc là phúc hay là họa.

Ở chỗ này cẩn thận điều tra một lúc cũng không thu được chút tin hữu dụng, Không Sắc liền chuẩn bị rời đi, nhưng lúc hẳn đang chuẩn bị rời đi, ánh mắt đảo qua một chỗ, đột nhiên sửng sốt, sau đó ở dưới ánh mắt kỳ quái của mọi người, đi nhanh hướng tới phương hướng kia.

"Ai, căn bản là không nhìn được bên trong nơi này như thế nào!"

Bọn Việt Khê đang phiền não vì chỗ bọn họ đứng có chút xa, nhìn không thấy cảnh tượng trong hắc hồ, liền thấy một tăng y bước nhanh về phía bọn họ, hòa thượng kia sắc mặt hồng nhuận, cằm có râu dài râu dài, nhìn qua là người rất hiền lành ôn hòa.

Hơn nữa, nhìn cũng rất khoẻ mạnh, quả thực có thể nói là bước đi như bay.

Thấy hòa thượng này, Việt Khê không dấu vết lui về phía sau một bước, trong mắt mang theo vài phần cảnh giác.

Sau đó, cô thấy hòa thượng tiến đến gần chỗ mình, sau đó nữa, hòa thượng này liền lướt qua người cô.

Việt Khê: "??"

Xoay đầu, Việt Khê liền thấy hòa thượng nắm lấy vai Hàn Húc, có chút kích động nói: "Ta thấy cậu và ta rất có duyên, tiểu huynh đệ, có hứng thú bái ta làm thầy không?"

Những người khác: "....."

Hàn Húc: "..... Rất tiếc, tôi cũng không tính toán làm hòa thượng."

Không Sắc thấy cậu cự tuyệt cũng không cảm thấy bị đả kích, ánh mắt nhìn Hàn Húc quả thực giống như là đang nhìn bảo bối, đều sắp phát ra ánh sáng rồi.

"Không, cậu không hiểu, cậu trời sinh chính là mệnh làm hòa thượng!" Không Sắc nói.

Hàn Húc không hề thu liễm vòng sáng công đức trên người, hoàn toàn chính là ánh vàng rực rỡ, người như vậy, kia quả thực chính là con cưng của Thiên Đạo, hơn nữa cậu có Phật căn, Không Sắc thấy ánh mắt cậu liền biết, đứa nhỏ này, là trời sinh nên tu Phật.

Chỉ là, ý nghĩ này trong lòng hẳn mọi người không biết, chỉ cảm thấy kỳ lạ, nào có ai đi lôi kéo người khác làm hòa thượng bao giờ.

"..... Cảm ơn ngài khích lệ." Tuy rằng nói cậu trời sinh là làm hòa thượng cũng chẳng tính là khích lệ,

Hàn Húc mỉm cười, không mừng không giận, cặp mắt kia như có thể cất chứa vạn vật, làm Không Sắc càng nhìn càng thích, đứa nhỏ này, phật tính trong thân. Nếu là tham Phật, kia tuyệt đối là thiên tài.

Hàn Húc lắc lắc đầu, cự tuyệt nói: "Đại sư, tôi thật sự không có hứng thú làm hòa thượng."

Không Sắc ai một tiếng, nói: "Cậu trước đừng vội vàng cự tuyệt, đây là danh thiếp của ta, ta là chủ trì Trường Ninh Tự. Ta nói với cậu, nếu cậu báỉ ta làm thầy thì cậu chính là người của Trường Ninh Tự. Trường Ninh Tự phúc lợi rất tốt, mỗi tháng có tiền lương, còn có trợ cấp quốc gia phát thêm, hơn nữa rất nhiều tiến sĩ của đại học B đều nhận lời làm môn sinh ở đây."

Thân là chủ trì Trường Ninh, cũng thân kiêm bộ trưởng bộ tuyên truyền của Trường Ninh Tự, Không Sắc theo bản năng liền lấy mấy lời tuylene truyền nói hết ra.

Ai, đầu năm nay, việc làm của bọn cũng không còn đơn giản như vậy, cạnh tranh rất lớn. Không phát triển thì chẳng phải sẽ bị thời đại vứt bỏ sao?

Chỉ là, bộ dáng không chút khói lửa phàm tục của Không sắc vì những lời này mà hoàn toàn tiêu tan.

Biểu tình của Hàn Húc có chút vi diệu —— hiện tại hòa thượng, đều..... Bình dân như vậy sao?

Bên kia huynh đệ Từ Sâm nghe được động tĩnh đi tới, hỏi: "Làm sao vậy, Không Sắc đại sư?"

"Không không không, cái gì đều không có!" Không Sắc đại sư vội vàng nói, xoay người lại, như là muốn che dấu cái gì.

Đáng tiếc, hẳn muốn che lấp người, vẫn bị hai huynh đệ Từ Sâm thấy.

"..... Tiểu huynh đệ, tu đạo không?" Từ Sâm biểu tình vô vùng chân thành tha thiết hỏi.

Mọi người: "....."

Hàn Húc nói: "Xin lỗi, mặc kệ là đạo sĩ hay hòa thượng, tôi đều không có hứng thú."

"Lại suy xét một chút đi, đạo quan của chúng tôi chính là Thuần Dương Cung, Thuần Dương Cung biết không? Lão tổ của chúng ta chính là Lữ Đồng Tân....."

"Ai, Từ Sâm, đứa nhỏ này là ta nhìn thấy trước. Ông không thấy sao, cậu ấy một thân Phật cốt, nên làm hòa thượng từ nhỏ." Không Sắc khó chịu.

Từ Sâm lại là không cho là đúng: "Ta xem đứa nhỏ này rất có tuệ căn, làm đạo sĩ thích hợp hơn."

Kia một thân ánh sáng công đức, tu cái gì cũng đều được, ánh sáng công đức như vậy là đã lương thiện mấy đời rồi.

"Rõ ràng là ta nhìn trúng trước!" Không Sắc vẫn cố gắng, "Chuyện này làm sao có thể dựa vào ai nhìn thấy trước?" Từ Sâm không nhân nhượng.

Mấy người Việt Khê thấy hai người này không coi ai ra gì cãi cọ ngày càng hăng, một đám đều là người tiên phong đạo cốt, hiện giờ lại là ồn ào đến đỏ mặt tía tai.

Một bên Việt Khê thấy này hai người không chú ý tới chính mình, lại là nho nhỏ nhẹ nhàng thở ra.

Cô chán ghét đạo sĩ thúì, cũng chán ghét xú hòa thượng!

Chỉ là Việt Khê không nghĩ tới, Không Sắc thấy Hàn Húc không dao động thì lại quay đầu hỏi cô: "Tiểu cô nương, ta xem cô và ta rất có duyên, không bằng quy y ngã phật đi!"

Việt Khê: "....."

NAM CHỦ, ANH TA CÔNG ĐỨC VÔ LƯỢNG

Nguyệt Chiêu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Edit: Qing Yun

"Hòa thượng kia sợ là bệnh tâm thần đi!"

Trên đường trở về, học sinh lớp hai nhin không được thảo luận về Không Sắc, chỉ cảm thấy người này đâu có vấn đề.

Người này không chỉ vừa tới liền lôi kéo Hàn Húc muốn cho cậu trở thành hòa thượng, quay đầu lại nhìn thấy Việt Khê, cũng hai mắt sáng lên muốn cô cũng theo hẳn làm hòa thượng, vừa thấy liền biết không hòa thượng đứng đắn gì.

Các nữ sinh liếc nhìn vẻ mặt Hàn Húc, càng thêm bất mãn với Không Sắc, nam sinh anh tuấn soái khí như vậy, nếu đi làm hòa thượng chẳng phải phí của trời sao!

Việt Khê không gia nhập câu chuyện của bọn họ, cô đi phía trước, trong lòng có chút khó hiểu.

Toàn thân cô, từ đầu sợi tóc đến ngón chân, một chút cũng không dính dáng gì đến "Phật". Muốn nói cô và mấy âm hồn kia có quan hệ thì càng có khả năng hơn

Hòa thượng kia, khẳng định là mắt mù!

Việt Khê nhin không được nghĩ.

Mà Không Sắc bên này, lại là vẻ mặt hưng phấn: "Không nghĩ tới ở nơi này có thể gặp được hai đứa trẻ trời sinh có duyên tu Phật, đặc biệt là cậu bé kia, không biết là đã làm người tốt mấy đời, công đức có thể nói vô lượng. Thêm cả trên người còn có Phật cốt, không làm hòa thượng, kia quả thực chính là tạo nghiệp. Còn có tiểu cô nương kia, hơi thở thuần tịnh, Phật quang bao quanh, cũng là hạt giống tu Phật!"

Chỉ là, hơi thở của tiểu cô nương kia hình như có chút kỳ quái.....

"Từ đạo trưởng, hai đứa trẻ này, người cũng không thể đoạt của ta đâu." Không Sắc không quên việc vừa rồi Từ Sâm đã đoạt người với mình.

Từ Sâm cười tủm tỉm nói: "Không Sắc đại sư, này sao có thể gọi là đoạt? Ta xem hai đứa trẻ kia không chút hứng thú với việc làm hòa thượng, nói không chừng càng thích tu đạo cũng không nhất định."

Không Sắc một bộ đường đường chính chính, nói: "Ta không tin người không thấy hai đứa trẻ kia có duyên với Phật, tu Phật hay tu Đạo, tu Phật càng thích hợp hơn."

Từ Sâm lại lắc lắc đầu, nói: "Không Sắc đại sư, cậu bé kia, cốt cách ngạc nhiên, cũng là cực thích hợp tu đạo."

Hai người cãi cọ hai câu, lại là ai cũng không muốn bỏ lỡ hai hạt giống tốt, người trờng ta ta trờng người, ai cũng không chịu nhường. Cuối cùng vẫn là Không Sắc nhận được một một cuộc gọi, trong điện thoại không biết nói gì đó, biểu tình nháy mắt đổi đổi, thực mau liền rời đi.

Hai huynh đệ Từ Sâm chưa vội rời đi, hẩn đứng ở phái trên hắc hồ, cúi đầu có thể nhìn rõ sâu trong hồ, thần sắc có chút ngưng trọng.

Trở lại đạo quan, Từ Sâm đi sau núi, bái kiến quan chủ Huyền Linh Quan, sư phụ của hẩn.

Thất Tinh đạo nhân, quan chủ Huyền Linh Quan bế quan đã 5 năm, nhiều năm không hỏi tới thế sự rồi. Nhưng lúc này, Từ Sâm đã bất chấp có thể quấy rầy Thất Tinh đạo nhân hay không, vội vàng đi vào sau núi nơi Thất Tinh đạo nhân bế quan.

"Sư phụ, xương ngón tay bên trong hắc hồ bị người lấy đi rồi."

Bên trong huyết động có bố trí một trận đồ âm dương, mà trung tâm, một người đang ngồi, hạc phát đồng nhan, sắc mặt hồng nhuận, đúng là Thất Tinh đạo nhân.

Thất Tinh đạo nhân nghe thấy lời nói của Từ Sâm thì mở to mắt, chỉ thấy trong mắt tinh quang chớp động, giống như lôi điện kích động, mang cho người nặng nề áp lực. Nhưng chỉ giây lát đã biến mất như chưa từng xuất hiện, nhìn qua giống như một ông lão rất bình thường.

"Từ 5 năm trước, ta đã tính ra, kiếp nạn sẽ buông xuống nhân gian, mà nơi bắt đầu của kiếp nạn này, chính là ở hắc hồ....." Thất Tinh đạo nhân thờ dài, những người như bọn họ, đều có biện pháp nhìn trộm Thiên Đạo, biết được tương lai.

Từ Sâm tò mò hỏi: "Sư phụ, ngài có thể nói cho ta, âm hồn và xương ngón tay trong hố vạn người, rốt cuộc là người nào làm?"

Hố vạn người kia, lệ quý vô số, lực lượng đều cực kỳ cường đại, trong đó không thiếu Quý Vương, chính là tương đồng, âm hồn trong đó rất khó để thoát ra, đã bị nhốt mấy chục năm rồi. Lúc trước chính phủ tìm người tài ba dị sĩ tới siêu độ âm hồn, chỉ là đều là bất lực trở về, mà tất cả chuyện này, chỉ vì bên trong có cất giấu một cái xương ngón tay.

Rất khó tưởng tượng, chỉ có một đoạn xương ngón tay lại mạnh như vậy. Mà hiện tại, đoạn xương ngón tay này đã biến mất.

"Xương ngón tay này, vậy phải nói từ tám mươi năm trước....."

Việt Khê bước xuống xe buýt liền cùng những người khác đường ai nấy đi, từ trước đến nay cảm giác tồn tại của cô đều rất thấp, chờ lúc mọi người nhớ tới cô, người cũng không biết đã chạy đi đâu.

Khi đi qua một cái ngã tư đường, Việt Khê đứng ở bên cột đèn giao đông phát trong chốc lát ngốc, sau đó xoay người đi sang bên đường đến một cửa hàng bán hoa, cầm mười đồng tiền mua mấy bông hoa cúc, lại hỏi chủ cửa hàng một bình thủy tinh rồi mang hoa đặt ở gần cột đèn giao thông.

"Ai, quả thực tạo nghiệt mà, đứa trẻ kia mới bốn năm tuổi đã không thể sống được nữa!"

"Đúng thế, bị đâm đến mức không ra hình người, tôi nhìn từ chỗ xa, máu kia....."

Một bên, hai người phụ nữ thảo luận tai nạn xe cộ vừa xảy ra, đứa bé bốn năm tuổi đuổi theo bóng cao su, không cẩn thận chạy ra giữa đường liền bị xe đâm chết.

Việt Khê nghe xong, ngồi xổm trên mặt đất sờ sờ bông hoa cúc, giương mắt nhìn lên, bé trai mặc đồ trắng cả người đầy máu đang đứng ở kia, biểu tình mê mang, đại khái còn không có phản ứng được chính mình đã chết.

Bông hoa màu trắng lay động trong bình thủy tinh, Việt Khê đứng dậy, vừa vặn đèn xanh sáng lên, đi qua đường cái.

"Linh linh linh"

Tiếng lục lạc vang lên, hai bóng đen mà người thường không nhìn thấy xuất hiện mang đứa bé còn ngơ ngác kia đi.

Trong không khí còn lưu lại hương hoa cúc nhàn nhạt, một cơn gió thổi qua, mùi hương này cũng bay theo gió biến mất không dấu vết.

Việt Khê về đến nhà, gió thổi qua, chuông gió ở hành lang linh linh rung động, cả tiếng xào xạc của mấy cành liễu trong sân.

Trong sân có một dàn để trồng cây thân dây, mấy quả cà chua màu đỏ rất bắt mắt. Ngoài cà chua, còn có dưa chuột và dây mướp, ở góc sân còn có dưa hấu và dây mướp, quả lớn quả nhỏ rất nhiều.

Toàn bộ sân, quả thực chính là một mảnh vườn nhỏ.

Việt Khê hái dưa chuột và cà chua, mang đi rửa sạch rồi trực tiếp gặm luôn, sau đó cởi giày đi chân trần vào trong phòng.

Trong nhà không có ai, phải nói là từ tám năm trước khi ông lão qua đời thì Việt Khê cứ ở một mình như vậy.

Ăn cơm xong, Việt Khê ngồi trước máy tính, máy tính cũ phát ra âm thanh biểu tình nhưng vẫn chậm chạp mở lên.

Mở ra xem cửa hàng Đào bảo của mình, vẫn là con số 0, nhân sinh thật đúng là khó khăn.

Hôm nay "Việt gia tiểu phô", vẫn không có người hỏi thăm.

Việt Khê không biểu tình cẩn thận kiểm tra đồ trong cửa hàng, cửa hàng của cô chuyên bán mấy cái phù triệu linh tinh, giống cái bùa bình an, bùa trừ tà, bùa lôi các loại, đáng tiếc cửa hàng đã ở nhiều ngày nhưng vẫn chẳng bán được cái gì, thật khiến người tức giận.

Việt Khê nhứt chí trong chốc lát, vỗ vỗ mặt, lại đánh lên tinh thần, mở Weibo, đăng hình cô tự chụp lên.

Vì muốn kinh doanh cho tốt, muốn kiếm tiền, cô đã học qua rất nhiều thứ, tìm rất nhiều tư liệu. Sau đó quyết định, weibo này là một con đường

tốt. Phải biết rằng, những đại V trên weibo đó, doang số cửa hàng của bọn họ rất khả quan.

Thời đại công nghệ phát triển, lưu lượng lớn một chút là rất khả quan.

Mà theo Việt Khê quan sát, những cô gái xinh đẹp một chút sẽ hút rất nhiều fans. Mà vừa lúc, Việt Khê rất tự tin với giá trị nhan sắc của mình.

Ông lão thường xuyên nói với cô: "Việt Khê của chúng ta thật xinh đẹp, xinh đẹp hơn rất nhiều cô gái trên thế giới này."

Cho nên, Việt Khê là thật sự cảm thấy mình lớn lên rất đẹp. Đáng tiếc, cô đã đăng hình lên weibo mấy ngày mà chỉ có mấy cái fans giả mà weibo sắp xếp cho.

【# hình ảnh # bùa bình an giá đặc biệt, chỉ cần 888, liền có thể mang về nhà! 】

Phát xong Weibo, Việt Khê liền mỹ mãn mà đi ngủ, ngày hôm sau sẽ bán được bùa, đi lên đỉnh cao của cuộc đời.

Tô Văn là một người làm công rất bình thường, việc cô thích làm nhất mỗi buổi tối chính là có thể nằm trên giường lướt weibo, sau đó hôm nay cô gặp được một weibo có chút đặc biệt.

"Bùa Bình an? Đã thời đại nào rồi còn mê tín thế này...A, cô gái này vậy mà rất xinh đẹp."

Ảnh đại diện là một cô gái xất xinh đẹp, nhìn qua là biết ảnh mộc không chỉnh sửa gì, chỉ là dù vậy cũng không giảm bớt vẻ đẹp của người trong ảnh.

Chỉ thấy cô gái trong ảnh chụp mặc một cái áo ngắn tay màu trắng, da thịt lộ ra ngoài trắng đến mức như phản quang, gương mặt kia trắng như

ngọc, một đôi mắt rất xinh đẹp sạch sẽ, mái tóc đen nhánh tết thành hai bím tóc, nhìn qua rất thanh thuần.

Là một cô bé xinh đẹp tuổi, còn nhỏ nữa.

Nếu muốn nói khuyết điểm, đó chính là đối phương không có một chút tươi cười, gương mặt lạnh lùng, nhưng như thế lại có chút đáng yêu.

Lại xem album ảnh chụp, Tô Văn "a" một tiếng.

Không phải nói ảnh chụp khác khó coi, đều rất thanh thuần, gương mặt kia ngũ quan tinh xảo. Chính là ảnh chụp trước kia đều mang theo cảm giác âm trầm khiến người khác không thoải mái.

Thật là kỳ quái, Tô Văn trong lòng nói thầm.

"Cô bé xinh đẹp như vậy sao lại mê tín cơ chứ?"

Tô Văn nói thầm, vô ý thức nhìn thoáng qua đồ được bán, một cái bùa Bình An mà hết tận 888 đồng.

Đắt muốn chết!

Cô sẽ không mua thứ này!

Chỉ là Tô Văn không nghĩ tới mình sẽ tự vả mặt nhanh như vậy. Ngày lễ 5-1 nghỉ dài hạn, công ty tổ chức một chuyến du lịch, khi trở về Tô Văn liền cảm thấy có chút không đúng.

Đến khi lại một lần thiếu chút nữa bị xe đụng khi đi trên đường, Tô Văn mới vội run run tay mở weibo tìm nơi bán bùa hôm trước.

Cô không biết vì cái gì, giờ khắc này điều đầu tiên trong đầu nghĩ đến, chính là cô bé xinh đẹp kia. Chờ khi đặt hàng xong, cô lại có chút không thể hiểu sao mình lại làm vậy.

Chỉ hy vọng, bùa thật sự có hiệu quả.

Lần đầu tiên, cửa hàng Đào Bảo truyền đến một tiếng leng keng, nghe được thanh âm này, Việt Khê hai mắt liền sáng ngời, vội vàng mở cửa hàng Đào Bảo nhìn thoáng qua.

Quả nhiên, có một đơn đặt hàng, ngoài bùa bình an còn có bùa trừ tà giá 999 đồng, một lần mua liền mua hơn 1000, như thế này đủ cho cô sinh hoạt cả tháng rồi.

Việt Khê trong lòng tức khắc mỹ tư tư, cô thật rất dễ dàng thỏa mãn.

Đối phương muốn chính là bùa bình an và bùa trừ tà, không có sẵn hàng, Việt Khê liền đi mua đồ về làm.

Giấy vàng, chu sa!

Bút lông trong đã có, Việt Khê mua mấy thứ này, về đến nhà, liền lấy bách khoa toàn thư về bùa chú mà ông lão để lại rồi bắt đầu vẽ.

Dừng ngòi bút, trong nháy mắt khi Việt Khê hạ bút kia, tựa như có cơn gió thổi qua.

Khi vẽ bùa, nét bút không thể đứt đoạn, chú ý liền mạch lưu loát.

Việt Khê dừng bút, trong nháy mắt, linh khí kích động, hiển nhiên tấm bùa này đã thành. Linh khí trong bùa bức người, là một bùa thượng đẳng.

Một lá bùa thành, Việt Khê không nghỉ ngơi, trực tiếp liên tục vẽ vài tấm. Vừa mới bắt đầu hạ bút còn có chút chần chờ, đến lúc sau động tác của cô càng lưu loát tùy ý, đến cuối cùng, có một tấm bùa trừ tà, linh quang phát ra, vừa thấy liền biết không là vật phàm, lại là một tấm bùa trừ tà cực phẩm.

Phù triện cũng chia cấp bậc, có cực phẩm và hạ phẩm, đương nhiên cực phẩm là tốt nhất.

Là người khách đầu tiên, Việt Khê vô cùng hào phóng gửi qua bưu điện cho đối phương một tấm bùa trừ tà tốt nhất.

NAM CHỦ, ANH TA CÔNG ĐỨC VÔ LƯỢNG

Nguyệt Chiêu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Edit: Qing Yun

Buổi sáng lúc đi ăn cơm, Việt Khê đi qua gương thì dừng lại một chút rồi ngẩng nhìn mình trong gương, hôm nay cô đeo kẹp tóc mới, càng nhìn càng cảm thấy thỏa mãn với gương mặt xinh đẹp của mình.

Mình thật là đẹp mắt!

Đồng phục của Nhị Trung có hai màu xanh và trắng, màu sắc rất thoải mái thanh tân, đáng tiếc lại to rộng, mặc ở trên người có thể nói là một đũa quê mùa. Việt Khê chỉ có thể tận lực khiến bản thân chỉnh tề một chút, cũng mất công cô xinh đẹp thế này, khí chất không kém được, một thân đồng phục cô cũng có thể mặc ra vài phần tiên khí.

Dẫn lên tiếng chuông đi vào phòng học, trong phòng học mọi người đã tới gần đông đủ, Việt Khê mặt không biểu cảm đi từ cửa lớp đi đến chỗ ngồi.

Bắt đầu từ khi cô tiến vào, âm thanh ầm ĩ trong phòng học càng ngày càng nhỏ, ánh mắt những người khác nhin không được nhìn theo cô, một bộ biểu tình thật cẩn thận.

Việt Khê mặt không biểu cảm, thật sự là rất có khí thế, theo Triệu Lộ hình dung, đó chính là khí thế lão đại mười phần, người vừa đi vào, mọi người đều kẹp chặt miệng theo bản năng.

Chờ Việt Khê ngồi xuống, trong lòng những người khác tức khắc nhẹ nhàng thở ra, không biết vì sao, chính là cảm thấy Việt Khê thật dọa người!

Các bạn học cũng cảm thấy rất kỳ quái, đáng vẻ Việt Khê cũng không kém, tuy rằng nhìn không dễ thân cận nhưng cũng không đến mức âm trầm, trước kia vì sao bọn họ lại thấy cô tử khí âm trầm cơ chứ?

Cái nghi vấn này, Triệu Lộ cũng nói qua với Việt Khê, cảm giác cả người cô đều có chút thay đổi.

Đối với chuyện này, Việt Khê theo bản năng sờ sờ khóe mắt của mình, hoa sen vàng ở đó đã biến mất, chỉ còn lại có một mảnh da thịt trắng nõn tinh tế.

Những người khác không biết vì cái gì, trong lòng cô lại là rất rõ ràng, nguyên nhân đại khái là do ngày đó ăn cái ánh sáng trắng kia.

Nghĩ vậy, Việt Khê nhin không được chép miệng, thứ kia còn ăn rất ngon.

Cũng không biết đó là thứ gì, nhiều năm như vậy ông lão đã tìm mọi cách cũng không thể che dấu âm khí trên người cô, chỉ là đồ vật kia ăn một lần, âm khí trên người liền biến mất. Nói đúng hơn là âm khí không lộ ra ngoài.

Trước kia âm khí trên người Việt Khê nồng đậm, quả thực là hận không thể cho lũ quỷ quái biết cô không dễ chọc, là một quái vật. Nhưng bây giờ không giống, âm khí trên người đã thu hết vào trong, không lộ ra ngoài.

Trên người không có âm khí, những người khác tự nhiên sẽ cảm thấy khí chất của cô thay đổi rất lớn.

Học sinh lớp hai đối Việt Khê tràn đầy tò mò, nhìn cô ngồi xuống, đều nhìn không được dùng ánh mắt đánh giá cô, sau đó liền phát hiện, biểu cảm trên mặt Việt Khê lạnh hơn rồi.

Mọi người nhanh chóng thu hồi ánh mắt —— nhìn qua thật hung dữ mà, giống như ngay sau đó đôi môi kia sẽ thốt ra lời nói lạnh băng.

Mà trong lòng Việt Khê lại có chút mất mát, hôm nay cô đọ kẹp tóc mới, những người khác đều không chú ý tới sao?

Tâm tình mất mát vẫn luôn duy trì đến hết tiết học đầu tiên, khi lớp phó học tập Hàn Húc đi đến thu bài tập.

"Cậu mua kẹp tóc mới sao? Thật xinh đẹp." Hàn Húc chỉ chỉ kẹp tóc của cô, cười ôn hòa.

Việt Khê đôi mắt sáng rực lên, Hàn Húc nhìn không được duỗi tay sờ sờ đầu cô —— cô gái này, cũng thật dễ nhìn thấu.

Sờ đầu, giết!

Mấy nữ sinh nhìn bên này, thấy động tác của Hàn Húc thì hít hà một hơi, kêu lên kinh ngạc.

"Tớ thất tình....." Trương Thiến ngữ khí ê ẩm, nhìn một màn trong góc, ánh mắt u oán.

Từ Vi thật cẩn thận nhìn cô, hỏi: "Cậu đã từng yêu đương à?"

Trương Thiến: "....."

Triệu Lộ nói: "Kỳ thật nếu nhìn kỹ thì Việt Khê cũng rất xinh đẹp, chỉ là rất lạnh lùng."

Nói cách khác, quá tiên, quả thực giống như người không dính chút khói lửa phàm trần.

Thứ xinh đẹp nhất trên gương mặt Việt Khê chính là cặp kia mắt, long lanh rực rỡ, lại mang theo nhàn nhạt lạnh lẽo, liếc lại đây làm người không tự giác cảm nhận được áp lực.

Việt Khê là học sinh ngoại trú, giữa trưa về nhà ăn cơm lại phải đi mất nửa giờ đi đường.

Lúc đi trên đường thì dẫm phải một thứ, Việt Khê lui về phía sau một bước, ngồi xổm xuống, nhặt được một đồng tiền trên mặt đất.

"Mười đồng....." Âm thanh sâu kín vang lên sau lưng, Việt Khê đột nhiên quay đầu, thấy Hàn Húc quay lưng với ánh mặt trời, đứng gần đó nhìn cô.

Việt Khê nắm chặt tiền trong tay.

"Tục ngữ nói, ai gặp thì có phần." Hàn Húc cười tủm tỉm nói, người này cười rộ lên rất phúc hậu và vô hại, nhìn chính là người tính tình ôn hòa.

Việt Khê đứng dậy, có sợ tóc vương trên môi cô, làn da trắng như phát sáng.

"Tôi nghe nói, nhặt được tiền thì nên nhanh chóng tiêu ra ngoài, nói cách khác, người nhặt được tiền sẽ xui xẻo." Hàn Húc nhìn thoáng qua Mặt Trời trên đỉnh đầu, "Hôm nay hơi nóng, chúng ta mua kem ăn đi."

Năm phút đồng hồ sau, hai người ngồi xổm trên mặt đất, Hàn Húc trong miệng ngậm một que kem, trong tay Việt Khê thì cầm một cái kem vị chocolate.

Việt Khê cắn một miếng kem, mặt không biểu cảm vân vê ngón tay, âm khí còn sót lại trên ngón tay chậm rãi tản ra.

— Chỉ là mùi đồng mà muốn tìm người chết thay, thiên hạ nào có chuyện tốt như vậy?

Mà ở một bệnh viện của thành phố A, một người đàn ông trung niên mở mắt ra, ánh mắt âm u, ngoan độc trong mắt làm người không rét mà run.

"Tiền đại sư, thế nào?" Một vị quý phu nhân trong phòng bệnh thấy hẳn mở mắt, nhin không được hỏi.

Tiền đại sư nheo mắt, nói: "Đạo thuật của ta bị người phá."

Quý phụ nhân lập tức nóng nảy: "Con trai tôi phải làm sao bây giờ?"

Chồng bà ta họ Hoàng, người ngoài đều gọi bà ta một tiếng Hoàng phu nhân. Bà ta nhìn về phía giường bệnh, trên giường bệnh một nam thanh niên đang nằm, sắc mặt tái nhợt, hơi thở mong manh yếu ớt, đó là con trai bà ta.

Tính mạng Hoàng thiếu gia bị đe dọa, bác sĩ đã nói bệnh tình nguy kịch, mắt thấy con trai sắp không thể trụ nổi, Hoàng phu nhân sao có thể ngồi yên được?

Hoàng phu nhân không có biện pháp, chỉ có thể hỏi những người khác, thông qua các loại quan hệ, cuối cùng tìm được Tiền đại sư này.

"Diêm Vương muốn người canh ba chết, người tuyệt đối sống không đến canh năm!" Tiền đại sư thông thả ung dung mở miệng, "Muốn đoạt người dưới mí mắt Diêm Vương, tự nhiên đến trả giá một ít đại giới. Có một loại phương pháp gọi là thế mệnh, dùng mạng người khác đổi lấy mạng con trai bà thì con trai bà sẽ không phải chết."

Hoàng phu nhân vội nói: "Tiền đại sư, chỉ cần ông có thể cứu con trai tôi thì bao nhiêu tiền tôi cũng nguyện ý."

Được đến câu trả lời mình muốn, trên mặt Tiền đại sư lộ ra biểu tình vừa lòng.

Từ trong lòng ngực móc ra một lá bùa, Tiền đại sư nói: "Người nọ xem ra cũng là đồng đạo, thế nhưng có thể phá đạo pháp của ta thì cũng có chút năng lực. Chỉ là hắn đã chạm vào tiền kia thì đã dính phải nhân quả, muốn chạy trốn, nào có dễ dàng như vậy?"

Nói xong, hắn kêu tiểu đồng lấy một cái ly nước, lá bùa trong tay hơi hơi nhoáng, một ngọn lửa lập tức cuốn lên, hắn bỏ lá bùa đang bốc cháy vào trong ly nước.

Bên trong ngọn hiện lên ba thân ảnh, có hình người trên đầu mọc sừng, trên tay cầm một dây xích.

Bóng đen này vừa hiện ra, áp suất trong phòng dường như hạ thấp hơn rất nhiều.

Tiền đại sư phân phó nói: "Đi thôi, câu hồn hắn."

Nói xong, ba bóng người biến thành làn khói bay đi, biến mất trước mắt mọi người.

Tiền đại sư hừ một tiếng, trên mười đồng kia ngoài chú thể mệnh còn có chú truy tức. Chỉ cần người nọ còn sống, thì hắn đều có thể tìm được.

Nhưng vào lúc này, Việt Khê đã tới trường học, cô nhẹ a một tiếng, nhìn về phía Hàn Húc bên cạnh, ngữ khí bình tĩnh nói: "Tôi nhớ ra mình có việc gấp, đi trước đây."

Nói xong, không đợi Hàn Húc đáp lại, cô đã quay đầu đi rồi.

Đi đến hoa viên sau trường học, vì sắp vào học nên nơi này rất an tĩnh, bóng lá cây chiếu xuống loang lổ trên mặt đất. Lúc này ánh mặt trời xuyên thấu qua tán lá rơi xuống, lại không có chút độ ẩm nào, ngược lại làm người cảm thấy có chút âm khí dày đặc.

Việt Khê đứng yên, xoay người lại.

Ở phía sau cô xuất hiện ba bóng đen, bóng đen cao lớn, đầu mọc sừng, làn da ngăm đen, trên tay nắm dây xích, nhìn qua âm trầm mà đáng sợ.

"..... Đây là thứ gì?" Việt Khê đầy vẻ ghét bỏ, dáng vẻ này thật sự rất xấu.

Chỉ là, đã đến thì không cần rời đi.

Trên mặt Việt Khê lộ ra một nụ cười, tiến lên phía trước vài bước.

Hoa văn màu vàng trên đuôi mắt chớp động, chỉ một thoáng, âm khí trên người cô toàn bộ thoát ra ngoài, hoa viên lập tức bị bao trùm bởi âm khí.

"Phốc!"

Bên trong phòng bệnh rộng lớn, Tiền đại sư phun ra một ngụm máu tươi, khuôn mặt hồng nhuận trở nên tái nhợt, ngay cả hơi thở cũng trở nên nặng nề.

"Sao lại thế này?" Hãn không thể tin tưởng trừng lớn đôi mắt, hãn liên hệ với ba con quý kia thế nhưng hoàn toàn mất tin tức.

Những người khác thấy hãn phun máu tươi thì kinh hãi.

"Tiền đại sư, ngài làm sao vậy?" Hoàng phu nhân vội hỏi, Tiền đại sư này xảy ra chuyện thì không quan trọng, chỉ là con trai bà đang nằm trên giường bệnh còn cần hãn cứu.

Tiền đại sư xoa xoa máu tươi bên khóe miệng, đẩy mặt lệ khí, làm người nhìn liền cảm thấy không rét mà run.

"Tốt, rất tốt!" Tiền đại sư tức quá mà cười, trong lòng quả thực tức hộc máu.

Ba con quý kia của hắn không phải quý bình thường mà là u hồn trên U Minh Lộ. Loại u hồn này sinh ra từ bên trong U Minh Lộ, hắn rất tốn công mới luyện hóa được chúng, chính là ai biết trong nháy mắt liền bị tiêu diệt toàn bộ, Tiền đại sư sao có thể không đau lòng?

Trong lòng tuy rằng phẫn nộ nhưng Tiền đại sư vẫn không bị phẫn nộ che mờ đôi mắt.

Có thể giết chết ba con quý u minh trong chớp mắt, vậy chứng tỏ tu vi của đối phương cao thâm, có khi còn vượt xa hắn.

Biểu tình nghiêm nghị, Tiền đại sư kêu đồng tử lấy một cái hộp ở trong túi ra, bên trong hộp có bảy lá cờ đen to gần bằng bàn tay.

NAM CHỦ, ANH TA CÔNG ĐỨC VÔ LƯỢNG

Nguyệt Chiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Edit: Qing Yun

Bảy lá cờ nhỏ cỡ bàn tay người lớn, màu đen nhánh, bên trên có hoa văn mà vàng kim, màu sắc khá nhạt, hiển nhiên là đồ vật đã lâu năm.

Lấy ra một bộ thất tuyệt kỳ, đáy mắt Tiền đại sư hiện kên tia tàn nhẫn.

Bộ thất tuyệt kỳ này là hãn ngẫu nhiên thu được bên trong mộ cổ, có thể bày ra một Thất Sát Trận. Quân người là Thiên Vương lão tử hay Ngọc Đế lão nhân, chỉ cần bị nhốt trong Thất Sát Trận thì người tuyệt không có khả năng chạy thoát, đây cũng là bảo vật áp rương của Tiền đại sư.

Bảy lá cờ được đặt lên bàn theo quy luật, Tiền đại sư lấy một tờ giấy trắng, cắt ra một hình người, đặt người giấy vào lá cờ ở trung tâm, chích lên tay lấy một giọt máu rồi điểm lên hình nhân này.

Ba con quỷ kia âm khí tràn đầy, đối với Việt Khê đây đúng là món ngon.

Âm hồn ở trong mắt cô chính là đồ ăn, hơn âm khí khác nhau thì hương vị cũng khác.

Tựa như điều hâu bắt gà, Việt Khê trực tiếp duỗi tay tóm lấy ba con quỷ.

Ba con quỷ sử âm khí rất nặng, chính là khi bị Việt Khê chộp vào trong tay, âm khí lưu động trong cơ thể chúng tức khắc cứng lại, rồi sau đó không chịu nổi chế mà bị hút về phía Việt Khê.

Mắt Quỷ sử hiện lên một tia kinh hãi, chúng nó hoàn toàn không kịp trở tay, bị Việt Khê đơn giản thô bạo hút hết âm khí.

Âm khí của ba con quỷ tạo thành một hạt châu đen nháy, Việt Khê nhét vào trong miệng.

"..... vị Chocolate!"

Không có âm khí, ba con quỷ sử lập tức tan biến, thoáng chốc biến mất ở không trung.

"Phù," Thở ra một hơi thỏa mãn, Việt Khê cho rằng việc này thế là xong rồi, thế nhưng rất nhanh cô đã nhận ra đối phương còn không dừng tay.

Một trận gió thổi qua, cũng chỉ trong chớp mắt, trời đất thay đổi, âm khí đại thịnh, vô số quỷ ảnh xẹt qua.

Trời đất một mảnh hoang vu, trên bầu trời một con quạ đen nhánh bay qua, phát ra tiếng kêu cạc cạc, mà khiến người ta cảm thấy không thể tưởng tượng chính là, con quạ đen này chỉ có không xương chứ không có máu thịt.

Mà trên bầu trời, trăng đã chuyển sang màu đỏ của máu.

Ảo thuật?

Việt Khê hơi hơi ngưng mi, từ trong người mọc ra một lá bùa, lá bùa vừa vỡ, một tia sét ngang nhiên đánh xuống.

"Lôi phù?" Trận pháp chấn động, sắc mặt Tiền đại sư khẽ nhúc nhích, nhưng rất mau trên mặt lộ ra một tia cười.

"Cho rằng lôi phù là có thể phá trận? Ngây thơ!"

Trong trận.

Việt Khê nhìn không gian không bị ảnh hưởng bởi lôi phù, mặt không biểu cảm tiếp tục móc một đồng lôi phù trong túi ra.

Cửa hàng Đào Bảo có sinh ý, điều này khiến Việt Khê cảm thấy mình được ủng hộ nên cô đã làm rất nhiều phù triệu, bây giờ có thể sử dụng rồi.

"Ầm ầm ầm"

Thực mau, toàn bộ không gian trong trận pháp rung động, ánh chớp màu tím lóe lên.

Sau một trận cuồng oanh loạn tạc, toàn bộ không gian yên lặng như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Việt Khê lâm vào trầm tư: "Vô dụng sao?"

Thái dương Tiền đại sư chảy mồ hôi lạnh, nhìn một lá cờ bị rách, trong lòng lập tức sinh ra ghen ghét —— ném một đồng lôi phù như vậy giống như rải tiền ra bên ngoài, rốt cuộc chỗ đó tốn bao nhiêu tiền!

Hắn lại không nghĩ tới, những lá bùa đó đều là Việt Khê tự vẽ, đương nhiên sẽ không cảm thấy đau lòng khi dùng nó.

Một loạt lôi phù ném ra mà chẳng có tác dụng gì, Việt Khê cũng không lộ biểu tình thất vọng, duỗi tay sờ vào ngực, lại móc thêm một loạt phù triệu.

Ánh chớp lóe sáng, mắt thấy mấy ló cờ lần lượt rách hết, mặt Tiền đại sư tái cả rồi.

Bảo bối như vậy, ông ta không muốn nó bị người khác dùng phù triệu làm hỏng hết.

Không hề do dự, ông ta lập tức thúc giục trận pháp.

Rải xong một loạt phù triệu rồi, Việt Khê đảo đảo túi xem còn cái gì có thể dùng, đột nhiên cô dừng lại nhanh chóng di chuyển sang vị trí khác.

Một tia sét từ trên trời giáng xuống, đánh trúng vị trí cô vừa đứng, âm hồn đứng đó bị đánh trúng trực tiếp tan biến.

Việt Khê đứng lên, nhìn về phía bốn phía.

Quý ảnh chen chúc, không biết có bao nhiêu âm hồn biểu tình dữ tợn đang nhìn cô.

"Xem người trốn thế nào!" Tiền đại sư ngữ khí âm lãnh.

Thân mình Việt Khê linh hoạt, di chuyển bên trong vô số quý ảnh nhưng vẫn bị một nửa quý làm bị thương cánh tay, vết thương do móng tay nữ quỷ để lại liền hiện lên dấu vết bị bỏng.

"....."

Mím môi, Việt Khê có điểm tức giận.

"Ta muốn ăn hết các ngươi!"

Cô nói với giọng điệu trần thuật.

Kế tiếp, hoàn toàn chính là đơn phương tàn sát, Việt Khê cũng không phải người người ăn uống nho nhã, âm khí không thèm hấp thu mà trực tiếp

bắt lấy chúng rồi nhét vào miệng.

Cảnh tượng này vừa đáng sợ lại có chút buồn cười, thân mình Việt Khê nhỏ xinh, làn da trắng nõn, miệng nhỏ nhắn có thể dùng hai cánh hoa anh đào để hình dung, chính là hiện tại, đóa anh đào kia đang không ngừng ăn âm hồn.

Âm hồn đã sớm không có thần trí, thành lệ quý, Việt Khê duỗi tay một bắt lấy, một ngậm cắn rớt đầu đối phương, ăn từ đầu đến chân.

Những âm hồn này căn bản không có sức lực để đánh trả, chớp mắt đã bị cô ăn hơn phân nửa.

Tiền đại sư không nhìn thấy việc đang xảy ra trong trận pháp, nhưng lại có thể cảm giác được âm hồn mình nuôi trong trận pháp nháy mắt đã mất hơn một nửa.

Sắc mặt Tiền đại sư càng tái, vội vàng thu âm hồn trong trận lại, trong lòng lại đang nhỏ máu rồi —— đây là âm hồn hãn tiêu tốn rất nhiều tinh lực mới có thể nuôi được, bây giờ chỉ trong chớp mắt đã mất hơn phân nửa.

Những âm hồn này ở trong trận sẽ bị ảnh hưởng bởi trận pháp, âm khí tăng lên, thực lực cũng tăng, cùng Thất Sát Trận có quan hệ nhất định, cứ bị Việt Khê ăn không ít như vậy, mắt thường có thể thấy được, ánh sáng của mấy lá cờ còn sót lại cũng ảm đạm rất nhiều.

"Mẹ nó, đây là yêu nghiệt phương nào!" Tiền đại sư chửi ầm lên trong lòng, bàn tay đặt trên bàn run nhè nhẹ.

Tiểu đồng thật cẩn thận nhìn hãn một cái, cậu ta chưa từng thấy Tiền đại sư tức giận như vậy bao giờ.

Hơi hơi hừ một tiếng, Tiền đại sư nói: "Cho rằng như vậy là có thể phá trận? Si tâm vọng tưởng!"

Trận Thất sát tuyệt, chỉ có đường chết, bước vào trận này, hẳn phải chết!

Trong trận quỷ ảnh biến mất, Việt Khê sờ sờ bụng tròn xoe, nhú nhú mày —— ăn nhiều, ăn không tiêu.

Bốn phía một mảnh huyết sắc, gương mắt nhìn lên là một mảnh hoang vu, cuồng phong cuốn quá, thổi tan cuồng sa, lộ ra khung xương động vật bên dưới.

Việt Khê tự hỏi một chút, ngồi xổm trên mặt đất lấy ra một cái bút rồi ném xuống.

A, rất tốt, chính là phương hướng này!

Nhặt bút lên, Việt Khê đi theo phương hướng mà bút đã chỉ.

Vừa nhắc chân, đất trời biến hóa, vô số ngân quang bay vụt đến.

Đó là những thanh đao nhỏ màu trắng, tốc độ rất nhanh nên nhìn nó chỉ như những tia sáng, liên tục tấn công Việt Khê.

Việt Khê lui về phía sau một bước, không chút hoang mang lấy ra một tấm thủy phù, lập tức có một bức tường nước chắn trước người cô.

Nước có thể dung vạn vật!

Nước có thể mang mọi vật trên thế gian, lưỡi đao sắc bén bay tới, bắn tới bức tường nước, tức khắc không có công kích tính, bị nước cản nước.

Kế tiếp, một loạt công kích tiến đến, mỗi lần đều là muốn lấy mạng người trong trận.

Việt Khê lộ vẻ không kiên nhẫn, rốt cuộc dừng bước chân.

"Dây dưa không xong....." Cô không vui nói thềm một câu, vươn tay tới, một ngọn lửa vụt lên trên đầu móng tay.

Một ngọn lửa rơi xuống, nháy mắt lửa cháy lan ra đồng cỏ, toàn bộ không gian bị lửa bao trùm, ánh lửa thiêu đốt, lại không có một chút động tĩnh.

Một chút ánh sáng lộ ra!

Phá, trận!

Trong phòng bệnh, mọi người chỉ nghe thấy Tiền đại sư đột nhiên hét thảm một tiếng, từ đầu ngón tay của ông tay bốc lên một ngọn lửa đen nhánh, nhưng ngay lập tức, ngọn lửa cũng đã lan lên cả cánh tay.

Nhanh chóng quyết định, Tiền đại sư muốn giữ lại cũng vô dụng, rút dao chặt bỏ cánh tay của mình. Giây tiếp theo ngay khi cánh tay vừa đứt lìa, ngọn lửa màu đen đã bao trùm toàn bộ cánh tay, ánh lửa bùng lên thiêu rụi cánh tay, một chút tro bụi cũng không còn.

Có thể tưởng tượng, nếu Tiền đại sư không có nhanh chóng quyết định chặt bỏ cánh tay, thứ biến mất theo ngọn lửa sẽ là chính bản thân hẳn.

Sau lưng Tiền đại sư chảy ra mồ hôi lạnh.

Ngọn lửa kia, đến tột cùng là thứ gì?

NAM CHỦ, ANH TA CÔNG ĐỨC VÔ LƯỢNG

Nguyệt Chiêu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Edit: Qing Yun

Mùi hương hoa nồng đậm trong hoa viên bị gió cuốn, Việt Khê không nhận được hắt xì một cái, có chút không vui nhúu mày.

"Ợ!"

Sau khi hắt xì, cô lại nhận không được mà ợ một cái, ôm bụng, no quá.

Thật sự có chút căng bụng!

Việt Khê cân nhắc có nên đi mua thuốc tiêu thực hay không, đột nhiên nghe được động tĩnh phía sau, cô theo bản năng xoay người lại, thấy Hàn Húc đứng ở bên cạnh khóm hoa hải đường, nhìn cô như đang suy tư gì đó.

"Mới vừa rồi... là cái gì?" Đột nhiên cậu ở miệng hỏi.

Việt Khê không nói chuyện, nói đúng ra là chưa kịp phản ứng.

Hàn Húc chen qua đám hoa hồng, hoa viên ở Nhị Trung được chăm sóc rất tốt, có nhân viên làm vườn chuyên môn xử lý, hoa nở rất đẹp, lúc cậu bước đi, một cành hoa khẽ lay động khiến phấn hao rơi trên vai cậu. Hàn Húc không nhận ra, bước đôi chân dài đến trước mặt Việt Khê.

Người này thật cao, nhìn từ xa thì thấy không có nhiều thịt, nhưng khi đến gần thì áp lực từ người cậu gây ra lại không ít chút nào.

Việt Khê ngửa đầu nhìn cậu, ánh mắt không nhìn được mà đảo qua đầu vai cậu.

"Vừa rồi tôi thấy cậu..." Cậu hơi hơi mỉm cười, ngữ khí rất bình tĩnh, "Quả nhiên trên thế giới này có rất nhiều chuyện khoa học không giải thích được, Việt Khê cậu chính là mấy người tài ba dị sĩ mà người ta thường nói, có năng lực mà người thường không có, có thể thấy được những thứ người thường không thấy được."

A, bại lộ!

Trong đầu Việt Khê xuất hiện suy nghĩ như vậy.

Hàn Húc nói: "Yên tâm đi, chuyện này tôi sẽ không nói ra ngoài."

Việt Khê a một tiếng, nghĩ nghĩ: "Cậu thật là người tốt."

Người tốt Hàn Húc: "...."

Nếu Hàn Húc không nói chuyện này ra ngoài thì không còn vấn đề gì nữa. Tâm tình Việt Khê lập tức tốt lên, khó được cười tươi với Hàn Húc một cái, sau đó chạy đến dãy phòng học---- đến giờ học rồi, cô không muốn đi học muộn.

Dù thành tích không tốt, cô cũng chưa từng đi muộn về sớm.

Ở phía sau cô, Hàn Húc hơi sừng sốt, nhìn không được lộ ra một nụ cười.

Nụ cười sạch sẽ xinh đẹp như vậy, cô gái này còn thiên chân nhiều hơn cậu tưởng tượng.

Hai người một trước một sau vào phòng học, từ trước đến nay nhân duyên của Hàn Húc đều rất tốt nên khi vào lớp học có rất nhiều người chào hỏi cậu. So sánh với người vào trước, đái ngộ với Việt Khê đúng là khác

nhau một như trời với đất, căn bản không có ai bắt chuyện với cô, nói đúng ra là không ai dám.

Việt Khê ăn không ít âm hồn, còn chưa kịp tiêu hóa lượng âm khí lớn này, cho nên cả người rất u ám. Bị âm khí ảnh hưởng, sắc mặt cô có chút khó coi, khí chất càng u ám, nhìn qua càng khó tiếp cận, tự nhiên không ai dám đến chào hỏi cô.

Triệu Lộ muốn nói chuyện với Việt Khê nhưng thấy dáng vẻ âm lãnh kia khiến cô ấy run rẩy theo bản năng, cuối cùng vẫn nuốt lời nói muốn nói xuống.

Nhìn Việt Khê giống như tâm tình không tốt, vẫn không quấy rầy cô ấy thì hơn.

Mà trong lòng Việt Khê lại có chút ủy khuất.

Rõ ràng mình xinh đẹp như vậy, còn đẹp hơn Hàn Húc vậy mà sao những người khác không nói chuyện với mình?

Ghé vào trên bàn, Việt Khê chậm rãi xoa bụng, lông mày thanh tú hơi nhíu lại.

Hôm nay ăn nhiều quá, bụng trướng lên rất khó chịu, nhưng hương vị thật không tồi!

Như thường ngày, tiết học vừa bắt đầu thì Việt Khê cũng đi vào giấc ngủ, cảm giác tồn tại của cô rất thấp, ngay cả giáo viên cũng không chú ý tới có một học sinh luôn ngủ trong giờ học.

Giữa hai tiết học sẽ có mười lăm phút ra chơi, lúc Việt Khê còn đang mờ hồ, cảm giác có người đứng bên cạnh, cô ngẩng đầu, lông mi dài chớp chớp, đôi mắt mang theo mê mang chưa tỉnh ngủ.

"Ngủ đi." Đối phương khẽ nói gì đó, duỗi tay xoa đầu Việt Khê.

Thật sự là quá mệt nhọc, bất tri bất giác, Việt Khê lại ngủ rồi.

Hôm nay thật sự đã ăn quá nhiều, cô muốn tiêu hóa thật nhanh, mà ngủ chính là cách nhanh nhất.

Ngủ đến tiết cuối cùng, Việt Khê rốt cuộc tỉnh lại, sau đó thấy trên bàn có thuốc tiêu hóa, còn có một ly trà sữa, bên trên có logo của cửa hàng trà sữa gần trường, còn mang theo hơi ấm nhàn nhạt. Có thể tưởng tượng lúc vừa với mưa nhất định còn nóng.

Việt Khê mờ mịt nhìn bốn phía, không biết ai đặt lên bàn mình. Chỉ là nếu đã ở trên bàn cô vậy tức là cho cô rồi, cho nên Việt Khê không hề áp lực mà cầm lên hút một ngụm lớn.

Thuốc tiêu thực sao, Việt Khê sờ sờ bụng, cảm thấy có chút đói, cho nên thuốc này căn bản không dùng được.

Uống trà sữa, Việt Khê nghe được động tĩnh ngoài phòng học, có chút ồn.

Cô không có hứng thú với việc xem náo nhiệt, chỉ là nó tự lọt vào tai cô nên việc này nghe được khá rõ ràng.

"A!"

Biết chân tướng, Việt Khê nhin không được a một tiếng, cười cực kỳ trào phúng.

Hàn Húc kia một thân ánh sáng công đức, ánh sáng vàng rực rỡ đến mức có thể lóa mù mắt người, người như vậy không tìm cách giao thiệp cho tốt, còn chạy tới bắt nạt cậu ta, chẳng khác nào tự tìm chết.

Ngoài phòng học.

Thiếu niên một đầu tóc vàng, trên cổ treo một cánh tay, một tay khác đang chống gậy. Không còn cách nào khác, chân cậu ta cũng bị gãy rồi, chỉ có thể như vậy, có người đứng hai bên để đỡ cậu ta, sợ cậu ta không cẩn thận té ngã.

Thấy Hàn Húc, lông vàng kêu lên một tiếng rồi trực tiếp nào qua, không hề có hình tượng mà ôm lấy chân Hàn Húc, khóc hô: "Đại ca, đại ca, em sai rồi, anh tha thứ cho em đi."

Thấy thế, mọi người vậy xem liền chấn động.

Lông vàng này ở trường học có thể coi là nhân vật phong vân, tên là Hà Kiến Nhất, cũng là học sinh cao trung, có tiếng là thiếu niên bất lương, đánh nhau ấu đả, ngay cả giáo viên cũng không làm gì được cậu ta.

Chính là hiện tại, cái người đối với ai cũng lỗ mũi hướng lên trời, thoát nhìn không dễ chọc, lại ôm chân Hàn Húc làm trò quý khóc sùi gào.

"Đây là tiền lần trước em lấy của anh, có 500 đồng, em còn thêm cho anh!"

Hà Kiến Nhất khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem, không có chút hình tượng, quả thực là rất đáng thương, người không biết còn tưởng Hàn Húc bắt nạt cậu ta.

"Đây là làm sao vậy." Hàn Húc vẻ mặt kinh ngạc, "Cậu mau đứng lên, đừng như vậy."

"Em không đứng dậy không đứng dậy!" Hà Kiến Nhất dùng sức lắc đầu, lại ôm chân Hàn Húc không bỏ, "Trừ phi anh tha thứ cho em, bằng không em sẽ không đứng dậy."

Hàn Húc mỉm cười: "Cậu đang uy hiếp tôi?"

Bộ dáng của cậu rất tốt, tuấn tú ôn nhuận, mặt mày tựa hồ còn mang theo một loại từ bi trách trời thương dân, người như vậy từ đầu đến chân đều là hai từ thiện lương.

Chính là, cậu cười một cái, thân mình Hà Kiến Nhất cũng run lên theo, lông tơ trên người tức khắc dựng thẳng lên.

"Không, không... em thật lòng muốn cầu anh tha thứ." Hà Kiến Nhất cảm thấy khổ, trong lòng không biết có bao nhiêu hối hận, ngày đó không biết cọng dây thần kinh nào bị lệch, làm sao lại muốn đi trấn lột tiền của Hàn Húc?

Hồi tưởng lại khoảng thời gian qua, trong lòng Hà Kiến Nhất chỉ có kêu khổ, hoàn toàn hiểu rõ cái gọi là người xui xẻo uống nước cũng giắt răng, đây chính là tình huống của cậu ta. Cũng chỉ mấy ngày ngắn ngủi, chân gãy, tay gãy, hai ngày trước còn thiếu chút nữa bị lăn từ trên lầu xuống, quả thực là khổ không để đâu cho hết.

Vừa mới bắt đầu cậu ta còn chưa biết nguyên nhân gì, cuối cùng vẫn là một đàn em nhắc nhở cậu ta.

"...Hàn Húc kia, có chút tà đấy!"

Nơi nào có chút tà, căn bản là đại gia, đặc tội không nổi.

Này không được, đi ra khỏi bệnh viện Hà Kiến Nhất liền đi tìm Hàn Húc.

"Đại ca, về sau anh chính là đại ca của em, em nói một em tuột đối không nói hai. Anh nói hướng đông thì em không dám đi hướng tây. Cho nên, đại ca, anh tha thứ cho em đi!"

Hàn Húc duỗi tay nâng cậu ta dậy, cực kỳ hòa khí nói: "Tất cả mọi người đều là bạn học, nói cái gì tha thứ không tha thứ, hơn nữa việc kia tôi

chưa từng để trong lòng."

Nghe vậy, Hà Kiến Nhất cảm động đến nước mắt lưng tròng. Lại vẫn muốn có được lời khẳng định: "Anh nói anh tha thứ cho em được không?"

Hàn Húc: "...Tôi ta thứ cho cậu." Thật sự là không biết giận.

Đáng tiếc, dù cậu không biết giận thì Hà Kiến Nhất cũng không dám bắt nạt cậu nữa.

"Đại ca, về sau anh chính là đại ca của em." Hà Kiến Nhất để đàn em đỡ mình dậy, hỏi, "Đại ca, anh có chuyện gì thì cứ việc phân phó em làm."

Hàn Húc nhìn cậu ta một cái, nói: "Vậy được, hiện tại tôi có một việc muốn cậu giúp tôi."

"Ngài nói." Hà Kiến Nhất vểnh tai, một bộ nghiêm túc nghe anh nói, trên thực tế trong lòng lại có chút không để bụng.

Ngoài miệng tuy cậu ta nói vậy nhưng cũng là bất đắc dĩ, trong lòng vẫn có chút ghen khuất và không phục.

"Cậu, đầu tiên là cắt mái tóc màu vàng này đi." Hàn Húc khẽ nhíu mày, thật sự là không thích cái đầu vàng chóc này của Hà Kiến Nhất.

Hà Kiến Nhất ai một tiếng, nói: "Đây chính là kiểu tóc thịnh hành gần đây, hiện tại mọi người đều thích kiểu tóc này."

Hàn Húc cười nói: "Tôi chỉ kiến nghị thôi, nghe hay không tùy cậu."

Nghe vậy, Hà Kiến Nhất lại rùng mình, khổ sở nói: "Hôm nay em sẽ đi cắt."

Hiện tại cậu ta không dám đắc tội Hàn Húc, sợ quay đầu lại gặp xui xẻo.

Chỉ là dù nói đã xin lỗi Hàn Húc nhưng trong lòng Hà Kiến Nhất vẫn không xác định được xui xẻo gần đây của mình có liên quan đến Hàn Húc hay không. Nhưng rất nhanh cậu ta đã phát hiện, từ sau khi Hàn Húc nói tha thứ cho mình thì không còn gặp chuyện chậu hoa hay phân chim từ trên trời rơi xuống nữa.

Sờ sờ cái đầu trơn bóng, Hà Kiến Nhất nói thầm: "Thật tà môn!"

(Lúc trước tôi để tên Hà Kiến Nhất là Hoàng Mao, thì ra ko phải Hoàng Mao mà là tóc vàng, nên tôi sẽ đổi thành lông vàng vậy)

NAM CHỦ, ANH TA CÔNG ĐỨC VÔ LƯỢNG

Nguyệt Chiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Edit: Qing Yun

Hà Kiến Nhất thuận túy là ngựa chết muốn làm ngựa sống nên mới đi xin lỗi Hàn Húc, bởi vì trong khoảng thời gian này thật sự là quá xui xẻo, lại nói nữa thì thật muốn khóc một trận, ngay cả đàn em bên người cũng muốn tránh cậu ta, giống như đến gần cậu ta sẽ bị lây bệnh----- nếu đứng gần mà họ cũng bị xui xẻo thì làm sao bây giờ?

".....Trước cắt cái đầu tóc vàng này đi!" Đây là yêu cầu đầu tiên Hàn Húc đưa ra.

Hà Kiến Nhất có chút không tình nguyện, cậu ta cảm thấy một đầu tóc vàng của mình rất đáng yêu, cậu ta còn buộc phần đuôi lại, đẹp miễn bàn luôn.

Chính là đối diện với ánh mắt ôn hòa của Hàn Húc, cậu ta lại không nhìn được rụt rụt cổ, ngoan ngoãn đến tiệm cắt tóc mà xử lý nó. Vì tỏ vẻ quyết tâm, còn cạo trọc đầu, lộ ra một cái đầu bóng loáng.

"Ai, thật xấu!" Soi mình trước cửa kính, Hà Kiến Nhất thở dài.

Một đàn em phía sau nhìn thấy gì, kéo kéo áo Hà Kiến Nhất: "Lão đại, cô gái kia, là bạn học của Hàn Húc...."

Hà Kiến Nhất quay người đập lên đầu cậu ta một cái: "Hàn Húc cái gì, gọi lão đại!"

Đàn em sờ sờ đầu, nói: "Kêu cậu ta là lão đại vậy lão đại thì gọi là gì? Lão nhị?"

"Lão nhị cái đầu mày!"

Hà Kiến Nhất trợn trắng mắt, cái cách gọi này thật không văn minh, người không biết người sẽ nghĩ cái, cậu ta tức giận: "Kêu..... Nên kêu cái gì thì hay?"

Cậu ta cũng có chút buồn rầu.

"Kiến ca đi!" Cậu ta vỗ tay một cái nói, "Cỡ nào phong cách, cỡ nào khí chất!."

Vô ý thức sờ sờ cái đầu trơn bóng của chính mình, cậu ta hỏi: "Vừa rồi mày nói cái gì?"

Đàn em a một tiếng, nói: "Em nói cô gái kia hình như học cùng lớp với lão đại, lần trước em còn thấy cô ấy và lão đại cùng vào siêu thị, quan hệ của hai người rất không tồi."

Cậu ta duỗi tay chỉ bên đường đối diện, bên đường đối diện là dãy nhà cũ, hiện đang được di dời, đối lập với mấy tòa cao ốc bên cạnh, nhìn qua càng có vẻ ảm đạm. Hơn nữa, bởi vì nơi này có không ít lời đồn đãi, làm cho nơi này căn bản không người nghỉ chân, nhìn qua còn lộ ra vài phần âm lãnh.

Từ chỗ bọn họ nhìn chỉ thấy một bên sườn mặt của cô, còn có cánh môi đỏ mấp máy, mái tóc đen dài xõa tung trên vai, làn da rất trắng, trắng đến mức không thấy một chút huyết sắc.

"Cô ta đang làm cái gì? A, sao còn có một đứa trẻ....."

"Nơi nào có trẻ con, Kiến ca, anh nhìn lầm rồi đi?"

"Ngay nơi đó, trước mặt cô gái kia....." Hà Kiến Nhất duỗi tay chỉ chỉ, sau đó không biết nhìn thấy gì, biểu tình đột nhiên đại biến, nhịn không được lui ra phía sau, sắc mặt hoảng sợ,

"Kia kia kia..... Đó là cái gì?"

Ngay trong nháy mắt, cậu ta thấy trước mặt Việt Khê xuất hiện một người, đó là một đứa trẻ, đại khái mới ba bốn tuổi, toàn thân là máu, ôm một quả bóng cao su màu đỏ trong ngực. Làm Hà Kiến Nhất cảm thấy khủng bố chính là, thân thể đứa trẻ kia không còn hoàn chỉnh, chỉ có nửa người. Bộ dáng này, căn bản không có khả năng còn sống.

"A, a..... đại khái là gần đây xui xẻo nhiều, đều xuất hiện ảo giác." Hà Kiến Nhất cười gượng, nhắm mắt lại thật chặt, chỉ là khi cậu ta mở mắt ra lần nữa, đứa trẻ kia vẫn còn ở đó.

Cứu mạng!

Hà Kiến Nhất kêu to trong lòng.

Hai đàn em nhìn thấy dáng vẻ sợ hãi của cậu ta, quay đầu nhìn về phía Việt Khê, nơi đó chỉ có một mình Việt Khê, căn bản không có đứa trẻ nào cả.

"Kiến ca, anh....anh đừng dọa chúng em." Hai đàn em cũng bắt đầu run rẩy.

Hà Kiến Nhất kéo kéo miệng: "Dọa chúng mày, lão tử cũng đều bị dọa rồi!"

Một đàn em cả người run rẩy nói: "Em nghe người ta nói, tháng trước nơi này đã xảy ra một tai nạn, một đứa trẻ chạy vào bên trong, khi đó đang phá bỏ và di dời, đứa trẻ bị máy móc chặt đứt luôn nửa thân mình."

Hà Kiến Nhất: "....."

Đáng sợ nhất chính là, đứa trẻ này còn quay đầu nhìn cậu ta với khuôn mặt chỉ có một nửa, Hà Kiến Nhất thấy thiếu chút nữa liền hôn mê bất tỉnh.

"Chị, anh trai kia hình như cũng thấy được em."

Thanh âm mềm mại, như là được bao bọc bởi hương sữa bò, làm tâm người nghe mềm nhũn.

Việt Khê ừ một tiếng, không ngẩng đầu lên, chỉ đốt tẩm bùa hình tam giác trong tay.

Chờ bùa cháy hết, biến thành tro tàn, đứa trẻ trước mắt sáng lên, máu trên người nó dần biến mất, cả nửa phần cơ thể cũng dần xuất hiện. Đứa trẻ mặc một cái áo màu vàng có hình vịt, đeo băng đô, đôi mắt to đen nhánh, bỏ qua khuôn mặt trắng bệch kia thì đây quả thật là đứa trẻ rất dễ thương.

Theo đứa trẻ giới thiệu, nó có một cái tên rất đáng yêu, tên là Tráng Tráng.

"Tên của em là thiên hạ đệ nhất đáng yêu!"

Mà hiện tại, Tráng Tráng rất kinh hỉ nhìn cơ thể hoàn chỉnh của mình, "Em có cơ thể!"

Những lời này nghe tới thật là kỳ quái, chính là lại là sự thật. Việt Khê dùng bùa giúp cơ thể nó được hoàn chỉnh.

"Cảm ơn chị!" Tráng Tráng ngọt ngào cảm ơn Việt Khê.

Việt Khê sờ sờ đầu nó.

Tráng Tráng nghiêng đầu nói: "Anh trai kia cứ nhìn chăm chăm em, mẹ nói, nhìn chăm chăm người khác là hành vi không lễ phép."

Việt Khê quay đầu nhìn thoáng qua, nhìn thấy Hà Kiến Nhất, nhin không được nhượng mày.

Hà Kiến Nhất thấy vậy, liên tục lui về phía sau, trực tiếp đụng phải cửa kính của shop quần áo.

Nhìn qua, nhìn qua, nhìn qua!

Cậu ta gào thét trong lòng, cơ mặt không nhin được giật giật.

Tuy rằng hiện tại dáng vẻ của Tráng Tráng không khác nhiều so với mấy đứa trẻ bình thường, nhưng hình ảnh thiếu nửa thân thể của nó đã lưu lại trong đầu Hà Kiến Nhất.

Đây là quý, là quý, là quý!

Việt Khê thu hồi ánh mắt, như suy tư gì.

Trong khoảng thời gian này Hà Kiến Nhất có thể nói là mây đen che đầu, liên quan đến vận khí, âm khí trên người càng ngày càng nặng, như bị nhốt trong lồng âm khí, cậu ta thế mà có thể nhìn đến quý hồn.

Nhưng cũng chỉ một khoảng thời gian, chờ vận khí tốt lên thì sẽ không sao nữa. Chỉ là khoảng thời gian này cậu ta sẽ không quá thoải mái.

Việt Khê nhặt cặp sách trên mặt đất lên nói: "Tráng tráng, chị về trước, ngày mai sẽ mang đồ ăn ngon cho em."

Tráng tráng ôm bóng cao su ngoan ngoãn gật đầu, nhìn Việt Khê rời đi.

Việt Khê về đến nhà, người giấy màu trắng lạch bạch đi đến ôm chân cô, nói đúng ra, là ghé vào chân cô.

"Việt Khê!"

"Việt Khê!"

Mấy người giấy kêu lên, ríu rít như bầy chim sẻ.

Việt Khê nhắc chân, trên chân treo một đám người giấy nho nhỏ, lôi kéo ống quần cô, một chút trọng lượng đều không có.

Việt Khê đi vào trong phòng, nhắc mấy người giấy đặt lên bàn.

Tổng cộng có bảy người giấy, dùng giấy trắng cắt ra, có đầu và tứ chi.

Bảy người giấy này là ông lão làm lúc trước, sợ cô tịch mịch, làm cho cô chơi, cũng đã làm bạn với cô gần mười năm rồi.

Lúc nấu cơm, mấy người giấy giúp cô cầm thìa lấy gia vị, Việt Khê nói: "Mấy đứa đi ra ngoài, không may rơi vào nước thì thân thể sẽ không tốt"

"Được nha, được nha!"

"Đã biết, đã biết."

"Việt Khê tốt nhất, tốt nhất."

"Việt Khê xinh đẹp nhất."

"Việt Khê làm đồ ăn cũng ngon nhất."

.....

Bảy người giấy ghé vào cùng nhau, quả thực ồn ào đến không chịu được, một người giấy không cẩn thận rơi vào nước, lạnh thấy tim.

Việt Khê: "....."

"A, người mau tới, cứu mạng, cứu mạng!"

"Không đúng, là cứu người giấy, cứu người giấy!"

"A, Tiểu Ngũ muốn chết, muốn chết."

"Không đúng, Tiểu Ngũ là người giấy, sẽ không chết, sẽ không chết."

.....

Mấy người giấy loạn thành một mớ, chạy xoay vòng quanh bồn nước, thật sự là chạy xoay vòng, la hét khiến người choáng váng đầu.

Một đám vây quanh bồn nước mà không dám nhảy xuống, sợ mình cũng bị ướt hết.

"Việt Khê, cứu người giấy, cứu người giấy."

Việt Khê duỗi tay vớt người giấy trong nước ra, người giấy liền ôm lấy ngón tay cô, những con còn lại đều thở phào.

"Hù chết người giấy, hù chết người giấy." Tiểu Ngũ lẩm bẩm, sau đó hôn một cái lên đầu ngón tay Việt Khê, "Việt Khê tuyệt nhất."

Sáu người giấy bò trên người Việt Khê, cô đặt Tiểu Ngũ lên bàn, lấy máy sấy sấy cho nó.

Tiểu ngũ lắc lắc đầu, bọt nước bay ra xung quanh.

Những người giấy này đương nhiên không phải bình thường, nước lửa đều không giết được, dính nước thì chỉ cần làm khô là được rồi.

"Được rồi, chúng mày đừng nghịch ngợm, ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này, tao lấy đồ ăn cho."

Lấy ra bảy cái chén, Việt Khê đổ một chút nước vào chén, mấy người giấy nháy vào chén, bắt đầu ăn cơm.

"Việt Khê làm đồ ăn ngon nhất."

"Việt Khê tuyệt nhất, tuyệt nhất."

Đối với kích lệ của bọn nó, Việt Khê hoàn toàn không dao động. Bất kỳ ai nghe người giấy kích lệ suốt mười năm cũng đều sinh ra miễn dịch.

Cơm nước xong, vào xem qua cửa hàng Đào Bảo của mình, Việt Khê lúc này mới ngủ, làm việc và nghỉ ngơi quy luật.

Hà gia.

Hà Kiến Nhất chui ở trong chăn, thân thể hơi hơi run run, trong miệng nhắc mãi: "Không nhìn thấy tôi, không nhìn thấy tôi!"

Chờ cậu ta từ trong chăn nhô đầu ra, liền thấy âm hồn bay ở trước mặt.

Hà Kiến Nhất: "....."

Cứu mạng!

NAM CHỦ, ANH TA CÔNG ĐỨC VÔ LƯỢNG

Nguyệt Chiêu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Edit: Qing Yun

Thời điểm đi học, Việt Khê mua cho Tráng Tráng một cái bánh kem, bơ trắng, còn có hai hàng dâu tây đỏ bao quanh, nhìn qua đã muốn ăn rồi.

Ngồi xồm trên mặt đất, Việt Khê lấy nén hương đã chuẩn bị sẵn ra, tay hơi nhoáng lên, một luồng khói nhẹ trên hương bay lên, sau đó cắm hương lên bánh.

Hiện tại Tráng Tráng là quý, đồ ăn cần phải xử lý qua mới ăn được.

Chờ cô đốt hương xong, Tráng Tráng lập tức cầm bánh kem cắn một miếng thật to, một khuôn mặt múp míp chôn ở cái bánh, cực kỳ vui vẻ nói: "Ăn thật ngon, bánh kem nhà này ăn ngon nhất, mỗi cuối tuần mẹ đều sẽ mua cho em một cái."

Nói đến mẹ, thần sắc cậu bé có phần ảm đạm.

"Em rất nhớ mẹ."

Việt Khê nhìn thẳng cậu: "Chị nghĩ, mẹ Tráng Tráng cũng rất nhớ Tráng Tráng."

Cô nói lời này là muốn an ủi Tráng Tráng, lại không nghĩ Tráng Tráng nghe xong liền lắc đầu, "Không cần mẹ nhớ em, Tráng Tráng biết, Tráng Tráng đã chết, mẹ nhớ em sẽ khổ sở."

Việt Khê: "...Tráng Tráng là đứa trẻ ngoan."

Nghe được cô khích lệ mình, Tráng Tráng lập tức có chút ngượng ngùng, lại vẫn mềm giọng nói: "Tráng Tráng vẫn luôn là bé ngoan."

Việt Khê bật cười.

Chờ Tráng Tráng ăn xong bánh kem, màu sắc của cái bánh kem trên mặt đất đã ảm đạm vài phần. Nếu hiện tại có người ăn cái bánh kem này, sẽ phát hiện nó nhạt như nước ôc, không có hương vị gì.

Đứng dậy, Việt Khê quay người lại thì thấy có ba nữ sinh đang dùng biểu cảm quái dị nhìn cô, thấy cô quay đầu tới liền liếc mắt ra chỗ khác, không dám nhìn cô, sau đó xoay người đi mất.

Việt Khê nhíu mày, ba người này có chút quen mắt, có phải đã từng gặp ở đâu hay không?

"... Thật đấy, bọn tớ đều thấy mà, Việt Khê bỏ bánh kem xuống đất, còn cắm một nén nhang lên đó. Các cậu nói, cô ta có phải cái kia hay không? Thật ghê tởm."

"Tớ đã sớm thấy cô ta là quái nhân, một chút cũng không hợp với mọi người, nhìn quá âm u. Các cậu không phát hiện cô ta còn ngồi đó lăm lăm bầm lâu bầu cái gì, xem đến mức tớ cũng nổi da gà đầy người, quả thực đáng sợ."

"Các cậu nói có phải cô ta nhìn thấy đồ vật bẩn gì không?"

"Cái gì bẩn? Cậu nói là quỷ sao? Trên thế giới này làm gì có quỷ, tớ thấy cô ta có bệnh thì đúng hơn."

"....."

"Cộp cộp!"

Ngón tay đập vào mặt bàn, tuy rằng nhẹ nhưng trong nháy mắt lại chuyển vào lỗ tai của mọi người, theo bản năng liền nhìn đến nơi phát ra âm thanh.

Khóe miệng Hàn Húc mang theo ý cười, ngữ khí không rõ nói: "Suy ngẫm lại bản thân, tán gẫu thị phi của người khác. Nghị luận sau lưng người khác, các cậu không hổ thẹn sao?"

Cậu vẫn cười ôn nhu, chỉ là ánh mắt lại như mũi nhọn khiến người ta không dám nhìn thẳng, bị đôi mắt này nhìn vào, cảm xúc xấu hổ trong lòng lại bị gợi lên, trên mặt tức khắc nóng rát.

Mấy người vừa nghị luận sôi nổi về Việt Khê không khỏi trầm mặc, có nữ sinh mạnh miệng nói: "Chúng tớ nói đều là sự thật, người bình thường nào sẽ thấp hương ở nơi đó?"

Hàn Húc nói: "Hơn một tháng trước, có một đứa bé đã bị tai nạn ở đó, đứa bé kia mới năm tuổi."

Nghe vậy, những người khác đều ngẩn ra.

"Việt Khê là đang thấp hương cho đứa bé kia, đó rõ ràng là có ý tốt, các người lại dùng những lời ác ý để phỏng đoán hành động thiện ý của cô ấy." Hàn Húc lắc đầu, làm như thờ dài mà nói: "Quả thực làm người khác khinh thường."

Đáy mắt cậu sâu đen không rõ, những người khác cũng không thể hình dung, chỉ cảm thấy Hàn Húc trước mặt có chút đáng sợ.

Có nữ sinh nghe thấy vậy đã sắp khóc đến nơi, lúc trước nói qua Hàn Húc ở trường học bọn họ là học sinh ngoan, lớn lên đẹp trai thì không nói, tính tình tốt, còn học giỏi, không biết có bao nhiêu nữ sinh thích thầm cậu.

Hiện giờ bị người mình thích nói như vậy, trong lòng mấy người này sao có thể không hoảng loạn?

Triệu Lộ khẽ hừ một tiếng, trong lòng vô cùng vui sướng.

Người khác không biết, cô chính là biết Việt Khê có bản lĩnh, còn may Hàn Húc đứng ra nói chuyện co cô ấy, bằng không chẳng phải cô ấy phải chịu ủy khuất sao?

Không khí trong phòng học có chút quái dị, Việt Khê vừa vào phòng thì có vô số ánh mắt liếc đến cô, cô dừng bước theo bản năng, sau đó lại làm như không có việc gì mà đi đến chỗ ngồi của mình.

Nghỉ giữa giờ, hai người Triệu Lộ và Từ Vi đi đến tìm Việt Khê.

"...Cậu không biết, lúc Hàn Húc nói lời kia, tớ nhìn thấy cũng có chút sợ, cũng không biết vì sao." Triệu Lộ nhìn thoáng qua Hàn Húc, nhỏ giọng nói.

Từ Vi nhỏ giọng: "Cũng do mấy người đó quá đáng, tớ nghe cũng tức giận."

"Như vậy, ở đó thật sự có quý sao?" Triệu Lộ nhìn bốn phía, thấy không có ai thì nhỏ giọng hỏi.

Việt Khê gật đầu, nói: "Cậu bé tên là Tráng Tráng, là đứa bé rất đáng yêu."

Triệu Lộ hít vào một hơi theo bản năng, nhỏ giọng nói: "Có loại cảm giác như tìm thấy thế giới mới."

Chờ mấy người Triệu Lộ rời đi, Việt Khê như suy tư gì nhìn Hàn Húc một cái, không nghĩ tới đối phương thế mà giúp cô nói chuyện. Trên thực tế, chuyện như vậy cô gặp không ít, thể chất đặc thù, từ nhỏ đã có thể thấy

âm hồn, bị những người khác thấy đều nói cô là người ngoài, rảnh rỗi thì thích bát quai, cô đều đã quen.

Nhưng thật ra không nghĩ tới, lúc này thế nhưng có người giúp cô nói chuyện.

A, cảm giác rất hiếm lạ.

Hôm nay là thứ bảy, cũng chỉ học đến trưa, chờ tan học Việt Khê liền đến siêu thị gần trường tiểu học, đứng trước quầy để sữa, nhìn các loại sữa trên giá, hơi hơi nhú mày, nhìn dáng vẻ ấy có chút khá buồn rầu.

Một bàn tay duỗi ra từ phía sau, trực tiếp lấy ra một hộp sữa bò.

Việt Khê quay đầu, ngửa đầu nhìn chàng trai trước mắt. Bọn họ đứng khá gần, Việt Khê chỉ cần dịch một bước nhỏ là có thể trực tiếp đâm vào ngực Hàn Húc. Từ góc khác nhìn lại, hai người giống như đang ôm nhau.

Việt Khê lùi một bước về phía sau, chỉ là ở phía sau là cái giá, muốn tránh cũng không được.

"Cái này là sữa bò, uống khá tốt, mua cái này đi." Hàn Húc lui về phía sau một bước, đưa sữa bò đang cầm cho Việt Khê.

Việt Khê hỏi: "Cậu cảm thấy cái này uống ngon?"

Hàn Húc gật đầu: "Từ nhỏ tớ đã uống cái này, hương vị không tồi."

"Kia được, tớ sẽ mua cái này!" Biểu tình cực lý nghiêm túc, Việt Khê quay người lấy một thùng sữa bò.

Quầy tính tiền, Hàn Húc hỏi: "Hiện tại cậu muốn trở về sao?"

Việt Khê nhìn chăm chăm sữa bò trong tay, nghe vậy thì ừ một tiếng. Sau đó lại như đã suy nghĩ tốt, cô đứng trước mặt Hàn Húc, biểu tình cực

kỳ nghiêm túc, làm Hàn Húc bị nhìn như thế cũng không nhin được mà nghiêm túc theo.

"Làm sao vậy?" Cậu hỏi.

Việt Khê đưa sữa bò qua, nhìn biểu tình mờ mịt trên mặt Hàn Húc, mở miệng nói: "Tặng cho cậu."

Hàn Húc: "???"

Ngón tay Việt Khê khê giật: "Hôm nay không phải cậu đã giải thích giúp tôi sao, đây là cảm ơn."

Ông già có nói qua, người khác giúp mình thì mình phải cảm ơn người ta. Thật ra cô có chút không tự nhiên, kêu cô đuổi quý giết quý cô còn không chút sợ hãi, chính là tặng quà cho người khác, đây là lần đầu tiên.

Hàn Húc nhin không được cười, là loại cười thực sự, khóe mắt lông mày đều mang theo ý cười.

"Vậy cảm ơn cậu, tiểu cô nương." Cậu nói như vậy, còn giơ tay xoa đầu Việt Khê.

Việt Khê ngẩng đầu nhìn cậu, nhin không được nghĩ, người này còn khá xinh đẹp.

"Cậu nghĩ gì mà lại đưa sữa bò?" Hàn Húc cầm một hộp sữa bò, có chút dở khóc dở cười.

Cái quà này, thật là quá "kinh hỉ."

Việt Khê nói: "Tôi nghe hàng xóm cách vách nói, học sinh cấp ba nên uống nhiều sữa bò, có thể khiến cậu trở nên thông minh và khỏe mạnh hơn. Một hộp sữa bò quá ít, cho nên tôi mua một thùng."

Hàn Húc nhượng mảy, rũ mắt nhìn cô: "Kỳ thật cậu muốn cảm ơn tôi cũng không cần phiền toái như vậy, không bằng thế này đi, tôi...."

Cậu đang muốn nói cái gì, di động Việt Khê đột nhiên vang lên.

"...Cứu mạng, cứu mạng!"

Di động vừa được chuyển, bên kia liền truyền đến tiếng kêu thê lương, kèm theo tiếng kêu còn có âm thanh kỳ quái, giống như âm thanh của loài bò sát trường trên mặt đất.

Tình huống có chút không đúng!

Việt Khê nghiêm mặt, vội đáp một tiếng.

Bên kia truyền đến tiếng kêu hỗn loạn, sau đó có tiếng chạy, người bên kia dường như rất vội, rất nhanh, bên kia lại truyền đến tiếng đóng cửa.

"Cô chủ nhỏ, cô chủ nhỏ, là tôi, tôi là người mua bùa trong tiệm, cô còn nhớ tôi không?" Có tiếng thở dốc, còn có tiếng khóc run run.

Người mua bùa?

Cửa hàng mười ngày nửa tháng không có lấy một vị khách, lâu như vậy cô chỉ bán được cho một người, cho nên đối phương vừa nói cô liền nhớ ra.

"Là chị à, làm sao vậy? Chỗ chị xảy ra chuyện gì?" Việt Khê hỏi.

Tô Văn nắm chặt tấm bùa trong tay, cả người mồ hôi lạnh, cô khóc ròng nói: "Có rần, có rần... Tôi không biết, không biết, nó chắc chắn muốn giết tôi, là tới trả thù. Bà chủ nhỏ, cô cứu tôi, cứu tôi với."

Cô cực kỳ sợ, tấm bùa vàng trong tay đã nhiễm màu xám nhạt. Thời gian càng dài thì hiệu quả của tấm bùa càng thấp.

Cô nói chuyện có chút lộn xộn, Việt Khê cũng không biết đã có chuyện gì.

Cô nhìn thời gian, đã qua giữa trưa, liền nói: "Chị chờ, tôi đi tìm chị."

Nghe cô nói như vậy, hai mắt Tô Văn sáng ngời, lập tức nói địa chỉ của mình.

"Tôi nhớ địa chỉ của chị rồi." Lần trước lúc gửi đồ đi cô đã nhớ kỹ địa chỉ này, "Được, bây giờ tôi sẽ đi liền, hai tấm bùa chị mua nhớ phải mang trên người, thứ kia có muốn động thủ cũng không dễ như vậy."

Cúp điện thoại, Hàn Húc nhìn qua, cười hỏi: "Muốn tìm tài xế sao? Tôi có thể đưa cậu một đoạn."

"Muốn!"

NAM CHỦ, ANH TA CÔNG ĐỨC VÔ LƯỢNG

Nguyệt Chiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Editor: Heo Lười

(Tung bông cho bạn editor mới, người đã dẫn thân vào con đường đào hố không biết điểm dừng.)

Việt Khê nhớ rõ địa chỉ của Tô Văn, cô ấy cũng ở thành phố A, hơn nữa bọn họ không cách nhau quá xa, ngồi xe hơn nửa giờ sẽ đến. "Là nơi này sao?" Hàn Húc nhìn thoáng qua địa chỉ, tiểu khu Giang Xuân Hoa Viên.

Việt Khê gật đầu nói: "Tôi nhớ rõ là ở đây, chắc là tòa nhà B lầu bốn phòng 403, tôi chắc chắn là tôi nhớ rất chính xác, trí nhớ của tôi rất tốt."

Tiểu khu Giang Xuân Hoa Viên là một nơi rất đẹp, cây xanh tươi tốt. Thoạt nhìn qua, một mảng xanh um màu xanh lục, hơn nữa

an ninh ở đây cũng rất tốt, bởi vì vậy mà giá cả ở đây cũng không rẻ chút nào.

Vì Việt Khê và Hàn Húc nhìn lạ mặt nên bị bảo an ở cửa ra vào chặn lại

"Chúng tôi đang tìm cô Tô ở tòa nhà B phòng 403", Hàn Húc đi về phía trước nói chuyện, cười lên mười phần lương thiện vô hại, ngay lập tức giảm đi sự cảnh giác của nhân viên bảo an trước mặt cậu..

Hai người ăn mặc như học sinh, nhìn ngang nhìn dọc đều không giống người xấu.

"Từ từ, tôi gọi điện thoại trước đã" Nhân viên bảo an nói, sau đó gọi điện thoại cho Tô Văn ở phòng 403, nhưng điện thoại vang lên vài tiếng cũng không thấy ai bắt máy, nhân viên bảo an kỳ quái nói: "Tại sao không có ai bắt máy? Hôm nay Tô tiểu thư có ra ngoài không?"

Một nhân viên bảo an có khuôn mặt tròn tròn nói: "Tôi không thấy cô ấy, hai ngày trước tôi thấy Tô tiểu thư đi mua thuốc, cô ấy còn nói dạo này thấy khó chịu trong người, dạo gần đây đều không đi ra ngoài."

Hôm đó Tô Văn còn cho anh ta một trái táo đỏ và to nữa, nên anh ta nhớ rất rõ.

Nghe vậy Hàn Húc và Việt Khê nhìn nhau

"Vậy để tôi gọi lại một lần nữa.."

"Không cần gọi nữa, sợ là Tô tiểu thư đã xảy ra chuyện rồi" Hàn Húc nhìn hai người bảo an, khẽ nhíu mày nói: "Chúng cháu là cháu trai và cháu gái của Tô tiểu thư, lần này đến đây, là dì của chúng cháu gọi điện thoại cho chúng cháu, nghe âm thanh của dì ấy tình hình có vẻ không được ổn cho lắm. Chúng cháu không thể nào không quan tâm được, nên mới đến đây tìm dì ấy."

Nhân viên bảo an nhìn cậu, suy nghĩ những gì cậu nói là thật hay giả.

Trên khuôn mặt Hàn Húc hiện lên vẻ lo lắng nói: "Nếu như các chú không tin, các chú có thể đi cùng chúng cháu, như vậy thì có thể được chứ."

Nghe vậy, hai nhân viên bảo an nhìn nhau, trong lòng cũng lo lắng không biết Tô Văn đã xảy ra chuyện gì, cho nên hơi do dự một chút rồi đáp

ứng đi theo.

Đi đến nơi, Việt Khê nhắc nhở nói: "Chìa khóa"

Lại vẻ mặt nghiêm túc nói: "Nếu như dì ấy ở nhà, thì không có người mở cửa cho chúng ta."

Nhân viên bảo an ồ lên một tiếng, quay trở lại lấy chìa khóa.

Mấy người đi đến tòa nhà B, nhân viên bảo an vẫn luôn trầm mặc liếc Việt Khê một cái, nhỏ giọng nói với Hàn Húc: "Đây là em gái của cháu? Hai người nhìn không giống nhau."

Hàn Húc mặt không đổi sắc nói: "Em cháu giống mẹ, còn em cháu giống ba."

"Oa, vậy ba mẹ cháu chắc cũng rất xinh đẹp" vẻ mặt nhân viên bảo an cảm thán.

Hàn Húc gật đầu nói: "Đúng vậy, cho nên hai chúng cháu lớn lên đều rất xinh đẹp, người một nhà chúng cháu giá trị nhan sắc đều không tồi."

Mặt bảo an: "...". Tuy rằng là sự thật, nhưng chính là nghe thế nào cũng cảm thấy khó chịu một chút.

"Em gái cháu dường như không thích nói chuyện cho lắm nhỉ" Nhân viên bảo an mặt tròn nói.

"Em gái cháu tuy không thích nói chuyện, nhưng mà tính tình cô ấy rất tốt, tâm địa cũng rất thiện lương."

Bốn người đi thang máy đến lầu bốn. Nhân viên bảo an lớn tuổi nhất đi tới gõ cửa, nhưng sau một lúc lâu cũng không thấy ai ra mở cửa.

Hai nhân viên bảo an nhìn nhau, cảm thấy tình hình có chút không ổn. Họ vội vàng lấy chìa khóa ra mở cửa. Vào lúc này, thật may mắn là Việt Khê nhắc bọn họ mang theo chìa khóa, nếu không bọn họ còn tốn thời gian quay lại lấy chìa khóa, đi lên đi xuống hai ba vòng như vậy không biết sẽ tốn biết bao nhiêu thời gian.

Ngay khi bước vào nhà, một luồng khí lạnh ập tới, làm cho người khác theo run rẩy theo bản năng.

"Oa, lạnh quá, bên trong mở khí lạnh thấp quá đi." Nhân viên bảo an xoa xoa hai tay, trong bóng tối sờ soạng mở đèn, nói thầm: "Trời sáng như vậy rồi còn kéo rèm hết lại làm gì, tối quá."

Bọn họ tiến vào từ bên ngoài, quả thực bên trong không cách nào nhìn rõ được.

Việt Khê hơi cau mày, âm khí trong nhà quá nặng. Trong phòng tối đen như mực, ngoại trừ do rèm cửa, còn một nguyên nhân khác là do âm khí quá nặng.

Cô lấy một lá bùa, lén nhét vào tay của Hàn Húc, nhỏ giọng nói: "Có chút kỳ lạ, cậu cầm lấy tấm bùa này đi."

Hàn Húc cầm lá bùa trong tay, lòng bàn tay của cô gái nhỏ cảm giác rất mềm mại và ấm áp.

Đèn vừa mở mọi người liền kinh ngạc.

"Này.....Ở đây vừa xảy ra trộm ư?" Nhân viên bảo an buột miệng nói.

Chỉ thấy trong phòng một mảnh hỗn loạn, giống như vừa trải qua một trận cuồng phong. Đồ đạc rơi xuống dưới đất, bàn thủy tinh ở giữa phòng khách vỡ nát, mảnh vỡ thủy tinh rơi đầy sàn nhà.

Hàn Húc ngồi xồm xuống bên cạnh ghế sofa, nhìn dấu vết trên mặt đất suy nghĩ gì đó rồi nói: " Mọi người nhìn xem, dấu vết này có giống như dấu vết của động vật bò sát di chuyển."

Dấu vết màu đen lan rộng từ nhà bếp đến toàn bộ phòng khách, hơn nữa còn cực kỳ rõ ràng.

Những lời của cậu nói làm cho người nghe sinh ra cảm giác không tốt, khiến cho mọi người ai cũng nổi hết da gà lên.

Nhân viên bảo an chà xát tay nói: "Cậu đừng có dọa tôi, làm gì có loài bò sát nào mà có thể để lại dấu vết như vậy chứ?"

"Ví dụ như.....rắn?" Hàn Húc nhẹ giọng nói.

Điều này thậm chí còn vô lý hơn, con rắn đó phải lớn và nặng cỡ nào mới để lại những dấu vết như thế.

"Không thể nào được." Nhân viên bảo vệ như cũ lắc đầu, rất bất mãn với những lời Hàn Húc nói "Công tác bảo an ở tiểu khu của chúng tôi làm vô cùng tốt, tuyệt đối sẽ không xuất hiện những con vật này.

"Sống không được, vậy còn chết?" Việt Khê đột nhiên mở miệng. Cô nhìn xung quanh và nói: "Chúng ta đã ở đây lâu như vậy, chủ nhà đều không thấy đi ra, xem ra thật sự là đã có chuyện xảy ra rồi."

Cô đi theo dấu vết trên mặt đất đi đến cửa phòng ngủ, nói: "Bên trong là....."

Đằng sau cánh cửa, cô cảm nhận được có một cỗ âm khí khổng lồ, tựa như một ngọn núi lớn.

Nhân viên bảo an lớn tuổi đưa tay gõ cửa, bên trong không một tiếng động, liền duỗi tay cầm lấy nắm cửa, vặn vặn, nhưng không mở ra được.

"Cửa khóa từ bên trong."

Vậy nói cách khác, chủ nhân ngôi nhà đang ở bên trong phòng ngủ.

Việt Khê nhú mày nói: "Không thể nào trì hoãn được, hơi thở của cô ấy ngày càng yếu dần, các người tránh ra một bên."

Những người khác mặc dù không rõ nguyên nhân nhìn cô, nhưng họ vẫn đứng ra một bên nhường vị trí cho cô.

"Rầm..."

Kèm theo một tiếng vang lớn, cửa phòng ngủ mở ra trước mặt bốn người, Việt Khê chậm rãi thu hồi chân của mình lại, có chút phát rầu mà nói thầm: " Chắc sẽ không đòi tôi bồi thường đâu nhỉ."

Rèm cửa trong phòng ngủ cũng kéo lại, so với bên ngoài phòng còn đen hơn, thật sự không nhìn thấy được cái gì.

"Tôi đi mở đèn lên, ở đâu..... đây rồi."

Khi âm thanh bật đèn vang lên, phòng ngủ lập tức sáng lên, chờ đến khi thấy rõ bên trong phòng ngủ, theo bản năng mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

"Trương...chú Trương, đó.....đó là cái gì vậy?" Nhân viên bảo an sợ tới mức trực tiếp lui về phía sau, đụng trúng Hàn Húc, lắp bắp hỏi nhân viên bảo vệ lớn tuổi kia.

Sắc mặt chú Trương cũng có chút trắng bệch: "Tôi không biết, đây là...rắn?"

Chỉ thấy trên chiếc giường trong phòng ngủ, chắc là nữ chủ nhà đang nằm trên giường, mặc một chiếc váy ngủ màu trắng, sắc mặt tái nhợt, không biết còn sống hay đã chết. Tất nhiên, làm sắc mặt mọi người đại biến

không phải là cô ấy, mà là con vật đang quấn trên người cô. Trên cơ thể cô, một con rắn đen tuyền đang uốn lượn, còn cái đuôi thì trực tiếp quấn mấy vòng trên người cô.

Không biết con rắn kia sống được nhiều năm, thân hình rất to lớn, xoay quanh ở trên giường, trực tiếp quấn toàn bộ chiếc giường dài hơn hai mét lại, mà thân thể của Tô Vân thì bị nó dùng đuôi quấn chặt.

Chú Trương hít một hơi thật sâu, vừa mới nãy bọn họ còn thề chém đinh chặt sắt rằng ở tiểu khu của bọn họ không bao giờ có mấy con này. Thế nhưng hiện tại trước mắt ông ta lại là một con rắn, mà còn là một con rắn màu đen to lớn.

"Tê tê tê..." Con rắn đen quay đầu lại, một đôi mắt đỏ sẫm, trong mắt tràn ngập sự điên cuồng và ác độc.

Hai nhân viên bảo an theo bản năng lui về sau một bước, có một chút sợ hãi.

Một con rắn lớn như vậy, đều có thể trực tiếp ăn thịt một người, bọn họ sao có thể không sợ hãi được.

"Nghe nói loài rắn sẽ không chủ động tấn công con người, chúng ta trước cứ từ từ..."

Lui ra ngoài.

Nhân viên bảo an còn chưa nói xong, liền thấy Việt Khê trực tiếp tiến về phía trước một bước, hần theo bản năng đưa tay muốn kéo người đó trở về, lại không nghĩ rằng lại nắm vào khoảng không.

Như thế nào lại chỉ bắt khoảng không như vậy?

Trên mặt của nhân viên bảo an hiện lên vẻ ngơ ngác không hiểu rõ.

Việt Khê vừa đi vừa nói: "Không còn kịp nữa rồi, hơi thở của Tô Văn ngày càng yếu đi nhiều, còn không cứu cô ấy, thì cô ấy chỉ có chết."

"Tô Văn?" Nhân viên bảo an vẻ mặt kinh ngạc, "Cô ấy không phải dì của cháu sao? Cháu như thế nào kêu trực tiếp kêu tên của cô ấy?"

Hàn Húc: "..."

Cái này hiện tại không phải là trọng điểm đi.

"Con răn kia, rốt cuộc nó là cái thứ gì vậy?" Chú Trương lâm bẫm

NAM CHỦ, ANH TA CÔNG ĐỨC VÔ LƯỢNG

Nguyệt Chiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Editor: Heo Lười

Con rắn khổng lồ vặn vẹo đầu, con người màu đỏ thẫm lạnh lẽo, lưỡi rắn phun ra nuốt vào, thân trên ở phía trên cao, như thể đang uy hiếp, bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công.

Sắc mặt Việt Khê không thay đổi, từ trong ngực móc ra một lá bùa vàng.

Hai nhân viên bảo an thấy cô bình tĩnh như vậy, còn tưởng rằng cô sẽ có biện pháp nào tốt để giải quyết, lại không nghĩ rằng cô thế nhưng lại lấy ra một tấm bùa vàng, như thế nào cũng khiến cho người xem cảm thấy kỳ lạ.

"Cô bé, đừng lộn xộn, mau qua đây." Chú Trương nhanh chóng gọi cô quay về, lại sợ chọc con rắn tức giận, âm thanh nói rất nhỏ nhẹ.

Bị Hàn Húc chặn lại: "Hai chú yên tâm, không có việc gì, em gái cháu rất chuyên nghiệp."

Chuyên nghiệp?

Chuyên nghiệp cái gì? Bắt rắn sao?

"Người không nên xuất hiện ở đây, mặc kệ trong lòng người có bao nhiêu oán khí, thừa dịp bây giờ còn chưa có chết người, hãy thu tay lại đi,

bằng không người sẽ không bao giờ có thể quay đầu lại." Việt Khê thông thả ung dung nói, cô không tùy tiện động thủ, chỉ bởi vì cô cảm nhận được trên người con rắn khổng lồ này một cỗ oán khí thâm chí so với âm khí còn nặng hơn nhiều.

Xem ra, giữa con rắn này với Tô Văn có một số chuyện liên quan.

Cô liếc nhìn Tô Văn đang bị con rắn quấn quanh người, nói: "Nếu người còn không buông cô ấy ra, cô ấy thật sự sẽ chết."

Con rắn ngẩng cao đầu mở cái miệng đỏ to như chậu máu hướng về phía Việt Khê mà cắn tới. Những chiếc răng nanh trong miệng nó nhìn qua vô cùng kinh khủng, nếu bị nó cắn trúng một phát, chỉ sợ khó mà toàn thân thoát khỏi.

"...Xem ra đã không còn lý trí."

Việt Khê thở dài, nhanh chóng lấy ra bùa vàng, ngay lập tức vô số bùa vàng bay ra quấn lấy con rắn.

Một con rắn bằng bùa vàng có thể quấn chặt nó, nhưng mà cách Việt Khê dùng những lá bùa đó giống như đó chỉ là những tờ giấy vô cùng bình thường, coi mấy con rắn đó cũng chẳng là gì. Mấy chục năm qua nó không bước vào nhân gian. Những đạo sĩ này có phải đều phát tài hết rồi không?.

Hiệu quả trừ tà của mấy lá bùa vàng rất tốt, cơ thể khổng lồ của con rắn đang tấn công bỗng chốc cứng đờ mà thống khổ lăn qua lăn lại trong phòng, thân thể to lớn lúc ẩn lúc hiện, âm thanh tê tê tê rít lên vô cùng khủng bố.

Nhân viên bảo an tròn mắt nhìn hết tất cả, lẩm bẩm nói: "Chủ nghĩa khoa học....."

Đi mà kiểm chủ nghĩa khoa học em gái chú ấy, thấy việc như thế này còn ai có thể tin tưởng cái này là khoa học nữa.

Con rắn khổng lồ trông giống như một chiếc chuông đồng, bỗng nhiên phun nọc độc từ trong miệng ra. Việt Khê uốn éo thân thể tránh đi, nọc độc rơi trên mặt đất, sàn nhà lập tức truyền đến âm thanh bị chất độc ăn mòn, trên mặt đất ngay lập tức xuất hiện một cái hố lớn.

"Chết tiệt, mấy người ở lầu trên muốn phá nhà sao? Sàn nhà phá nát hết?" Âm thanh mắng chửi của chủ nhà dưới lầu từ dưới hố truyền lên.

Việt Khê nhìn cái lỗ lớn trên sàn nhà, vẻ mặt không một chút cảm xúc, còn có một chút tức giận trong lòng. Một cái lỗ lớn như vậy, phải cần đến bao nhiêu tiền để sửa chữa đây.

Vốn dĩ ban đầu còn muốn dùng biện pháp nhẹ nhàng để đối xử với nó, lúc này trong lòng Việt Khê cảm thấy tức giận, nghĩ về số tiền phải bồi thường liền thấy lòng đau như cắt.

Năm lá bùa vàng nhanh chóng bắn ra, các lá lôi phù dừng lại xung quanh con rắn khổng lồ, hợp lại thành trận pháp Ngũ Giác Tinh Mang. Chỉ thấy bên trong trận pháp Ngũ Giác Tinh Mang xuất hiện những tia chớp màu tím, giây tiếp theo, sấm chớp xuất hiện, một con rắn từ sấm sét đánh xuống, trực tiếp oanh tạc trên thân con rắn khổng lồ, trong phòng nhanh chóng truyền đến âm thanh ùm ùm của lôi điện đánh ở bên trong.

"Cực phẩm lôi phù, không ngờ còn là cực phẩm lôi phù cấp cao nhất." Đột nhiên có một thanh niên từ bên ngoài tiến vào, nhìn cảnh tượng sấm chớp đánh loạn trong phòng, lập tức liền sửng sốt, "Năm lá bùa lôi phù cực phẩm, cứ như vậy mà ném ra."

Trong lòng hấn kêu một tiếng thật là đau lòng quá đi, cực phẩm lôi phù, chính là cho dù có tiền cũng không mua được đâu, này đây lại một lần ném luôn năm lá, không biết cái gì gọi là xấu hổ lãng phí đồ hay không?

Ngay cả hẳn, tiểu thiếu gia đẹp trai anh tuấn tài giỏi nhất của Bạch gia, cũng chỉ có ba lá thôi, cũng luyện tiếc không muốn dùng.

Sở dĩ gọi nó là cực phẩm lôi phù, bởi vì sức mạnh của nó mạnh gấp nhiều lần sấm chớp bình thường, sấm chớp chớp động, cho dù bọn họ chỉ đứng bên cạnh xem, cũng có thể cảm nhận được sức mạnh kinh khủng của nó, làm cho người ta cảm thấy sợ hãi trong lòng, càng đừng nói là con rắn khổng lồ đang bị nhốt bên trong.

Ánh chớp tím biến mất, thân thể của con rắn khổng lồ âm âm ngã xuống đất, rồi sau đó lại ở trước mắt của mọi người, cơ thể từ từ thu nhỏ lại, trong chớp mắt chỉ còn lại một mảnh da màu đen.

"...Đây là.... Kết thúc rồi sao?" Bộ dạng của nhân viên bảo an vẫn chưa lấy lại tinh thần, bộ dạng bị khủng hoảng vẫn chưa lấy lại tinh thần được.

Việt Khê bước tới nhặt lấy mảnh danh rắn màu đen nam dưới sàn nhà, khẽ cau mày nói: "Chạy trốn"

Thanh niên vừa rồi đi tới, nhìn thấy mảnh da rắn đen kia, kinh ngạc nói: "Cái đó là do con rắn âm kia lưu lại mảnh da này, cũng có thể là nguyên nhân lớn nhất để cho linh hồn con rắn có thể hiện thân. Mảnh da lớn như vậy, chỉ sợ con rắn này không dưới trăm năm."

Việt Khê trầm mặc trong chốc lát rồi nói: "Cái vật nhỏ như thế này, đều sẽ mang theo một chút linh tính, không biết đã mất mạng thế nào."

Người thanh niên kia cũng nói: "Đúng vậy, cái xác như thế này, có thể làm được vài thứ phòng thân rất tốt."

Việt Khê dường như bây giờ mới chú ý tới anh ta, nhìn anh ta khẽ nhíu mày nói: "Anh là ai?"

Nhân viên bảo an a một tiếng, nói: "Đúng vậy, cậu là ai? Như thế nào có thể đến tiểu khu này của chúng tôi? Có đăng ký không?"

Người thanh niên liền ha ha mấy tiếng: " Tôi tên là Bạch Tề Tinh, Bạch gia chúng tôi chuyên về xem sao bói toán. Lần này tôi đến đây, là bởi vì cảm nhận được tiểu khu của các người âm khí nặng nề, nên theo luồng âm khí này đến được đây. Chỉ là không nghĩ tới, ở đây đã có đồng đạo đến trước rồi."

Hắn có chút ngạc nhiên nhìn Việt Khê nói: "Không biết đồng đạo cô đây là người của gia tộc nào, tại sao từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ gặp cô?"

Việt Khê suy nghĩ một chút và nói: "Tôi là người Việt gia."

"Việt gia?"

Bạch Tề Tinh suy nghĩ nửa ngày, cũng nghĩ không ra trong giới của bọn họ có gia tộc Việt gia, ngay cả Việt tiểu thư này, hẳn cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp hoặc nghe thấy qua, nếu thật sự ở trong giới này của hắn, không có khả năng hắn không thể nào biết được.

Chẳng lẽ là gia tộc lánh đời?

Bạch Tề Tinh suy nghĩ rối loạn trong lòng, lại nghĩ tới lúc Việt Khê ném mấy cái bùa cực phẩm lôi phong kia, trong lòng lại đau như cắt, nhịn không được nói với Việt Khê: "Việt tiểu thư, lá bùa mà chị mới dùng, là người lớn trong nhà cho cô sao? Cô cũng đừng trách ta lắm miệng..."

"Không phải người lớn trong nhà cho, là tôi tự vẽ."

"...Đối phó với một con âm xà, không cần phải dùng tới đồ vật tốt như vậy, thật sự quá lãng phí.....Từ từ, cô nói do chính cô tự mình vẽ?" Nói đến một nửa, Bạch Tề Tinh trừng to đôi mắt, cực kỳ khiếp sợ nhìn Việt Khê.

Việt Khê gật gật đầu, theo lẽ thường mà nói: " Những lá bùa mà tôi dùng, đều do chính tay tôi vẽ."

Bạch Tề Tinh hai mắt tỏa sáng nhìn cô, mặt dày hỏi: "Như vậy, cô có thể bán cho tôi mấy tấm được không? Tôi có tiền."

Có tiền?

Việt Khê nhìn vẻ mặt của hần lập tức liền nghiêm túc, lấy điện thoại mở cửa hàng của mình trên TaoBao ra, nói: "Đây là cửa hàng trên TaoBao của tôi, anh muốn mua loại gì thì lên đó đặt hàng đi."

Bạch Tề Tinh nhìn thoáng qua tên cửa hàng, nhanh chóng lấy điện thoại ra nhập tên cửa hàng.

"....Đây là thủy phù? Hàng cực phẩm chỉ ba nghìn tệ?"

"Lôi phù.....ôì trời ơi, cực phẩm lôi phù giá năm nghìn tệ?"

"Tật phong phù giá hai nghìn tệ..."

Sau khi xem xong số lượng hàng hóa ít ỏi đến đáng thương trong cửa hàng, trong lòng Bạch Tề Tinh có chút phức tạp.

Cái giá này thật con mẹ nó, quá rẻ đi.

Cực phẩm lôi phù kia, ở bên ngoài bán một cái giá trên trăm vạn, thế nhưng nơi này giá chỉ năm nghìn tệ. Trêu trọc hần?

Xoát xoát xoát, Bạch Tề Tinh nhanh chóng đặt đơn hàng, đem toàn bộ bùa trong cửa hàng mỗi cấp mua một ít. Cực phẩm lôi phù hần mua tổng cộng hai mươi cái, thực ra hần muốn mua nhiều hơn, nhưng hần lại sợ Việt Khê bị cạn kiệt sức lực, vì vậy đành phải từ bỏ.

Sau khi đặt đơn xong, hắn nói: "Cái giá của cô đưa ra quá thấp, như cái thủy phù, có tác dụng tẩy tâm bị dơ bẩn, bình thường ở ngoài giá đã mấy vạn tệ, cực phẩm cho dù người có đưa ra giá cao cỡ nào cũng không có người bán, cái giá này của cô thật sự quá thấp."

Quá thấp?

Việt Khê trừng lớn đôi mắt, từ trước đến nay cô còn tưởng cái giá mình đưa ra đã cao quá rồi.

Bạch Tề Tinh nhìn bộ dạng này của cô liền biết cô không nắm được giá cả trên thị trường, càng khẳng định suy đoán trong lòng mình là đúng. Xem ra thật sự cô đến từ gia tộc lánh đời, cho nên có thể có được một kẻ yêu nghiệt như thế này.

"Tới, đưa điện thoại của cô tới đây, tôi làm cho cô..." Bạch Tề Tinh lấy điện thoại di động của Việt Khê, ngón tay lạch cạch thao tác trên điện thoại.

Những giá này, toàn bộ đều sửa lại hết, giá thấp như vậy, thật làm mất mặt lá bùa này quá đi.

Bên kia Hàn Húc hơi chớp mắt, xoa đầu Việt Khê hỏi: "Còn người này thì làm thế nào đây? Gọi xe cứu thương đến sao?"

Ban đầu Việt Khê muốn hỏi cậu, sao không tự mình xoa đầu của mình, nghe cậu vừa hỏi, liền ném vấn đề này ra sau đầu, nói: " Trước mắt kêu xe cứu thương đi."

Cô đi qua kiểm tra thân thể Tô Văn lại một chút, đem âm khí trong cơ thể cô ấy xử lý một chút, sau đó lấy ra một thanh tâm phù (* nghĩa là cái phù đó giúp tinh thần ổn định hơn í*) đốt lên sau đó cho vào nước để cô ấy uống.

Nhân viên bảo an nhìn thấy kỳ lạ, có một người trẻ tuổi khác đến sau, liền thấy tò mò đi lên, nói: "Thì ra trong tivi diễn đều là sự thật, quả nhiên là cần phải uống nước bùa."

Bạch Tề Tinh ở bên kia cũng không ngẩng đầu lên nói: "Cái này không có, uống cái bùa này chỉ để cho thuận tiện dễ dàng nuốt xuống thôi, còn cách đúng hơn là anh phải nhai lá bùa đó, nếu so ra uống với ăn thì uống nó dễ uống hơn là ăn."

Nhân viên bảo an: "..."

Việt Khê lấy một lá bùa từ trong tay của Tô Văn đã biến thành màu đen, đây là lá bùa mà cô ấy đã mua trong cửa hàng của cô. Bây giờ toàn bộ đều nhiễm âm khí, một chút linh khí đều không còn.

Cũng khá may mắn là có tấm bùa hộ thân cho cô ấy, bằng không chỉ sợ Tô Văn đã sớm mất mạng.

Rót nước bùa xong, sắc mặt Tô Văn cuối cùng khí sắc cũng tốt lên một chút, nhìn có vẻ có sức sống, chứ không tái nhợt nhìn như xác chết.

Việt Khê hô một tiếng, cầm lấy ngón tay của Hàn Húc điểm mi tâm của Tô Văn.

Nhân viên bảo an nhìn thế lại hỏi: "Làm phép này gọi là phép gì?"

Việt Khê giải thích: "Đây là linh đài, vừa rồi ta mới tôi mới làm một phép linh đài cho cô ấy, để bảo vệ tinh thần cô ấy không bị hỗn loạn."

Bạch Tề Tinh cũng nói: "Phép linh đài, cần phải có cao tang đặc đạo mới làm được, chỉ cần hơi dính một chút công đức thôi, bảo đảm tâm thanh tịnh, không bị dính tà khí."

Một người có công đức lớn, với công đức của mình, đó có thể là khắc tinh của âm khí.

Sau khi hấn nói xong ngẩng đầu lên, chờ tới khi thấy Hàn Húc đứng bên Việt Khê, hai mắt hấn liền trừng lớn.

Ánh sáng công đức tỏa hào quang sáng chói, quả thật làm cho người ta cảm thấy chói mắt.

"Người anh em à...."

"Tôi không làm hòa thượng, cũng không có hứng thú gì với nghề này của các người."

Bạch Tề Tinh: "... " như thế này làm hấn còn nói được gì nữa.

"...Đây là cái gì?" nhân viên bảo an đột nhiên sợ hãi kêu lên. Chỉ vào tay của Tô Văn đang nằm trên giường.

NAM CHỦ, ANH TA CÔNG ĐỨC VÔ LƯỢNG

Nguyệt Chiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Editor: Heo Lười

Chỉ thấy Tô Văn nằm trên giường, cánh tay trắng bóng loáng mọc vảy đen toàn bộ cánh tay, sờ lên những chiếc vảy mang theo vài phần lạnh băng, lúc Việt Khê thu tay lại còn bị những chiếc vảy đó cắt bị thương, một giọt máu rơi tách trên cánh tay của cô ấy.

"Đây là cái gì?" nhân viên bảo an cảm thấy kinh hoàng, cánh tay này, chỗ nào giống cánh tay của con người chứ?

Bạch Tề Tinh thần sắc nghiêm trọng, nói: "Là độc âm xà, trên người cô lấy như thế nào lại xuất hiện độc âm xà chứ?"

"Độc âm xà là cái gì?" Nhân viên bảo an hỏi.

Bạch Tề Tinh giải thích nói: "Cái thứ âm độc này, nói đúng hơn đó là nhân quả, cô gái này đã làm gì đó tổn thương đến con rắn tinh này, nên phải chịu nhân quả vào người. Âm xà nhập thể, trên người từ từ sẽ mọc vảy rắn toàn thân, mới bắt đầu là tay chân, sau đó là thân thể, cuối cùng là mặt. Vảy rắn sẽ bao trùm toàn bộ cơ thể của cô ấy. Chờ đến lúc đó, toàn thân đều là vảy rắn, người không ra người quỷ không ra quỷ, những chỗ vảy rắn mọc lên, sẽ còn chịu cảnh đau đớn do bong tróc da thịt."

Nghe hẳn giải thích xong, nhân viên bảo an nhin không được hít một ngụm khí lạnh, thương hại nhìn Tô Văn đang nằm trên giường một cái, nói:

"Như thế này cũng thảm quá đi."

Việt Khê lãnh đạm nói: "Gieo nhân nào gặt quả ấy, nếu đó là nhân quả do cô ấy tạo ra thì cô ấy phải nhận. Nếu không phải cô ấy làm ra việc gì xấu đối với con rắn tinh đó, thì cũng sẽ không bị nó ghi hận, thậm chí còn mọc vảy rắn trên người."

Cô có thể giúp cô ấy loại bỏ âm khí, nhưng không thể giúp cô ấy giải độc âm xà. Bởi vì đây là hậu quả mà cô ấy phải nhận. Muốn tháo chuông thì cần phải tìm người buộc chuông đã, nếu muốn giải quyết độc âm xà, thì phải tìm được con rắn đó.

Nhưng xem ra con rắn kia một bụng đầy oán khí, cũng không giống kẻ có lòng dạ tốt bụng.

Bạch Tề Tinh thở dài, có chút khó xử nói: "Kỳ thật vẫn còn có một cách, độc âm xà giống ấu trùng xương, một khi nó đã bám vào xương, dùng linh lực tạo thành một con dao sau đó thì cạo từng lớp từng lớp xương bị nhiễm độc âm xà ra, như vậy cũng được rồi."

Đương nhiên, phương pháp này cũng đem lại cho người đó một nỗi đau đớn thống khổ, thật sự cũng không khó để tưởng tượng, cái đau đớn do bị cạo từng lớp xương, không có trải qua trên chính cơ thể mình, bạn sẽ khó có thể nào hình dung ra được. Mọi người chỉ nghe hăn nói thôi, đều nhin không được cảm thấy như thế chính mình đang bị đau.

"Cạo xương.....Chỉ sợ chưa cạo ra hết lớp xương bị nhiễm độc âm xà, thì người đã bị đau đớn mà chết rồi."

Việt Khê nói: "Việc này trước mắt không cần vội, con rắn kia xem ra là kẻ có thù tất báo, lần này ra tay không thành công, khẳng định nó sẽ không cam lòng, sẽ còn quay lại tìm cô ấy, trước tiên chúng ta phải đem Tô tiểu thư đi bệnh viện đã."

Nghe cô ấy gọi Tô Văn là Tô tiểu thư, trong lòng hai nhân viên bảo an a lên một tiếng, quả nhiên là như thế.

Từ khi vào nhà và cho tới khi nhìn thấy động tác của hai người Hàn Húc và Việt Khê, hai người liền cảm thấy hai đứa nhỏ này không phải là cháu trai cháu gái của vị Tô tiểu thư kia, có điều ít nhiều gì cũng phải cảm ơn bọn chúng, bằng không thì chủ nhà chết ở trong đây bọn họ cũng không biết được. Có lẽ qua người ngày nữa tháng bọn họ mới phát hiện ra, chủ nhà ở đây chết ở trong phòng, chỉ cần nghĩ đến thôi cũng cảm thấy hoảng sợ.

"Thì tôi nói rồi, tuy rằng vị Tô tiểu thư kia gương mặt thanh tú, nhưng mà hai đứa nhỏ này lại xinh đẹp hơn rất nhiều, một chút cũng không giống người một nhà." Nhân viên bảo an ở bên kia nói thầm.

Chú Trương nhịn không được duỗi tay vỗ đầu hấn một cái, tiểu tử thúì, cái này mà là trọng điểm hả?

Xe cứu thương đi vào trong tiểu khu, làm cho nhiều người vây lại xem, không biết ở đâu xảy ra chuyện.

Việt Khê đi theo bọn họ lên xe cứu thương đi đến bệnh viện, bác sĩ trên xe nhìn thấy vảy rần trên người Tô Văn, bọn họ rất tò mò, cái đó, nhìn như thế nào cũng không thể nào mọc trên người của con người được.

"...Chẳng lẽ là người vượn" Có một bác sĩ thực tập lẩm bẫm nói nhỏ.

".....Thì cho dù là người vượn đi, cũng nên có lông dài, hoặc biến thành người vượn đi, cậu có thấy trường hợp nào không giống vậy chưa?" Những người đi cùng anh ta không thể không tròn tròn mắt nhìn.

Sau khi kiểm tra cẩn thận cho Tô Văn xong, phát hiện thân thể của cô ấy không có gì đáng trở ngại cả, nhưng mà sau khi suy xét đến những chiếc

vảy lỳ lợm mọc trên người cô ấy, vẫn nên chuyển cô ấy vào phòng bệnh, cho y tá một ngày đến kiểm tra cô ấy bảy tám lần.

Chờ sau khi chuẩn bị mọi thứ xong hết, bên ngoài đều đã tối, cũng nên đi ăn tối thôi.

"Hay là kêu đồ ăn bên ngoài?" Hàn Húc nhẹ giọng hỏi.

Bạch Tề Tinh ai một tiếng, nói: "Tôi biết gần đây có một quán lẩu dê, siêu cấp ngon, vừa đúng lúc người ở tiệm này gọi điện cho tôi qua đó làm chút chuyện, chúng ta cùng nhau đi chung đi, tôi mời mọi người."

Cửa hàng lẩu dê nằm ở trên đường từ bệnh viện đi qua một cái ngã tư nữa là đến, kiến trúc cổ kính, vào ban đêm con treo hai cái đèn lồng màu đỏ lớn trên cao, chiếu lên khuôn mặt của người đi vào đều biến thành đỏ rực, đi vào bên trong, bên trong nhân viên phục vụ mặc một thân trang phục cổ trang, thấy bọn họ đi vào, đồng thanh hô to: "Khách nhân mời vào bên trong."

Trong nháy mắt đó, có một loại cảm giác như đang xuyên không quay về thời cổ đại.

"Lẩu dê của tiệm này, ở đây họ chế biến thịt dê rất ngon, một chút vị tanh cũng không có, còn có ở đây họ đều chọn những con dê non từ năm đến sáu tháng tuổi, ăn vào tràn ngập vị tươi mới." Bạch Tề Tinh giải thích cho bọn họ biết một chút, đối với cửa hàng lẩu này sùng bái vô cùng.

Khi nồi lẩu được đưa lên, Bạch Tề Tinh trả lại điện thoại của Việt Khê cho cô ấy, nói: "Xong rồi, hàng hóa trong cửa hàng của cô tôi đều giúp cô đem toàn bộ giá cả điều chỉnh lại một chút hết toàn bộ. Còn tốt là hồi trước cô bán ra được rất ít, bằng không cô đã bị kiệt sức mà chết rồi. Vốn dĩ vẽ những lá bùa này rất khó, càng đừng nói là vẽ những lá bùa cực phẩm như vậy, cái đó vừa lãng phí sức mạnh vừa lãng phí tinh thần lực của mình."

Vẽ bùa rất khó sao?

Biểu cảm của người hay vẽ những lá bùa này, Việt Khê, cực kỳ không biết đến cảm giác của việc này.

Việt Khê nhận lấy di động nói: "Cậu mua bùa rất nhiều nhưng hiện tại đều không có sẵn, tôi trở về đều vẽ hết liền ngay cho cậu, cậu có cần gấp không?"

Bạch Tề Tinh xua tay nói: "Không cần gấp, tôi rất rảnh rồi.....mà nói này, không biết cô năm nay bao nhiêu tuổi?"

Tới lúc này, hần mới nhớ tới việc hỏi Việt Khê bao nhiêu tuổi, thoạt nhìn qua, bộ dạng này còn rất nhỏ tuổi, không phải sẽ còn là trẻ nhỏ chứ?

Không không không, không phải thế, có thể vẽ ra bùa cực phẩm như vậy, điều đó có nghĩa là thực lực của cô ấy rất cao thâm chứ không phải dạng vừa, thực lực như vậy, sao có thể còn nhỏ được cơ chứ?

Nhiều nhất, có thể giống như hần đang học đại học, gương mặt trẻ con gì gì đó, có người trời sinh đã có được như thế rồi.

".....Năm nay tôi mười bảy tuổi." Việt Khê không biết vì sao hần lại muốn hỏi tuổi của mình, nhưng mà cái này cũng không phải là cái gì không nói được, cũng liền nói.

Mười bảy....

Biểu tình của Bạch Tề Tinh cứng đờ, hần đặt đầu của mình xuống mặt bàn, lẩm bẩm nói: "Người so với người thiệt muốn tức chết người khác mà, cũng may tôi là người có trái tim rất phóng khoáng, nếu không sẽ ghen tỵ đến ghen khuyển mà chết mất."

Hàn Húc thấy hần suy nghĩ như vậy, không thể không nhất môi cười nhẹ mọ cái, nhin không được nhắc ly trà thối uống một ngụm, không phải là hần có một trái tim phóng khoáng mà là thiếu tâm nhân.

Cửa hàng lẩu này thật sự ăn rất ngon, hương vị thịt non mềm, miếng thịt kia cắt rất mỏng, đỏ trắng sắp xếp ngay ngắn nằm trong đĩa, nước lẩu chế biến tinh tế, chỉ cần gắp một miếng thịt vừa nhúng xuống một chút là có thể nhắc lên ăn ngay, khi vừa đem miếng thịt bỏ vào trong miệng hương vị non mềm của miếng thịt làm cho người ăn tưởng tượng như muốn nuốt luôn đầu lưỡi của chính mình vậy.

Thật sự ăn rất ngon!

Việt Khê cũng không coi trọng việc ăn uống lắm, nhưng tốc độ gắp thức ăn của cô lúc này cũng nhìn không được nhanh hơn một chút.

Tục ngữ thường nói, cùng nhau ăn cơm là phương pháp đơn giản kéo mọi quan hệ đến gần nhau hơn nhất, cơm nước xong xuôi, sự xa cách của ba người cũng rút ngắn bớt đi.

Bạch Tề Tnh như nhớ đến cái gì, liếc mắt nhìn Việt Khê một cái, trên mặt mang theo vẻ lấy lòng cười cười nói: "Việt Khê, hàng của cô, không cần tới cửa hàng lấy hàng phải không? Thuận tiện, khi cô vẽ bùa, tôi có thể xem được không? Tôi bảo đảm với cô, tôi tuyệt đối không làm phiền tới cô, tôi sẽ thật yên tĩnh."

Hần làm bộ dạng ngoan ngoãn.

Việt Khê nói: "Vẽ bùa thực sự rất buồn chán, anh không sợ buồn chán sao?"

"Sẽ không đâu, tôi thích nhất là vẽ bùa, khi vẽ bùa tôi rất vui vẻ." Bộ dạng kia, giống như đứa trẻ khóc là không muốn vẽ bùa cùng hần không giống nhau.

Việt Khê còn chưa nói thành lời thì Hàn Húc ngữ khí ôn hòa nói: "Theo như tôi biết, muốn vẽ bùa thì phải cần một chỗ rất yên tĩnh, cần phải tĩnh tâm, chỉ cần hơi phân tâm một chút, người bị quấy rầy rất khó để có thể vẽ bùa thành công. Bạch tiên sinh yêu cầu này của anh, chỉ sợ không có biện pháp nào có thể đáp ứng được."

Bạch Tề Tinh gãi đầu, bị từ chối cũng không tức giận, có chút ngượng ngùng nói: "Thực sự xin lỗi, yêu cầu này của tôi thực sự có chút quá phận, tôi chỉ muốn xem thử bùa cực phẩm rốt cuộc là vẽ như thế nào thôi."

Hắn cầm lấy ấm trà rót cho Việt Khê một ly, nói: "Việt Khê à, cô đừng giận tôi nha."

Việt Khê liếc mắt nhìn Hàn Húc một cái, Hàn Húc nhìn cô cười một cái.

Kỳ thực không có quấy rầy cô.

Nhưng nghĩ nghĩ, Việt Khê thấy những lời này cũng không nên nói ra bên ngoài.

"Thời gian này, Tô tiểu thư kia chắc cũng nên tỉnh rồi." Hàn Húc nhìn thoáng qua thời gian nói.

Ba người thu thập một chút rồi cùng nhau trở về, lúc đi đến cửa bệnh viện, di động của Bạch Tề Tinh vang lên, cùng bọn họ nói một chút, rồi đi sang một bên nghe điện thoại.

"Để cho em cùng Dung nhi đi Hàn gia, em đi đâu rồi?" Khi điện thoại được kết nối, bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói âm lãnh. Khiến cho Bạch Tề Tinh vừa nghe đến đã rụt người lại.

Bạch Tề Tinh cố giải thích cho bản thân mình: "Em không có đi loạn, em chỉ là ở trên đường phát hiện ra một chỗ có âm khí quá nặng, liền đi qua

xem xét. Anh cả, em nói với anh, em gặp được hai người vô cùng lợi hại, bọn họ một người tên là Việt Khê, người kia tên là Hàn Húc..."

Ngắn gọn đem mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay kể lại hết, Bách Tề Tinh vô cùng đặc ý nói: "Em mua vài lá bùa, giá cả còn đặt biệt rẻ, còn làm em rất ngưỡng khi mua chúng."

Bạch Kỳ Thạch trầm mặt trong chốc lát rồi nói: "Cứ cho là cô ấy dùng bùa cực phẩm đi, nhưng cũng không nhất định là do cô ấy vẽ, có lẽ cô ta chỉ muốn lừa em thì sao? Em thật sự tin tưởng."

"Không thể nào, cô lừa em để làm gì?" Bách Tề Tinh buột miệng nói.

Đại khái xem em như thằng ngốc đi.

Anh cả Bạch gia trong lòng trầm mặc suy nghĩ, cho dù là gia tộc lánh đời đi, nhưng ở đó cũng không có họ Việt, vậy Việt Khê này từ đâu chui ra đây.

"Tính ra em bị lừa cũng xứng đáng, có điều theo như em nói, đối phương cũng có một chút bản lĩnh." Bạch Kỳ Thạch sắc mặt ngưng trong nói, nhìn ngọn đèn bên ngoài cửa sổ nói: " Dựa vào lời em nói, năm lá bùa cực phẩm lời phù kia, hẳn là ngũ lôi tinh trận pháp, trận pháp này uy lực cường đại, con rắn âm kia thế nhưng lại có thể từ trong trận pháp mà chạy thoát, có khả năng nó không phải là rắn bình thường."

"Không phải rắn bình thường, vậy nó là cái gì?"

"... Thường luồng..."

NAM CHỦ, ANH TA CÔNG ĐỨC VÔ LƯỢNG

Nguyệt Chiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Editor: Heo Lười

Từ rắn biến thành giao long, cái đó không chỉ cần thời gian, mà còn cần có vận may nữa, không biết con rắn đã tu luyện hết bao nhiêu năm mới luyện được tới độ này, cũng không thể nào biết được có chuyện gì xảy ra, đột nhiên chết như vậy, chỉ còn âm hồn ở lại trên trần gian, không siêu thoát được.

Nghĩ vậy, trong lòng Bạch Tề Tinh có chút tiếc nuối.

Hiện tại là thời kỳ pháp thuật cuối cùng, linh khí trời đất cạn kiệt, động vật thực vật muốn tu luyện là chuyện không dễ dàng, rắn và giao long, chính là biến hình dị dạng, càng đừng nói là hiện tại trời đất thiếu linh khí trầm trọng, thật sự đáng tiếc.

"...Con rắn đó cả người toàn oán khí, càng không thể trêu chọc nổi nó, em vẫn nên ít tiếp xúc với nó đi." Anh cả Bạch gia nhin không được nhắc nhở, đối với đạo sĩ bọn họ mà nói, diệt trừ yêu ma, đây là trách nhiệm của người tu đạo, đáng tiếc Bạch Tề Tinh tu vi thấp, làm anh cả như Bạch Kỳ Thạch thật sự không an tâm trong lòng.

Bạch Tề Tinh ừ một tiếng, suy nghĩ rốt cuộc con rắn kia cùng với Tô Văn cuối cùng là có chuyện gì đã xảy ra, sau khi nó chết cứ một lòng muốn ám lấy Tô Văn không bỏ. Còn có độc âm xà, Tô Văn rốt cuộc đã làm cái gì, để nó ghi hận đến như vậy.

" Trong lòng em hiểu rõ" Bạch Tề Tinh duỗi tay nắm lấy lá của cái cây đứng bên cạnh kéo xuống, cũng không đem lời của anh trai mình nói để trong lòng, lại nghĩ tới Việt Khê, nhin không được nói: " Vốn dĩ còn muốn hỏi Việt Khê xem khi cô ấy vẽ bùa có thể xem được một chút hay không, nhưng đáng tiếc là lại bị cô ấy từ chối rồi."

Bạch Kỳ Thạch:"....."

" Em có bị điên không?" Hãn nhin không được hỏi.

Bạch Tề Tinh: " Làm gì lại mắng em?" Trong lòng buồn bực.

Bạch Kỳ Thạch thật sự hít thật sâu một cái, để tránh cho bản thân mình bị chính em của mình làm cho tức chết, nói: " Vẽ bùa cần phải tĩnh tâm, một chút quấy rầy đều không thể nào chịu được, linh khí đều ngưng tụ ở ở đầu mũi, khi đó cũng là lúc yếu nhất của tu sĩ. Em mới gặp người ta lần đầu tiên, liền đưa ra yêu cầu như vậy, ai cho em mặt mũi chứ? Lập tức đi xin lỗi người ta cho anh, bằng không em cũng đừng hòng quay về nhà."

Nói xong, hãn ngay lập tức cắt điện thoại, Bạch Tề Tinh cầm di động nửa ngày không hồi phục lại tinh thần.

"Dữ quá đi" Hãn nhỏ giọng nói thầm.

Bên trong bệnh viện Tô Văn đã tỉnh, trên tay đang truyền dịch, đang ngồi trên giường ngẩng người, ánh mắt trống rỗng biết rõ nhìn nơi đâu.

Bộ dạng của cô ấy cũng coi như thanh tú, tục ngữ nói một trắng che ba xấu (* ý ở đây là chị này chỉ được cái trắng nên che đi đi mấy cái xấu của chị ý ak), cô ấy có một làn da trắng mịn, giá trị nhan sắc cũng cao hơn bảy phần. Đáng tiếc, hiện tại thần sắc cô nhợt nhạt, cánh tay lộ ra bên ngoài bị vảy đen che kín toàn bộ, Việt Khê chú ý thấy vảy đen thế mà đã lan tới cổ của cô ấy rồi.

Đại khái không bao lâu nữa sẽ lan tới mặt của cô ấy, đều sẽ mọc loại vảy xấu xí này.

Nhìn thấy Việt Khê và Hàn Húc, Trong mắt Tô Văn có chút mờ mịt, nhưng rất nhanh, cô liền nhớ ra Việt Khê là ai, cô cũng từng xem qua ảnh trên weibo của Việt Khê.".....Cô....." Cô mở miệng, thanh âm khàn khàn khó nghe.

Việt Khê đem cơm tối cô mua cho cô ấy để trên bàn, nói: " Con răn âm kia tuy rằng đã bị đuổi đi, nhưng mà xem bộ dạng nó không cam lòng, có lẽ rất nhanh sẽ quay trở lại tìm cô."

Nghe vậy, biểu tình Tô Văn nháy mắt thay đổi, vội nói: " Cứu cứu tôi, cầu xin cô cứu tôi, tôi còn chưa muốn chết."

" Nếu muốn cho người khác cứu cô, trước tiên cô phải nói cho chúng tôi biết, cô rốt cuộc như thế nào lại đắc tội với con răn kia, làm cho nó dù chết, cũng phải quẩn lấy cô." Bạch Tề Tinh từ bên ngoài bước vào phòng, nói xong câu đó cũng mặc kệ ánh mắt vừa lóe lên của Tô Văn. Nói với hai người Việt Khê: " Anh trai của tôi nói, con răn kia, rất có thể là giao long, thực lực rất mạnh. Nếu bị nó ghi hận, đó cũng không phải là chuyện tốt gì,tôi nghĩ việc này chúng ta không nên nhúng tay vào thì hơn."

" Không" Nghe hẳn nói như vậy, Tô Văn không thể nào ngồi yên một chỗ được, " Các người không cứu tôi, nó nhất định không bỏ qua cho tôi. Tôi biết nó muốn báo thù, nó muốn tôi chết."

" Báo thù?" Hàn Húc nhếch môi cười, " Xem ra, trong này còn có chuyện gì chúng tôi không biết, Tô tiểu thư, nếu muốn chúng tôi cứu cô, vậy hãy đem mọi chuyện nói ra cho chúng tôi biết hết đi. Cô hẳn là cũng thấy trên người của cô mọc ra những chiếc vảy đó là do độc âm xà, theo thời gian di chuyển,vảy đó sẽ bao trùm hết toàn bộ cơ thể cô, bao gồm luôn

cả mặt. Chờ đến một ngày nào đó, cô liền người không ra người quý không ra quý. Tôi tin tưởng, cô cũng không muốn việc này đi đến mức đó đi."

Ánh mắt nhịn không được nhìn trên cánh tay, đồng tử Tô Văn co rút lại, chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng kia, cô liền cảm thấy sợ hãi không thôi.

" Chuyện này không liên quan đến tôi" Tô Văn nhịn không được khóc lớn lên, vừa khóc sụt mướt vừa đem mọi chuyện nói ra.

Khoảng thời gian trước công ty của họ tổ chức đi du lịch, chuyện tốt như vậy, bọn họ khó có được thời gian nghỉ ngơi, hiện tại còn có thể đi du lịch miễn phí, ai sẽ không vui vẻ chứ? Lúc ấy Tô Văn vui vẻ sung sướng chuẩn bị từ lâu, lại không nghĩ rằng, sau đó lại xảy ra nhiều chuyện đến vậy.

" Nơi chúng tôi đến là thành phố Y, ở đó có một ngôi làng miêu, phong cảnh rất đẹp, còn có thể leo núi..."

Con người ở trong làng miêu rất tốt, phong tục tập quán ở đây cũng rất đơn giản, không khí rất trong lành. Ở gần đó có một ngọn núi có tên " Long long âm sơn", ngọn núi này rất cao, còn ít cây cối. Các đồng nghiệp của tôi leo lên đó, sau đó họ nhìn thấy một con rắn trên núi.

"Lúc đó con rắn ấy nằm trong một cái hố sâu, cơ thể nó không to, trên đầu nhỏ còn có hai cái sừng nhỏ." Trong ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi, thanh âm Tô Văn run rẩy tiếp tục nói: " Nó nằm yên ở đó, đầu to thân nhỏ, mấy đồng nghiệp đó của tôi nói có khả năng con rắn này có độc, đề nghị chúng tôi đập chết nó để nó không đi ra bên ngoài làm hại con người."

Nghe thế, Bạch Tề Tinh nhịn không được hít vào một hơi, nói: "Cho nên các người liền đánh chết nó?"

Tô Văn hơi cúi đầu xuống gật gật, âm thanh nhỏ như muỗi kêu nói: " Bọn họ dùng đá ném chết nó, lúc ấy lại không biết vì sao nó không chạy."

Cho nên bọn họ cũng không cần tốn nhiều công sức đã giết được con rắn đó. Thần sắc của Hàn Húc liền trầm xuống: "Nếu tôi đoán không sai thì con rắn đó đang trong quá trình tiến hóa, vì thế nên không có sức lực để đánh trả. Cũng khó trách người ta tới tìm cô, cả người đầy oán khí."

Trong lòng Bạch Tề Tinh có một cỗ tức giận, nhịn không được ở trong phòng xoay vài vòng, có chút tức giận nói: "Nếu như là tôi, tôi cũng tức giận, cũng rất hận. Tu luyện mấy trăm năm, mắt thấy tiến hóa chuẩn bị thành công, lại cố tình gặp phải nhóm người mấy người, phá hủy tu vi của nó không nói, còn giết chết nó nữa,"

Tô Văn khóc rờn nói: "Chúng tôi không biết, hơn nữa, tôi cũng không ra tay, đều là do người khác làm."

Việt Khê vẫn luôn trầm mặt nói: " Ngay cả cô cũng không tránh được chuyện này, những người khác chỉ sợ tình hình cũng không được tốt, không bằng cô gọi điện thoại cho đồng nghiệp của cô hỏi thăm một chút."

Tô Văn chớp chớp mắt, ừ một tiếng, lấy điện thoại ra gọi ngay cho những đồng nghiệp có quan hệ tốt với mình, muốn hỏi xem tình hình có tốt không. Đáng tiếc, điện thoại gọi không có ai bắt máy.

" Cô còn cách liên lạc nào khác của đồng nghiệp của cô không? Cũng hỏi một chút thử xem." Bạch Tề Tinh nói.

Tô Văn gật đầu nói, miễn cưỡng làm cho bản thân của mình được tỉnh táo, gọi điện thoại cho những người khác.

" Đô đô đô~"

Điện thoại vang lên vài tiếng liền kết nối, sau đó liền có một âm thanh mệ mệ vang lên: " A lô"

" A lô xin chào, là nhà của Hứa Thường phải không? Tôi tìm Hứa Thường."

" Tìm Thường Thường nhà tôi à, Thường Thường nhà tôi bị bệnh, đang ở bệnh viện."

" Bị bệnh? Bệnh gì ạ?"

".....Cái này..... Ai, dù sao cũng chính là bệnh nặng." Bên kia nói chuyện mơ hồ, cũng không nói rõ bệnh trạng.

Sau khi cúp điện thoại, người phụ nữ nhìn di động thở dài thật sâu, đi vào phòng con gái mình nằm ở bên cạnh, bên trong phòng lớn, còn có một cô gái vốn dĩ ban đầu rất xinh đẹp nhưng hiện tại lại không một chút sức sống nằm trên giường, phần da lộ ra bên ngoài của cô, toàn bộ bị bao phủ bởi một lớp vẩy đen, những chiếc vẩy kia mang theo vẻ lạnh băng, nhìn thấy vô cùng đáng sợ.

Nhìn bộ dạng này của con gái mình, người phụ nữ nhịn không được lau nước mắt đi tới: " Con gái đáng thương của tôi."

Trong góc tối, có bóng của một con rắn đen vừa hiện lên, đôi mắt mang theo sự hận thù dữ dội.

" Bên kia không nói rõ là bị bệnh gì, có vẻ như là một căn bệnh rất kỳ lạ." Hàn Húc hơi hơi mỉm cười, nhìn về phía Tô Văn. "Có thể là cũng giống với Tô tiểu thư, cả người đều đã mọc vẩy rắn. Nhưng có khả năng tình hình so với cô còn nghiêm trọng hơn rất nhiều, nói không chừng trên mặt cũng đã mọc vẩy rắn."

Nghe vậy, Tô Văn nhịn không được run cầm cập, ngón tay vô ý thức siết chặt điện thoại: " Hiện tại, tôi phải làm sao bây giờ?"

Nghĩ đến việc toàn thân đều mọc những cái vảy rắn như vậy, trong lòng cô cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Việt Khê nhìn thoáng qua thời gian, nói: " Con rắn đó đã ở bên này tấn công cô, rất có khả năng nó sẽ đi tìm những người khác, những người đó..." Chỉ sợ lành ít dữ nhiều.

Bạch Tề Tinh nói: " Có thể nó sẽ không bỏ qua cho bất cứ một ai, sớm hay muộn gì nó cũng sẽ đi tới tìm cô."

Trong lòng của Tô Văn càng cảm thấy sợ hãi, nước mắt nhịn không ớt rơi xuống, hai người con trai này, một người nói chuyện so với người kia càng nói càng đáng sợ hơn.

Việt Khê nói: " Không thể để cho nó tiếp tục ra tay nữa."

Cô duỗi tay lấy mảnh da rắn còn sót lại ở nhà của Tô Văn, lấy ra một con hạc bằng giấy, để trên tay bắt đầu làm phép, sau đó thổi một hơi vào con hạc.

Giây tiếp theo, chỉ thấy cánh của con hạc giấy giật giật, rồi từ từ chậm rãi từ lòng bàn tay của Việt Khê bay lên, hướng về phía cửa sổ bay ra ngoài.

Thấy một màn này, Tô Văn cảm thấy mọi thứ trên đời này mà cô biết đều sụp đổ. Phải nói, những thứ trên thế giới mà cô biết, từ lúc mà con rắn kia tìm đến cô để báo thù, cũng đã lung lay muốn sụp đổ, hiện giờ thực sự vỡ vụn.

" Như vậy có thể tìm được nó hay sao?" Cô nhịn không được hỏi.

Việt Khê nói: " Con hạc sẽ lần theo mùi của con rắn mà tìm đến chỗ của nó, hiện tại chúng ta chỉ có thể ngồi đây chờ đợi. Mà có lẽ không cần đợi chúng ta tìm thấy nó thì nó đã tìm được tới đây rồi."

Tô Văn nhỏ giọng nói cảm ơn: " Cảm ơn cô nhiều."

Việt Khê nói: " Đừng cảm ơn tối, tôi muốn giúp cũng không phải là cô, tôi chỉ là cảm thấy, bởi vì các người, mà con rắn âm kia làm trái ý trời, thật sự quá bất công." Tô Văn lập tức ngượng ngùng.

NAM CHỦ, ANH TA CÔNG ĐỨC VÔ LƯỢNG

Nguyệt Chiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Editor: Heo Lười

Con rắn ma khóc không nổi mà, bạn nói nó cực khổ tu luyện nhiều năm như vậy, thật vất vả mới biến đổi được thành giao long, rắn và giao long là hai loại khác biệt giống như trời và đất, một con rắn muốn biến thành giao long là rất khó khăn. Nhưng tất cả những điều này, đều bị những kẻ là con người này phá hoại làm hỏng đi tất cả.

Cực khổ tu luyện nhiều năm như vậy, đều tan biến như bọt biển, lại còn không cẩn thận mà bị giết chết, có thể nói là cực kỳ xui xẻo.

Mà bây giờ, nó còn bị người ta xem như là con sâu mà ném qua ném lại, trên đời này có con rắn nào khổ hơn nó nữa không cơ chứ?

Việt Khê nhìn con rắn đang chảy nước mắt liên tục trên tay mình, trên mặt lộ ra vài phần do dự, duỗi tay cẩn thận xoa xoa đầu nó, nói: "Đừng khóc"

Bên kia Bạch Tề Tinh thấy chỉ muốn kêu lên một tiếng, há hốc miệng, âm khí trên người Việt Khê kinh khủng như vậy, chỉ vừa xuất hiện ngay lập tức ép toàn bộ âm khí của con rắn biến mất hết. Âm khí còn mạnh tới mức khiến hãn thờ không nổi, bất đắc dĩ chỉ có thể tiến về phía Hàn Húc càng nhiều càng tốt để dính một ít kim quang.

Lại nhìn bộ dạng khốc lóc của con rắn đó, người không biết còn tưởng rằng Việt Khê là kẻ ác.

Địa ngục trống vắng, Việt Khê thì ở nhân gian.

Bạch Tề Tinh không hiểu được tại sao trong lòng mình lại có một ý nghĩ kỳ quái đến như vậy. Bỗng nhiên cảm thấy con rắn đầu to này thật đáng thương.

" Con người tại sao lại có thể có luồng âm khí mạnh đến như vậy?" Bạch Tề Tinh khó hiểu nghĩ. Hàn Húc nhìn hẳn một cái, mỉm cười nói: " Người anh em, anh có thể nào cách xa tôi ra một chút được hay không hả?"

Người anh em nào đó lắc đầu một cách dứt khoát: " Không được"

Trong lòng Bạch Tề Tinh còn cảm thấy hơi kỳ lạ: " Cậu không cảm thấy có chỗ nào khó chịu trong người sao? Hoa mắt, chóng mặt, hay tức ngực khó thở sao?"

Âm khí mạnh mẽ như vậy, ngay cả hẳn là một người tu đạo đều không chịu nổi, tuy nói trên người Hàn Húc có luồng ánh sáng công đức mạnh mẽ chói mắt, nhưng mà nói cho cùng cậu ta cũng chỉ là người bình thường mà thôi, nhưng mà tại sao một chút cũng không bị ảnh hưởng?

" Tôi không có cảm giác gì cả, trên người cũng không thấy có chỗ nào không thoải mái cả" Hàn Húc thành thực nói.

Bạch Tề Tinh ngay lập tức nhìn cậu hâm mộ không thôi, nhìn ánh sáng vàng của công đức đang phát quang rực rỡ, hận không thể nào tự bái phục chính mình: " Ánh sáng công đức này của cậu cũng dùng tốt quá đi"

Lúc này ở bên kia, Việt Khê đang bỏ con rắn vào một chiếc bình bằng pha lê chỉ nhỏ cỡ chừng lòng bàn tay, con rắn đầu to màu đen đang bò vào

bên trong, đôi mắt vẫn còn đang rơi nước mắt, chỉ một chốc lát sau thì nước mắt của nó đã tràn ra khỏi lọ thủy tinh đó.

Việt Khê có chút ghét bỏ nó, ném ngay nó ra chỗ khác.

Bạch Tề Tinh nhìn nó thấy có vẻ kỳ lạ nói: " Rắn cũng biết khóc sao?"

Hàn Húc nói: " Đó là rắn thành tinh, tất nhiên sẽ có điểm khác biệt với những con rắn khác"

Bạch Tề Tinh không biết đang suy nghĩ gì, gật đầu nói: " Cậu nói cũng có lý, động vật khi tu luyện nếu tu vi càng cao thì càng sẽ giống con người. Biết khóc cũng là điều bình thường."

Con rắn đầu to sau khi bị bắt lại, âm khí mạnh mẽ trong phòng nháy mắt tan biến, Bạch Tề Tinh lấy một lá phong phù ra dọn dẹp mọi thứ một chút, một ngọn gió quét qua tòa nhà, người dân sống bên trong chỉ cảm thấy có một cơn gió quét qua, tinh thần nháy mắt đều được thanh tỉnh, cả tòa nhà lúc trước đều an tĩnh thì nay đã có sức sống nhộn nhịp lại.

Đóa sen vàng ở khóe mắt Việt Khê biến mất, quanh thân cô tràn ngập hơi thở thanh mát, nhìn qua so với nữ sinh cao trung không khác nhau là bao.

Bạch Tề Tinh thấy vậy thật sự tò mò muốn chết, vừa rồi âm khí nặng kinh khủng như vậy, thân thể của cô ấy mảnh mai như thế làm sao có thể bộc phát kinh người đến vậy? Nghĩ như thế nào cũng không thể nào tưởng tượng ra được.

Hơn nữa, làm thế nào mà Việt Khê lại có thể tự mình giấu đi luồng âm khí nặng đến vậy, nếu không phải vừa rồi hấn tận mắt chứng kiến, hẳn thật sự sẽ không tin, trong cơ thể của cô lại có thể chứa âm khí nặng như thế.

Chẳng qua cho dù hẳn có hỏi, chắc hẳn Việt Khê cũng không thể nào trả lời rõ ràng được, ai biết được là cô ấy ăn cái thứ gì chứ.

" Như vậy, hiện tại chúng ta phải xử lý cái này như thế nào đây." Hàn Húc chỉ vào con rắn đang khóc hỏi, xem ra con rắn thực sự rất đau buồn, nó vẫn đang khóc ở bên trong bình.

Bạch Tề Tinh nói: " Oán khí nó quá nặng, chúng ta phải thanh tẩy sạch sẽ oán khí của nó trước, sau đó giúp nó chuyển thế đi đầu thai kiếp khác, tu vi nó đã luyện thành công, suyt chút nữa có thể biến thành giao long, kiếp sau chắc có thể được chuyển kiếp đầu thai làm người."

Trong lúc bọn họ nói chuyện, mẹ của Hứa Thường phục hồi tinh thần lại, thấy con rắn ma đã bị bọn họ bắt được, đứng lên không vững liền nhào về phía cạnh chiếc giường." Thường Thường, Thường Thường.."

Bà ta kêu lên mấy tiếng, nhưng mà Hứa Thường nằm trên giường lại không có chút động tĩnh, lại đừng nói hơi thở của cô ấy mỏng manh yếu ớt nếu không thực sự để ý kỹ, thì chắc chắn sẽ nghĩ cô ấy đã chết rồi.

" Tại sao Thường Thường lại còn chưa có tinh lại?" Mẹ của Hứa Thường nhìn về phía Việt Khê cầu xin bọn họ giúp đỡ.

Việt Khê không nói chuyện, Bạch Tề Tinh a một tiếng, nói: " Do cô ấy bị oán khí cùng âm khí xâm nhập vào cơ thể, hơn nữa lại còn trúng độc rắn ma, cho nên mới hôn mê bất tỉnh, âm khí và oán khí tôi có thể giúp cô ấy xử lý sạch sẽ, nhưng mà độc rắn ma ở chân cô ấy, chúng tôi thật sự không có biện pháp nào giải quyết được, trừ phi, trừ phi chính con rắn đó tự mình hóa giải đi oán khí của nó, không còn oán hận cô ấy thì may ra."

" Độc rắn ma?" Vẻ mặt của mẹ Hứa Thường mờ mịt, không biết đó là cái gì.

Bạch Tề Tinh giải thích đơn giản một chút cho bà hiểu, nói: "..... Đây là nhân quả, gieo nhân nào thì phải chịu nhân quả đó."

Mẹ Hứa Thường ôm mặt gào khóc, nói: " Tạo nghiệt mà, thật tạo nghiệt mà. Lúc trước khi đi du lịch về, nó thường vẫn luôn nói với tôi có cái gì đó đang theo nó, tôi cùng ba nó cũng không tin lời nó nói, nếu sớm biết...nếu sớm biết như vậy."

Có ai sẽ tin tưởng, thời đại này làm gì có ai tin có ma quỷ hay thậm chí là cả nhân quả mà mình gây ra.

".....Thật sự không còn biện pháp nào hay sao?" Bà lẩm bẩm hỏi.

Bạch Tề Tinh chần chờ, mẹ của Hứa Thường chú ý tới vẻ mặt của hắn, vội vàng hỏi: " Có biện pháp mà, đúng hay không? Cầu xin các người, tôi biết các người là cao nhân, cầu xin các người cứu lấy con gái của tôi, con bé chỉ mới hai mươi bốn tuổi thôi."

Nói rồi, bà quỳ xuống trước mặt nhóm Việt Khê, cúi người lạy van xin họ.

"Thím à, thím đừng như vậy, mau đứng lên..." Bạch Tề Tinh vội vàng đưa tay đỡ bà ấy đứng dậy, khó xử nói: " Thật ra biện pháp thì có đó, nhưng mà cái này phải yêu cầu người có tu vi thâm hậu đến làm, mà tu vi ba người chúng tôi cũng không có cao thâm được như vậy.

Mẹ Hứa Thường tuyệt vọng, nhưng giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt của bà, rồi vô tri vô giác lẩm bẩm nói: " Cuối cùng thật sự là không có biện pháp nào hết."

Bạch Tề Tinh thở dài, trước tiên phải trừ sạch oán khí cùng âm khí trong người Hứa Thường tẩy sạch sẽ. Sau khi oán khí cùng âm khí được tiêu trừ sạch sẽ, trong nháy mắt gương mặt của trở nên hồng hào lên một chút, không bao lâu sau, cũng từ từ tỉnh lại.

Chỉ là chờ tới khi cô hoàn toàn tỉnh hẳn, liền la hét có rần, có rần muốn giết cô.

" Thường Thường, Thường Thường....." Mẹ Hứa vội vàng đưa tay ôm chặt lấy cô.

Tinh thần của Hứa Thường có chút điên loạn, bị mẹ ôm một lúc, sau đó mới từ từ hồi phục tinh thần, giọng nói mang theo vẻ hoảng hốt hô một tiếng: " Mẹ?"

" Là mẹ, là mẹ đây!" Mẹ Hứa liên tục đáp.

" Mẹ.....mẹ con sợ quá!" Nằm trong ngực của mẹ, Hứa Thường nhin không được gào khóc lên.

" Thường Thường không cần sợ, có mẹ ở đây."

Bỗng nhiên Hứa Thường cảm thấy có gì đó không đúng, cúi đầu nhìn thấy đôi tay của mình mọc toàn vảy đen.

Đôi môi của cô run rẩy, hét to: " Gương, gương....."

" Không cần, Thường Thường...." Mẹ Hứa vội vàng ngăn cản cô.

Chờ đến khi nhìn vào trong gương thấy trên khuôn mặt của mình mọc toàn vảy đen nhánh, trước đó Hứa Thường đã vất vả ổn định tinh thần nhưng dưới tình huống như vậy lại một lần nữa mất khống chế.

" Khuôn mặt của tôi, thân thể của tôi..... Đây là cái gì vậy?"

Hai mắt cô đỏ rực, nhìn rất giống người điên loạn.

Việt Khê khẽ nhíu mày, cầm lấy một lá tinh tâm phù dán lên người cô, sau đó thấp giọng nói: " Bình tĩnh một chút"

Tĩnh tâm phù, công dụng của nó giống như tên, khi dán lá bùa này lên, tinh thần của Hứa Thường đang điên cuồng từ từ bình tĩnh lại. Nếu không làm tinh thần của cô bình tĩnh lại chỉ sợ sau cùng cô ấy thật sự sẽ phát điên.

Mẹ Hứa ôm lấy cô nói: " Con gái ngoan đừng sợ, những người đó đều là cao nhân, bọn họ nhất định có thể cứu con. Vừa rồi nếu không phải có bọn họ, con sẽ bị con vật kia cắn chết." Hứa Thường ngẩng đầu nhìn bọn họ. Ngoại trừ Bạch Tề Tinh, thì Hàn Húc và Việt Khê nhìn qua đều thấy là học sinh cao trung, thật sự làm sao mà có tin tưởng được. Chỉ là, vừa rồi khi Việt Khê ra tay, dán lá bùa đó lên người cô, công dụng thật sự hiệu quả. Cho nên Hứa Thường cũng thật sự tin tưởng bản lĩnh của bọn họ.

Bạch Tề Tinh đi lên nói rõ mọi việc, chủ yếu là giải thích về vấn đề vảy rắn trên người của cô.

Hứa Thường trên mặt lộ vẻ mờ mịt, nói: " Tôi tưởng rằng, đó chỉ là con rắn bình thường mà thôi."

" Không chỉ một mình cô, có lẽ là những người cùng cô đi du lịch đều bị trúng độc rắn ma, chỉ là tình hình nặng nhẹ không giống nhau. Cô quen Tô Văn chứ, cô ấy cũng trúng độc rắn ma, chỉ là tình hình của cô ấy so với cô nhẹ hơn nhiều. Tôi nghĩ, có thể bởi vì Tô Văn chỉ đứng một bên xem chứ không ra tay. Bởi vậy Hứa tiểu thư, tôi nghĩ, cô không chỉ đơn giản là đứng nhìn thôi đi." Hàn Húc mỉm cười nói, nụ cười ôn hòa ấm áp, quả thực làm cho người ta cảm giác như mình đang chìm đắm trong cơn gió xuân thanh mát.

Hứa Thường không nói chuyện, thần sắc nhìn có vẻ như muốn trốn tránh, xem ra thật sự bị Hàn Húc nói trúng rồi.

Mẹ Hứa nhịn không được đánh cô một cái, nói: " Mẹ nói con bao nhiêu lần, đừng bao giờ làm chuyện xằng bậy, tại sao con lại làm ra chuyện

này chứ?"

Hứa Thường khóc ròng nói: " Con thật sự không biết, thật sự không biết..."

Ai mà biết được, con rắn đó đã thành tinh.

Con rắn đang bị nhốt trong bình thủy tinh đưa cái đầu của nó dán lên thành bình, làm cho trên mặt của nó cũng biến dạng theo, nó phẫn nộ trừng mắt nhìn Hứa Thường. Nó nhớ rõ người phụ nữ này, cô ta cầm một cục đá thật lớn đập nó, đập lên cái đuôi của nó, làm nó rất đau.

Hứa Thường thấy nó, liền sợ hãi hét to: "Nếu như các người có thể bắt được nó, vậy hãy giết nó, giết nó đi!"

Việt Khê nhíu mày nói: " Do các người làm hại nó trước, hiện tại tất cả những gì đang xảy ra trên cơ thể của các người, tất cả đều do các người gieo gió gặt bão thôi."

Nếu không phải bọn họ tổn thương con rắn đầu to này trước, con rắn đầu to này như thế nào lại tràn ngập oán khí nặng như vậy, khiến nó rất khó đi đầu thai?

Có một chút không vui, Việt Khê bỏ con rắn đầu to vào trong túi của mình, nói: " Tôi phải về đây, ngày mai tôi còn phải đi học, không thể đi trễ được,"

Nói xong, cô hừ nhẹ một tiếng, xoay người rời đi ngay lập tức.

Dù sao cũng đã bắt được con rắn này, với lại dù sao Hứa Thường cũng không phải khách hàng của cô, cô mới không thêm quan tâm,

Hàn Húc cười khẽ, cậu đứng dựa vào bức tường phía sau chỗ Việt Khê đứng nhìn bóng dáng của cô, cười nói: " Cô gái nhỏ tức giận rồi, cô ấy là

người có hy vọng nhất có thể trị hết giúp các người, đáng tiếc...."

Đáng tiếc các người đã làm cô ấy tức giận!

Nói xong cậu lắc lắc đầu, rời đi theo hướng của cô.

Cậu cũng là học sinh, là một học sinh ngoan ngoãn, tốt nhất cậu vẫn nên sớm đi về nghỉ ngơi, để ngày mai không phải đi học trễ.

Bạch Tề Tinh hết nhìn bên này rồi lại nhìn bên kia, gượng cười hai tiếng, có chút xấu hổ nói: " Tôi cũng phải đi rồi."

Ba người chớp mắt liền rời đi hết, chỉ còn lại hai mẹ con Hứa Thường, sắc mặt Hứa Thường trắng bệch, nhìn vảy rần trên người, nhin không được lại phát ra một tiếng hét chói tai.

Không thể như thế được, cô không thể nào như vậy được. Cô không thể trở thành quái vật được!

Tác giả có vài lời muốn nói: tôi cảm thấy tôi muốn trục hết cả đầu rồi, văn án đã sửa đi sửa lại rất nhiều lần rồi đều không được. Tôi thực tuyệt vọng quá đi.

NAM CHỦ, ANH TA CÔNG ĐỨC VÔ LƯỢNG

Nguyệt Chiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Editor: Heo Lười

Con rắn ma khóc không nổi mà, bạn nói nó cực khổ tu luyện nhiều năm như vậy, thật vất vả mới biến đổi được thành giao long, rắn và giao long là hai loại khác biệt giống như trời và đất, một con rắn muốn biến thành giao long là rất khó khăn. Nhưng tất cả những điều này, đều bị những kẻ là con người này phá hoại làm hỏng đi tất cả.

Cực khổ tu luyện nhiều năm như vậy, đều tan biến như bọt biển, lại còn không cẩn thận mà bị giết chết, có thể nói là cực kỳ xui xẻo.

Mà bây giờ, nó còn bị người ta xem như là con sâu mà ném qua ném lại, trên đời này có con rắn nào khổ hơn nó nữa không cơ chứ?

Việt Khê nhìn con rắn đang chảy nước mắt liên tục trên tay mình, trên mặt lộ ra vài phần do dự, duỗi tay cẩn thận xoa xoa đầu nó, nói: "Đừng khóc"

Bên kia Bạch Tề Tinh thấy chỉ muốn kêu lên một tiếng, há hốc miệng, âm khí trên người Việt Khê kinh khủng như vậy, chỉ vừa xuất hiện ngay lập tức ép toàn bộ âm khí của con rắn biến mất hết. Âm khí còn mạnh tới mức khiến hãn thờ không nổi, bất đắc dĩ chỉ có thể tiến về phía Hàn Húc càng nhiều càng tốt để dính một ít kim quang.

Lại nhìn bộ dạng khốc lóc của con rắn đó, người không biết còn tưởng rằng Việt Khê là kẻ ác.

Địa ngục trống vắng, Việt Khê thì ở nhân gian.

Bạch Tề Tinh không hiểu được tại sao trong lòng mình lại có một ý nghĩ kỳ quái đến như vậy. Bỗng nhiên cảm thấy con rắn đầu to này thật đáng thương.

" Con người tại sao lại có thể có luồng âm khí mạnh đến như vậy?" Bạch Tề Tinh khó hiểu nghĩ. Hàn Húc nhìn hẳn một cái, mỉm cười nói: " Người anh em, anh có thể nào cách xa tôi ra một chút được hay không hả?"

Người anh em nào đó lắc đầu một cách dứt khoát: " Không được"

Trong lòng Bạch Tề Tinh còn cảm thấy hơi kỳ lạ: " Cậu không cảm thấy có chỗ nào khó chịu trong người sao? Hoa mắt, chóng mặt, hay tức ngực khó thở sao?"

Âm khí mạnh mẽ như vậy, ngay cả hẳn là một người tu đạo đều không chịu nổi, tuy nói trên người Hàn Húc có luồng ánh sáng công đức mạnh mẽ chói mắt, nhưng mà nói cho cùng cậu ta cũng chỉ là người bình thường mà thôi, nhưng mà tại sao một chút cũng không bị ảnh hưởng?

" Tôi không có cảm giác gì cả, trên người cũng không thấy có chỗ nào không thoải mái cả" Hàn Húc thành thực nói.

Bạch Tề Tinh ngay lập tức nhìn cậu hâm mộ không thôi, nhìn ánh sáng vàng của công đức đang phát quang rực rỡ, hận không thể nào tự bái phục chính mình: " Ánh sáng công đức này của cậu cũng dùng tốt quá đi"

Lúc này ở bên kia, Việt Khê đang bỏ con rắn vào một chiếc bình bằng pha lê chỉ nhỏ cỡ chừng lòng bàn tay, con rắn đầu to màu đen đang bò vào

bên trong, đôi mắt vẫn còn đang rơi nước mắt, chỉ một chốc lát sau thì nước mắt của nó đã tràn ra khỏi lọ thủy tinh đó.

Việt Khê có chút ghét bỏ nó, ném ngay nó ra chỗ khác.

Bạch Tề Tinh nhìn nó thấy có vẻ kỳ lạ nói: " Rắn cũng biết khóc sao?"

Hàn Húc nói: " Đó là rắn thành tinh, tất nhiên sẽ có điểm khác biệt với những con rắn khác"

Bạch Tề Tinh không biết đang suy nghĩ gì, gật đầu nói: " Cậu nói cũng có lý, động vật khi tu luyện nếu tu vi càng cao thì càng sẽ giống con người. Biết khóc cũng là điều bình thường."

Con rắn đầu to sau khi bị bắt lại, âm khí mạnh mẽ trong phòng nháy mắt tan biến, Bạch Tề Tinh lấy một lá phong phù ra dọn dẹp mọi thứ một chút, một ngọn gió quét qua tòa nhà, người dân sống bên trong chỉ cảm thấy có một cơn gió quét qua, tinh thần nháy mắt đều được thanh tỉnh, cả tòa nhà lúc trước đều an tĩnh thì nay đã có sức sống nhộn nhịp lại.

Đóa sen vàng ở khóe mắt Việt Khê biến mất, quanh thân cô tràn ngập hơi thở thanh mát, nhìn qua so với nữ sinh cao trung không khác nhau là bao.

Bạch Tề Tinh thấy vậy thật sự tò mò muốn chết, vừa rồi âm khí nặng kinh khủng như vậy, thân thể của cô ấy mảnh mai như thế làm sao có thể bộc phát kinh người đến vậy? Nghĩ như thế nào cũng không thể nào tưởng tượng ra được.

Hơn nữa, làm thế nào mà Việt Khê lại có thể tự mình giấu đi luồng âm khí nặng đến vậy, nếu không phải vừa rồi hấn tận mắt chứng kiến, hẳn thật sự sẽ không tin, trong cơ thể của cô lại có thể chứa âm khí nặng như thế.

Chẳng qua cho dù hẳn có hỏi, chắc hẳn Việt Khê cũng không thể nào trả lời rõ ràng được, ai biết được là cô ấy ăn cái thứ gì chứ.

" Như vậy, hiện tại chúng ta phải xử lý cái này như thế nào đây." Hàn Húc chỉ vào con rắn đang khóc hỏi, xem ra con rắn thực sự rất đau buồn, nó vẫn đang khóc ở bên trong bình.

Bạch Tề Tinh nói: " Oán khí nó quá nặng, chúng ta phải thanh tẩy sạch sẽ oán khí của nó trước, sau đó giúp nó chuyển thế đi đầu thai kiếp khác, tu vi nó đã luyện thành công, suyt chút nữa có thể biến thành giao long, kiếp sau chắc có thể được chuyển kiếp đầu thai làm người."

Trong lúc bọn họ nói chuyện, mẹ của Hứa Thường phục hồi tinh thần lại, thấy con rắn ma đã bị bọn họ bắt được, đứng lên không vững liền nhào về phía cạnh chiếc giường." Thường Thường, Thường Thường.."

Bà ta kêu lên mấy tiếng, nhưng mà Hứa Thường nằm trên giường lại không có chút động tĩnh, lại đừng nói hơi thở của cô ấy mỏng manh yếu ớt nếu không thực sự để ý kỹ, thì chắc chắn sẽ nghĩ cô ấy đã chết rồi.

" Tại sao Thường Thường lại còn chưa có tinh lại?" Mẹ của Hứa Thường nhìn về phía Việt Khê cầu xin bọn họ giúp đỡ.

Việt Khê không nói chuyện, Bạch Tề Tinh a một tiếng, nói: " Do cô ấy bị oán khí cùng âm khí xâm nhập vào cơ thể, hơn nữa lại còn trúng độc rắn ma, cho nên mới hôn mê bất tỉnh, âm khí và oán khí tôi có thể giúp cô ấy xử lý sạch sẽ, nhưng mà độc rắn ma ở chân cô ấy, chúng tôi thật sự không có biện pháp nào giải quyết được, trừ phi, trừ phi chính con rắn đó tự mình hóa giải đi oán khí của nó, không còn oán hận cô ấy thì may ra."

" Độc rắn ma?" Vẻ mặt của mẹ Hứa Thường mờ mịt, không biết đó là cái gì.

Bạch Tề Tinh giải thích đơn giản một chút cho bà hiểu, nói: "..... Đây là nhân quả, gieo nhân nào thì phải chịu nhân quả đó."

Mẹ Hứa Thường ôm mặt gào khóc, nói: " Tạo nghiệt mà, thật tạo nghiệt mà. Lúc trước khi đi du lịch về, nó thường vẫn luôn nói với tôi có cái gì đó đang theo nó, tôi cùng ba nó cũng không tin lời nó nói, nếu sớm biết...nếu sớm biết như vậy."

Có ai sẽ tin tưởng, thời đại này làm gì có ai tin có ma quỷ hay thậm chí là cả nhân quả mà mình gây ra.

".....Thật sự không còn biện pháp nào hay sao?" Bà lẩm bẩm hỏi.

Bạch Tề Tinh chần chờ, mẹ của Hứa Thường chú ý tới vẻ mặt của hắn, vội vàng hỏi: " Có biện pháp mà, đúng hay không? Cầu xin các người, tôi biết các người là cao nhân, cầu xin các người cứu lấy con gái của tôi, con bé chỉ mới hai mươi bốn tuổi thôi."

Nói rồi, bà quỳ xuống trước mặt nhóm Việt Khê, cúi người lạy van xin họ.

"Thím à, thím đừng như vậy, mau đứng lên..." Bạch Tề Tinh vội vàng đưa tay đỡ bà ấy đứng dậy, khó xử nói: " Thật ra biện pháp thì có đó, nhưng mà cái này phải yêu cầu người có tu vi thâm hậu đến làm, mà tu vi ba người chúng tôi cũng không có cao thâm được như vậy.

Mẹ Hứa Thường tuyệt vọng, nhưng giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt của bà, rồi vô tri vô giác lẩm bẩm nói: " Cuối cùng thật sự là không có biện pháp nào hết."

Bạch Tề Tinh thở dài, trước tiên phải trừ sạch oán khí cùng âm khí trong người Hứa Thường tẩy sạch sẽ. Sau khi oán khí cùng âm khí được tiêu trừ sạch sẽ, trong nháy mắt gương mặt của trở nên hồng hào lên một chút, không bao lâu sau, cũng từ từ tỉnh lại.

Chỉ là chờ tới khi cô hoàn toàn tỉnh hẳn, liền la hét có rần, có rần muốn giết cô.

" Thường Thường, Thường Thường....." Mẹ Hứa vội vàng đưa tay ôm chặt lấy cô.

Tinh thần của Hứa Thường có chút điên loạn, bị mẹ ôm một lúc, sau đó mới từ từ hồi phục tinh thần, giọng nói mang theo vẻ hoảng hốt hô một tiếng: " Mẹ?"

" Là mẹ, là mẹ đây!" Mẹ Hứa liên tục đáp.

" Mẹ.....mẹ con sợ quá!" Nằm trong ngực của mẹ, Hứa Thường nhịn không được gào khóc lên.

" Thường Thường không cần sợ, có mẹ ở đây."

Bỗng nhiên Hứa Thường cảm thấy có gì đó không đúng, cúi đầu nhìn thấy đôi tay của mình mọc toàn vảy đen.

Đôi môi của cô run rẩy, hét to: " Gương, gương....."

" Không cần, Thường Thường...." Mẹ Hứa vội vàng ngăn cản cô.

Chờ đến khi nhìn vào trong gương thấy trên khuôn mặt của mình mọc toàn vảy đen nhánh, trước đó Hứa Thường đã vất vả ổn định tinh thần nhưng dưới tình huống như vậy lại một lần nữa mất khống chế.

" Khuôn mặt của tôi, thân thể của tôi..... Đây là cái gì vậy?"

Hai mắt cô đỏ rực, nhìn rất giống người điên loạn.

Việt Khê khẽ nhíu mày, cầm lấy một lá tinh tâm phù dán lên người cô, sau đó thấp giọng nói: " Bình tĩnh một chút"

Tĩnh tâm phù, công dụng của nó giống như tên, khi dán lá bùa này lên, tinh thần của Hứa Thường đang điên cuồng từ từ bình tĩnh lại. Nếu không làm tinh thần của cô bình tĩnh lại chỉ sợ sau cùng cô ấy thật sự sẽ phát điên.

Mẹ Hứa ôm lấy cô nói: " Con gái ngoan đừng sợ, những người đó đều là cao nhân, bọn họ nhất định có thể cứu con. Vừa rồi nếu không phải có bọn họ, con sẽ bị con vật kia cắn chết." Hứa Thường ngẩng đầu nhìn bọn họ. Ngoại trừ Bạch Tề Tinh, thì Hàn Húc và Việt Khê nhìn qua đều thấy là học sinh cao trung, thật sự làm sao mà có tin tưởng được. Chỉ là, vừa rồi khi Việt Khê ra tay, dán lá bùa đó lên người cô, công dụng thật sự hiệu quả. Cho nên Hứa Thường cũng thật sự tin tưởng bản lĩnh của bọn họ.

Bạch Tề Tinh đi lên nói rõ mọi việc, chủ yếu là giải thích về vấn đề vảy rắn trên người của cô.

Hứa Thường trên mặt lộ vẻ mờ mịt, nói: " Tôi tưởng rằng, đó chỉ là con rắn bình thường mà thôi."

" Không chỉ một mình cô, có lẽ là những người cùng cô đi du lịch đều bị trúng độc rắn ma, chỉ là tình hình nặng nhẹ không giống nhau. Cô quen Tô Văn chứ, cô ấy cũng trúng độc rắn ma, chỉ là tình hình của cô ấy so với cô nhẹ hơn nhiều. Tôi nghĩ, có thể bởi vì Tô Văn chỉ đứng một bên xem chứ không ra tay. Bởi vậy Hứa tiểu thư, tôi nghĩ, cô không chỉ đơn giản là đứng nhìn thôi đi." Hàn Húc mỉm cười nói, nụ cười ôn hòa ấm áp, quả thực làm cho người ta cảm giác như mình đang chìm đắm trong cơn gió xuân thanh mát.

Hứa Thường không nói chuyện, thần sắc nhìn có vẻ như muốn trốn tránh, xem ra thật sự bị Hàn Húc nói trúng rồi.

Mẹ Hứa nhịn không được đánh cô một cái, nói: " Mẹ nói con bao nhiêu lần, đừng bao giờ làm chuyện xằng bậy, tại sao con lại làm ra chuyện

này chứ?"

Hứa Thường khóc ròng nói: " Con thật sự không biết, thật sự không biết..."

Ai mà biết được, con rắn đó đã thành tinh.

Con rắn đang bị nhốt trong bình thủy tinh đưa cái đầu của nó dán lên thành bình, làm cho trên mặt của nó cũng biến dạng theo, nó phẫn nộ trừng mắt nhìn Hứa Thường. Nó nhớ rõ người phụ nữ này, cô ta cầm một cục đá thật lớn đập nó, đập lên cái đuôi của nó, làm nó rất đau.

Hứa Thường thấy nó, liền sợ hãi thét to: "Nếu như các người có thể bắt được nó, vậy hãy giết nó, giết nó đi!"

Việt Khê nhíu mày nói: " Do các người làm hại nó trước, hiện tại tất cả những gì đang xảy ra trên cơ thể của các người, tất cả đều do các người gieo gió gặt bão thôi."

Nếu không phải bọn họ tổn thương con rắn đầu to này trước, con rắn đầu to này như thế nào lại tràn ngập oán khí nặng như vậy, khiến nó rất khó đi đầu thai?

Có một chút không vui, Việt Khê bỏ con rắn đầu to vào trong túi của mình, nói: " Tôi phải về đây, ngày mai tôi còn phải đi học, không thể đi trễ được,"

Nói xong, cô hừ nhẹ một tiếng, xoay người rời đi ngay lập tức.

Dù sao cũng đã bắt được con rắn này, với lại dù sao Hứa Thường cũng không phải khách hàng của cô, cô mới không thêm quan tâm,

Hàn Húc cười khẽ, cậu đứng dựa vào bức tường phía sau chỗ Việt Khê đứng nhìn bóng dáng của cô, cười nói: " Cô gái nhỏ tức giận rồi, cô ấy là

người có hy vọng nhất có thể trị hết giúp các người, đáng tiếc...."

Đáng tiếc các người đã làm cô ấy tức giận!

Nói xong cậu lắc lắc đầu, rời đi theo hướng của cô.

Cậu cũng là học sinh, là một học sinh ngoan ngoãn, tốt nhất cậu vẫn nên sớm đi về nghỉ ngơi, để ngày mai không phải đi học trễ.

Bạch Tề Tinh hết nhìn bên này rồi lại nhìn bên kia, gượng cười hai tiếng, có chút xấu hổ nói: " Tôi cũng phải đi rồi."

Ba người chớp mắt liền rời đi hết, chỉ còn lại hai mẹ con Hứa Thường, sắc mặt Hứa Thường trắng bệch, nhìn vảy rần trên người, nhin không được lại phát ra một tiếng hét chói tai.

Không thể như thế được, cô không thể nào như vậy được. Cô không thể trở thành quái vật được!

NAM CHỦ, ANH TA CÔNG ĐỨC VÔ LƯỢNG

Nguyệt Chiêu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Edit: Heo Lười

Đợi đến khi về đến nhà, đã hơn hai giờ đêm, Việt Khê vừa mở cửa ra, ngay lập tức nhìn thấy một hàng bảy người giấy nhỏ đứng chắn trước mặt, nhóm người giấy tay chống eo, tức giận nhìn Việt Khê. Đừng nhìn tui nó nhỏ xíu như vậy mà coi thường, nhìn con nào cũng vô cùng khí thế.

"Việt Khê cả đêm không về nhà, cả đêm không về nhà."

"A, Việt Khê không ngoan, Việt Khê học hư.....làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?" Bảy người giấy nhỏ sốt ruột chạy vòng vòng, nhớ tới trong phim truyền hình nữ sinh cao trung học không giỏi thì cảm thấy sầu buồn muốn bạc hết cả tóc, tuy rằng bọn chúng không thể nào có tóc.

"Việt Khê không tốt, Việt Khê không ngoan."

....

Việt Khê: "...."

Đối mặt với sự lên án của bảy người giấy, cô chỉ có thể ngồi xồm xuống dưới mặt đất tỏ vẻ hối hận sẽ không bao giờ về trễ nữa, kiên nhẫn đảm bảo với tui nó, thái độ vô cùng nghiêm túc thành khẩn.

"Bạn giữ lời chứ? Chắc chắn?"

" Tớ hứa, tớ chắc chắn!" Việt Khê chỉ thiếu một bước nữa là phải giơ tay lên trời thề, suy nghĩ lại bổ sung thêm một câu "Nếu thực sự có việc bận, tớ nhất định sẽ gọi điện thông báo trước cho mọi người biết, để cho các bạn không phải lo lắng."

Nhìn thái độ nhận lỗi của cô rất tốt, nhóm người giấy nhỏ mới khoan hồng độ lượng tha thứ cho cô, bọn chúng cứ lải nhải như người già, sau đó lại thúc giục cô, kêu cô nhanh chóng đi tắm rửa, rồi ngủ sớm một chút.

" Không ngủ sớm, sẽ trở nên xấu xí, xấu xí đó."

" Chính là như vậy, chính là như vậy a."

Việt Khê bất đắc dĩ đi vào trong phòng tắm rửa thay quần áo, quần áo vút đầy trên mặt đất, nhóm người giấy nhỏ vươn tay nhỏ của mình giúp cô sắp xếp gọn lại.

Tiểu Nhị và Tiểu Nhất thì mở tủ lạnh, đổ một ly sữa bò, sau đó đặt lên bếp hâm nóng sữa bò.

"Buổi tối uống sữa bò nóng rất tốt, sữa bò nóng rất tốt."

Cho nên chờ đến khi Việt Khê tắm xong đi ra ngoài, liền thấy trên đầu của những người giấy có một cái khay, bên trên còn đặt một ly sữa nóng trông rất nguy hiểm. Cái khay kia, còn lớn gấp mười lần bọn chúng, mấy người giấy bị đè ở dưới, thực sự không thể nào thấy được bóng dáng của bọn chúng.

Trong lúc cô đang tắm rửa, thì con rắn nằm trong túi xách bị mấy người giấy nhỏ lấy ra, chiếc bình thủy bị mấy người giấy lăn qua lăn lại chơi, làm cho con rắn ở bên trong bình thủy tinh hoảng sợ đến hoa mắt chóng mặt hết cả đầu, thật muốn xỉu ngay lập tức.

" Việt Khê Việt Khê, đây là thứ gì, đây là thứ gì?" Nhóm người giấy nhỏ hỏi.

Việt Khê a một tiếng, nói: " Hôm nay bắt được một con rắn ma, chính bởi vì nó, mà hôm nay tớ mới về trễ như vậy."

Đầu của con rắn dán trên thành bình thủy tinh, tức giận trừng mắt nhìn mấy người giấy nhỏ.

Mấy người giấy bị nó dọa cho hoảng sợ, nhanh chóng chạy đi, tránh ở phía sau của Việt Khê, cái đầu nhỏ thì ló ra ngoài, nói: " Con rắn đầu to này thật hung dữ, thật hung dữ!"

Việt Khê bật cười, nhặt lấy chiếc bình thủy tinh đặt trên cái bàn ngay đầu giường, đến bây giờ cô cũng chưa nghĩ ra cách phải xử lý con rắn đầu to này như thế nào, không biết ông cụ có ghi lại cách nào không.

Uống sữa xong, Việt Khê liền bị nhóm người giấy đẩy đi ngủ, bảy người giấy bò từ đầu giường bò lên, nằm ở trên gối đầu của Việt Khê, cùng cô đi ngủ chung với nhau.

" Hôm nay đến lượt tiểu Thất, tiểu Thất."

Tiểu Thất ngồi ở trên gối ngủ, mở miệng hát khúc nhạc ru ngủ cho Việt Khê, lại cố ý hát nhỏ giọng để tạo cảm giác mơ màng, bạn sẽ rất khó có thể tưởng tượng được cơ thể nhỏ bé của tụi nó, lại có thể hát ra âm thanh hay đến như vậy.

Bất quá, cho dù là tiếng hát có hay đi chăng nữa, Việt Khê cũng đã nghe mười mấy năm, đã rất quen thuộc, nói cách khác, đối với âm thanh này cô đã quá miễn dịch với nó.

"Tớ đã mười mười bảy tuổi rồi, các bạn có thể không cần hát khúc nhạc ru ngủ này được không?" Cô nhin không được thấp giọng nói một

câu.

Tiếng hát đột nhiên im bật.

Tiểu Thất cúi đầu, thấp giọng bên tai lẩm bẩm: "Là do tiểu Thất sai, tiểu Thất hát không hay, Việt Khê chán ghét tiểu Thất, tiểu Thất buồn quá, thật buồn quá."

Việt Khê: "....."

Cô nên làm thế nào bây giờ, người giấy của mình, mình chỉ có thể sủng ái nó.

" Không có, tiểu Thất hát siêu hay, tứ siêu cấp thích luôn." Cô nói thật lòng.

" Vậy còn tứ, còn tứ?"

Những người giấy khác vây lại cũng muốn cô khích lệ.

" Tất cả các bạn đều hát rất hay!"

" Hì hì hì, Việt Khê thật tốt, thật tốt!"

Việt Khê bất đắc dĩ, cô cảm thấy, mấy người giấy này vẫn xem cô như đứa trẻ năm tuổi mà chăm sóc, tới giờ đi ngủ là sẽ la hét muốn hát khúc hát ru trẻ em ngủ, nhưng mà cô hiện tại đã không còn năm tuổi nữa, mà là mười bảy tuổi rồi.

Bất quá, tụi nó vui là được.

Tiểu Thất lại tiếp tục cất tiếng hát, Việt Khê chậm rãi đi vào giấc ngủ, một đêm không mơ, vô cùng ngọt ngào. Con rắn đầu to nằm trên tủ cạnh đầu giường cảnh giác nhìn bọn họ, nghe tiếng hát cũng chậm rãi khép mắt lại, chiếc sừng nhỏ trên đầu trong bóng tối lại phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Sau khi ăn sáng xong, Tô Văn đã gọi cho cô, ấp a ấp úng hỏi sự tình như thế nào rồi. Là khách hàng của mình, thái độ của Việt Khê đối với cô ấy cũng ôn hòa hơn, hẹn thời gian với cô ấy, chờ buổi chiều sau khi tan học thì đi gặp cô ấy.

" Hiện tại không được sao?" Tô Văn hỏi.

" Không được" Việt Khê không chút do dự " Hôm nay tôi phải đi học"

Làm một người học sinh, tuy rằng thành tích của cô không được tốt, đi học chỉ biết ngủ, nhưng từ nhỏ đến lớn, Việt Khê chưa bao giờ đi sớm về trễ cả.

Trong lòng Tô Văn có chút thất vọng, phải nói nếu chuyện này còn chưa giải quyết xong, trong lòng cô không yên tâm, nhưng nếu Việt Khê đã nói như vậy, cô cũng chỉ có thể đáp ứng.

Ngủ một ngày, chờ đến khi tiếng chuông tan học vang lên, Việt Khê liền chậm chạp thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đi bệnh viện.

" Cậu muốn đi bệnh viện sao? Tôi đi cùng với cậu" Hàn Húc đi tới, nhìn qua có vẻ vô cùng quen thuộc với Việt Khê, làm cho những người khác trong phòng học còn chưa rời đi kinh ngạc không thôi.

Việt Khê chậm rãi gật đầu, bởi vì vừa mới tỉnh ngủ nên nhìn cô có một chút mơ màng.

Hai người đi đến bệnh viện Tô Văn đang nằm, thì thấy Bạch Tề Tinh đã ở bệnh viện rồi, lúc thấy hai người bạn họ thì rất vui mừng mời bọn họ vào phòng.

Bác sĩ đang làm kiểm tra cho Tô Văn, trừ việc cơ thể bên ngoài bị thương nhẹ ra, thì mọi chỗ đều không có vấn đề gì cả, chỉ là những chiếc vảy trên người cô ra lại không hề biến mất.

Bác sĩ sờ sờ những chiếc vảy trên tay cô, nhíu mày nói: " Những cái vảy này từ trong cơ thể mọc ra, nhìn rất giống như mộ làn da bình thường, thật sự là kỳ lạ"

Nhóm bác sĩ sau khi khám xong thì rời đi, Tô Văn nhìn về phía Việt Khê, kêu một tiếng: "Bà chủ nhỏ"

Việt Khê đi tới, lấy con rắn ở bên trong túi xách ra.

" Đây là con rắn đó sao?" Tô Văn có chút tò mò, con rắn bị nhốt trong cái bình thủy tinh, nhìn qua thì rất nhỏ, nên không gây ra chút nguy hiểm nào. Tô Văn mới dám nhìn thẳng vào nó.

Nói như thế nào thì, suy nghĩ của cô cũng có một chút khác biệt. Vấn đề nghĩ rằng đó là một con rắn to lớn hung dữ, lại không ngờ rằng nó lại nhỏ như vậy, hơn nữa cái đầu của nó lại rất to, mắt to đầu to, lâu lâu lại lộ ra bộ dạng ngây thơ, nếu nói cô sợ con rắn này thì,quả thật cô cũng không sợ nó lắm.

Việt Khê nói: " Độc rắn trên người cô, chính là hậu quả, mà các người đã đối xử với nó. Chỉ cần con rắn này tha thứ cho cô, độc rắn tự nhiên sẽ biến mất. Nếu không thì chỉ có thể dùng biện pháp mạnh, dùng biện pháp cạo xương để cạo đi lớp độc rắn, nhưng mà cách đó sẽ rất đau đớn.

Tô Văn thấp giọng nói: " Chúng tôi đi du lịch tổng cộng hai mươi lăm người, tất cả mọi người ai cũng đều bị nhiễm độc rắn, mà tình hình của tôi lại là nhẹ nhất."

Cô chỉ ngay lên cánh tay của mình chỗ mọc vảy rắn, còn những người khác, đều đã mọc toàn bộ cơ thể. Một khi vảy rắn mọc toàn bộ cơ thể, mỗi khi đến tối, toàn thân đều nóng rát, làm cho người đó phải chịu đau đớn không ngủ được.

Tô Văn có chút thất thần nói: " Nguyên nhân chắc có thể là do tôi không ra tay giết nó..."

Cho dù, không phải là cô ra tay, nhưng lại là đồng phạm.

Vài đồng nghiệp của Tô Văn cũng được đưa đến bệnh viện này, bệnh trạng của bọn đều giống nhau, đều bị trúng độc rắn, cơ thể toàn bộ là vảy rắn. Rõ ràng là người, nhưng mà trên cơ thể toàn thân đều là vảy rắn, điều này làm cho mọi người đều thấy rất kỳ lạ, hai ngày nay ở bệnh viện cũng vì việc này mà trở nên náo nhiệt ai ai cũng cũng bàn luận.

Việt Khê cũng đi nhìn thoáng qua, bộ dạng mấy người kia so với Tô Văn thì thâm hơn nhiều.

Con rắn đầu to này oán khí quá nặng, Bạch Tề Tinh cũng đã thử độ kiếp cho nó, nhưng đáng tiếc tu vi không đủ cao, hai mí mắt của nó đã muốn nhắm lại, bộ dạng mơ màng muốn ngủ, giống như những gì mà hắn làm một chút cũng không có gì ảnh hưởng tới nó.

Mấy người đi vòng quanh con rắn đầu to, trong lòng Bạch Tề Tinh buồn bực không thôi, Việt Khê nghĩ nghĩ nói: "Nếu không, tôi bắt nó ăn luôn, tôi còn chưa bao giờ ăn thử qua rắn ma, cũng không biết hương vị của nó như thế nào."

Dù cho con rắn ma này có lợi hại như thế nào đi chăng nữa, thì nó cũng chỉ là một linh hồn, linh hồn bị Việt Khê ăn, đừng nói là một nghìn con có khi còn hơn nữa.

Vốn dĩ Bạch Tề Tinh còn tưởng cô nói giỡn, nhưng lại thấy bộ dạng nghiêm túc của cô, có chút cười không nổi.

Người bình thường có thể ăn linh hồn sao?

Nội tâm hẳn la hét, biểu tình có chút cứng đờ nói: " Cho là cô ăn được nó đi, nhưng còn hậu quả của nó thì sao, như vậy cũng không giải quyết được vấn đề của Tô tiểu thư.

Viết Khê suy nghĩ, thật sự đúng là như vậy, chỉ là có chút tiếc nuối thờ dài.

Thân thể cứng đờ của con rắn đầu to nằm trong bình thủy tinh chậm rãi thả lỏng cơ thể nó, thật là muốn hù chết rắn mà.

Buổi tối Viết Khê sớm rời đi trước về nhà, cô để lại con rắn trong phòng bệnh, dù sao miệng bình cũng đã bị cô dùng bùa phong ấn lại, con rắn đầu to đó muốn chạy trốn cũng không được.

Tô Văn nằm ở trên giường trần trọc, cô lật người lại, chỉ cần đưa mắt một cái là có thể thấy được con rắn đầu to được đặt trên đầu giường. Kỳ thật nhìn đi nhìn lại thì, con rắn có vẻ ngoài rất đáng yêu, đầu to mắt to, cuộn tròn nằm bên trong bình thủy tinh hai mắt hơi hơi khép lại.

Vốn dĩ nó có thể biến thành giao long.

Tô Văn nhớ tới lời nói của Bạch Tề Tinh, cô duỗi tay cầm lấy bình thủy tinh, con rắn đầu to nằm bên trong cảm nhận được có động tĩnh bên ngoài, mở to mắt cảnh giác nhìn cô.

".... Thực sự xin lỗi, chúng tôi không nên đối xử với mi như vậy." Tô Văn thấp giọng nói, con rắn không có làm gì sai hết, nó không có hại người, lại còn bị con người giết hại, thật sự bọn họ thiếu nó một lời xin lỗi.

Con rắn đầu to chớp chớp mắt, trong mắt đã ngân ngấn nước mắt rơi xuống.

Nó thật đau khổ mà, những viên đá đó đập lên người nó rất đau. Nhưng mà người ta cũng đã đối với nó nói lời xin lỗi, vậy nó liền miễn

cường tha thứ cho cô ấy đi.

Một luồng ánh sáng màu vàng bay ra từ trong người nó, xuyên qua cái bình thủy tinh, ngay lập tức dừng trên người Tô Văn, luồng ánh sáng này ấm áp như vậy, làm cho người ta cảm giác như có một ngọn gió xuân ấm áp vừa lùa ngang qua.

Chờ đến khi hồi phục lại tinh thần, Tô Văn mới phát hiện, vảy răn trên cánh tay của cô vậy mà đã biến mất toàn bộ, hiện tại chỉ còn lại cánh tay trắng treo xinh đẹp.

Ai mà nghĩ được, cái mà con răn đầu to này muốn, lại chỉ là một câu xin lỗi đơn giản như thôi sao?

Chỉ một câu thực sự xin lỗi này, mà con răn đã làm oán khí cùng âm khí toàn bộ tan đi mất.

Ngày hôm sau, Bạch Tề Tinh đến bệnh viện thì nhìn thấy cảnh một người một răn chơi đùa với nhau bộ dạng thực sự vui vẻ, quả thật nhìn không được mở to hai mắt nhìn.

Hắn nhìn về phía Việt Khê, thần sắc có chút phức tạp nói: " Cô sớm đã đoán ra được? Cho nên mới để con răn đầu to lại phòng bệnh của Tô Văn.

Việt Khê nói: " Không phải, tôi chỉ nghĩ, nếu con răn này muốn giết bọn họ, thì bọn họ đã sớm chết từ lâu, mà chỉ phải chỉ là bị nhiễm độc răn như vậy. Cho nên tôi nghĩ, có thể điều mà con răn này muốn, không phải là báo thù, mà chỉ là một lời xin lỗi mà thôi."

Trong lòng Bạch Tề Tinh cảm thấy phức tạp không thôi.

Hàn Húc cười nói: " Việt Khê, cậu thật sự quá lương thiện rồi."

Chỉ có người thiện lương, mới có thể nghĩ người khác thiện lương giống như vậy.

Ba người đang nói chuyện, Tô Văn cùng con rắn đang chơi đùa vui vẻ thì biểu tình biến đổi, đột nhiên phát ra tiếng hét đau đớn thống khổ.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)